

एवं विहितमिष्टिपशुबन्धानां ब्रह्मत्वं ब्रह्मत्वम् ॥ २२ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे द्वितीयप्रश्नेऽष्टमः पटलः ॥ ८ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे द्वितीयः प्रश्नः ॥ २ ॥

आध्वर्यवेऽतिदेशो व्याख्यास्यते । त(अ)त्र तादृग्व्याख्येयं नास्तीति सूचयति ।
द्विरुक्तिः प्रश्नपरिसमाप्त्यर्था ।

इति हिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैजयन्त्यां द्विती-
यप्रश्नेऽष्टमः पटलः ॥ ८ ॥

सत्याषाढमुनेर्जयन्ति विपुला वाचो विमर्शेन याः
पायंपायममीक्षणशोऽमृतरतास्तृप्तिं न जग्मुर्बुधाः ।
तुष्टा यामिरुदारबुद्धय इमे सूत्रेऽपदेशैर्जना-
नुद्धर्तुं जडतापसंतमसतो देवस्य गुप्त्यै स्थिताः ॥ १ ॥
स्मारंस्मारमनेकशो मुनिवरान्व्याख्यानसंस्फूर्तये
प्राप्ता ह्यल्पधियाऽपि संस्फुटतरा व्याख्याऽस्य सूत्रस्य सा ।
विष्णौ यज्ञतनौ पुराणपुरुषे प्रत्यर्पिता नां ह सा
योज्याऽर्वाङ्मातिभिः प्रसादविशदैः सद्भिः पुनर्दृश्यताम् ॥ २ ॥
इति दर्शपूर्णमासौ पिण्डपितृतृज्ञो ब्रह्मत्वं च तयोः समाप्तानि ।

इति हिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां द्वितीयः प्रश्नः ॥ २ ॥

अथ तृतीयप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

यदर्पितं कर्म फलाय कल्पते यदर्पितं बन्धविमुक्तयेऽपि च ।
सच्चित्सुखानन्तमनन्तमीश्वरं नमामि विष्णुं दुरितेभदारणम् ॥ १ ॥
वेदत्रयात्मन्नलत्रयात्मन्नीशत्रयात्मन्प्रकृतेर्गुण्णत्मन् ।
जन्तोरवस्थान्निर्वाणानुबिम्बबिम्बत्रयात्मन्ममामनर्थात् ॥ २ ॥
ओंकारप्रतिपादितं सुरनुतं भक्तानुकम्पायुतं
दोःपद्मे दधतं दत्तं हरसुतं श्वेत्यं भजन्तं तनौ ।
ज्ञानाच्छादितमोपहं कविमहं सोहंधिया गां(गं)मनौ ।
ध्येये देहभृतां मयच्छिदमजं लक्ष्म्या मजामीश्वरम् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरो दारशरीरभाग्यया
 यया हरिः श्रीपतिसंज्ञितः कृतः ।
 यया महालक्ष्म्यमिधानया जग-
 त्पितामहोऽप्येष सरस्वतीपतिः ॥ ४ ॥
 तस्यै नमस्तेऽम्ब पुनर्नमोऽस्तु ते
 भूयो नमस्तेऽस्तु कृपाकृटाक्षतः ।
 मां पाहि जाड्यात्कृपणं कृपानिधे
 मद्वंशमातर्जगतां च साक्षिणि ॥ ५ ॥
 सर्वयज्ञतदङ्गानां सामान्यन्यायपूर्वकम् ।
 मीमांसया तथा दर्शपूर्णमासप्रयोगयोः ॥ ६ ॥
 विशेषेणैव च व्याख्या कृतेदानीं वितन्यते ।
 अनुष्ठानक्रमेणैव त्वग्न्याधेयादिकर्मणाम् ॥ ७ ॥
 आवश्यकानां तत्राऽऽदौ फलमावश्यकं तु यत् ।
 सर्वसाधारणं व्यासमीमांसावर्त्मनाऽऽगतम् ॥ ८ ॥
 प्रश्ने तृतीय आद्येन पटलेन निरूप्यते ।
 नियतानां विभागश्च प्रतिनिध्युपदेशनम् ॥ ९ ॥
 कर्मभिर्निःश्रेयसं तानि शब्दलक्षणानि धार्यन्ते ।

नियतकर्मणां फलाश्रवणादनिष्टनिवृत्त्यर्थमपि प्रवृत्तिसिद्धेः संशयः किमेभिर्नास्ति
 साध्यं फलमुतास्तीति ।

तत्र—कर्तव्यान्धेव नियतमिति कर्माणि यानि तु ।

एतेषां कर्मणां साध्यं फलं नैव हि लभ्यते ॥ १ ॥

वाक्ये फलाश्रुतेर्वाक्यभेदात्साध्यानपेक्षणात् ।

फलमाव इति प्राप्ते सूत्रेणोत्तरमुच्यते ॥ २ ॥

सत्यामसत्यामिच्छायां विधिना यानि कर्तव्यानीत्युच्यन्तेऽत एवाकरणेऽनिष्टमेवा-
 स्तीति तेषु ज्ञायते तैः साध्यं फलं न श्रूयतेऽतो नास्ति । न च विश्वजिह्वायेन कल्प-
 मिति वाच्यम् । कल्पितेऽपि सत्यामिच्छायां प्रवृत्तिरन्यथा वा प्रवृत्तिर्नियतेषु विरु-
 ध्येत । अथ सर्वजनोद्देश्यमुत्कृष्टं सुखमेव नियते फलं कल्प्यते तर्हि निमित्तफलयो-
 रुद्देश्यत्वे वाक्यभेदः स्यात् । न च साकाङ्क्षत्वेन विध्यपर्यवसानाद्वाक्यभेदो न दूष-
 णमिति वाच्यम् । धात्वर्थमात्रस्य साध्यत्वेनापि कर्माकरणे दोषदर्शनात्प्रवृत्तिसिद्धेर्नाप-
 र्यवसानम् । न चेष्टसाधनतयैव प्रवृत्तिहेतुरनिष्टपरिहारे प्रायश्चित्तेऽपि प्रवृत्तिदर्शनात् ।
 न चात्राप्युद्देश्यद्वयसद्भावाद्वाक्यभेद इति वाच्यम् । धात्वर्थस्यानुद्देश्यत्वेऽपि नान्तरी-
 यकतया साध्यत्वादन्यथा विध्यपर्यवसानात् । ननु कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जन-

कादय इति कर्मफलं संसिद्धिर्भोक्षो दृश्यते तत्कथं फलाश्रवणमिति चेन्न । तद्वाक्यभेद-
भयादनियतानामेव फलमस्तु तत्र वाक्येषु निमित्ताश्रवणात् । दृश्यते चानियतानामपि
निःश्रेयसं फलं स्वर्गशब्देनोपात्तम् । न च स्वर्गो विशिष्टदेश एवेति वाच्यम् । उत्कृष्टे
सुख एव रूढेः । तथा सर्वकामार्थानि कर्माणि दर्शपूर्णमासपशुसोमरूपाणि निःश्रेयस-
लक्षणस्वर्गार्थानि च भविष्यन्ति, तथा प्रजातिज्यैष्ठ्यसर्वजनब्रह्मसायुज्यफलानि वाजपेय-
द्वादशाहादीन्यनेकानि सहस्रसंवत्सरान्तेषु श्रूयमाणानि कर्माणि मोक्षसाधनानीति न
नियतेषु फलश्रवणम् । यद्यपि नियतेष्वपि चर्णानि श्रौण्यपाकृत्येत्यादिवाक्यान्तरैर्मवेन्निः-
श्रेयसं फलं तथाऽपि तत्प्रयोगान्तर एव स्यान्न पुनरेकप्रयोग उद्देश्यद्वयेन सकृत्सं-
बन्धायोगात् । अथ वा नियताननुष्ठाने दुरितं तन्मोक्षप्रतिबन्धकमिति तदनुष्ठानान्मो-
क्षः फलत्वेनोपचर्यत इति पूर्वः पक्षः । एवं प्राप्तेऽभिधीयते—कर्मभिर्निःश्रेयसं तानि शब्द-
लक्षणानि धार्यन्ते ।

विधिरिष्टफलेप्सूनामिष्टसाधन एव यत् ।

प्रवर्तकोऽन्यथा तस्य स्वरूपक्षतिरापतेत् ॥ १ ॥

तस्मात्साध्यफलं त्विष्टं नियतेष्वपि सर्वथा ।

पाप्मनः परिहारस्तु न साध्यो नान्तरीयकः ॥ २ ॥

कर्मभिर्निश्चितं श्रेयो यद्यस्येष्टं तत्प्राप्यते यतस्तानीति शेषः । पूर्वं व्याख्यानप्रति-
ज्ञायां यज्ञप्राधान्येन कृतायामपि फलं प्रति कर्ममात्रस्य साधनत्वं समानमेव न तु
यज्ञप्रयोगबाहुल्यवत्तरतमभावोऽस्तीति वक्तुं कर्मशब्देन प्रतिज्ञातार्थग्रहणम् । नन्व-
विहितेऽपि कर्मणि कर्मशब्दोऽस्तीति धर्मेति वक्तव्यं लाघवाच्चेति चेत् । न । धर्म-
शब्दस्य मीमांसकमते केवलविधिमात्रविहिते प्रयोगो न तु निषिद्धप्रागभावपरिपाल-
नरूपे, तदनुष्ठातरि धार्मिक इति प्रयोगाभावादिति । तस्यापि निःश्रेयससाधनत्वं वक्तुं
कर्मशब्दप्रयोगः । विधिलक्षणानि कर्माणीति प्रकरणात्सामर्थ्याच्च शब्दलक्षणानीत्यभि-
धानाच्च नान्वेषेषु प्राप्तिरिति विहितैरिति ज्ञास्यते । नन्विह निषेधशास्त्रे कथं पालने विधि-
रुभयत्र प्रामाण्याभावादिति चेत् । न पिबेन्न हन्यादित्यादौ सर्वत्र विधिप्रत्ययदर्शान्न-
जोऽपि दर्शान्नञ्प्रकृतिभूतधात्वर्थेन न संबध्यते न प्रत्ययन केवलेन किं तु पदेन
पदे तु विशेषणभूतेन धात्वर्थेनातो हननाभावेनेष्टं भावयेदिति वाक्यार्थः । तत्राभावस्य
साक्षाद्भावनावच्छेदकत्वाभावेन हननादिप्रागभाव परिपालनरूपं कर्मैव लक्ष्यते ।
तेनायं शब्दार्थो हननादिप्रागभावपरिपालनेनेष्टं भावयेदिति । तथा चार्थाद्बोधय-
त्वापत्तौ हननादि दुःखसाधनमिति । तस्य चाधर्मत्वं यं गर्हते सोऽधर्म इति वक्ष्यमा-
णत्वादधर्मरूपं हननादिकमिति गम्यते यश्चार्थादर्थो न स चोदनेतिन्यायान्न तस्य
चोदनाशब्दविषयत्वमर्थापत्तिविषयत्वात् । स्वमते तु पालनमपि धर्म एव परमतेन

व्याप्त्यर्थं कर्मशब्दप्रयोगः । स्वमते तु पालनेऽपि धर्मशब्दप्रयोगा दृश्यन्ते सामया-
चारिकान्धर्मानिति । पालनबहुला आचारा एवाभिमत धर्मशब्दवाच्या आचार्यस्यैव-
मन्येऽपि प्रयोगा द्रष्टव्याः । एवं याज्ञवल्क्यादिप्रयोगा ज्ञेयाः—

‘वर्णाश्रमेतराणां नो ब्रूहि धर्मानशेषतः ।’ इत्यादिकाः ।

ननु नियतकर्मणां खलु निःश्रेयससाधनत्वमुच्यते पालनस्य नियतत्वं कथमिति चेत् ।
इत्थं पालनाकरणेऽपि गर्हादर्शनाद्धननादाविव यस्तु हनन उच्यत एव दैवेन प्रतिबद्धः
साक्षान्न करोति पालने यत्नं च न करोति सोऽपि पापीत्युच्यतेऽतो ज्ञायते हनन
इव पालनाभावेऽपि प्रत्यवायः । उक्तं च वेदव्याख्यातृभिर्विद्यारण्यश्रीपादेर्निषेधेऽपि न
हन्यान्न पिबेदित्यादौ प्रागभावपरिपालनमेव विधेयम् । जीवतोऽधिकारः । तदतिक्रमे
प्रायश्चित्तं संध्यातिक्रम इवेति । तथा तैरेवोक्तम्—स्मरन्ति च परिहारस्य धर्मत्वम्—

नित्यमष्टगुणैर्युक्तो ब्राह्मणो ब्रह्म लौकिकम् ।

ब्राह्मं पदमवाप्नोति यस्मान्न च्यवते पुनः ॥

अष्ट गुणा अहिंसादयः ।

असतां परिहारश्च संसर्गश्चाप्यनिन्दितैः ।

स्वधर्मे च व्यवस्थानं शौचमेतत्प्रकीर्तितम् ॥ इति ॥

तस्मान्निषिद्धपालनं सुतरां नियतम् । तथा च तदकरणरूपप्रागभावस्य
प्रत्यवायाजनकत्वेऽपि तस्याविनाभूनेनान्येन कर्मणा प्रत्यवायस्तस्य क्रियाजन्यत्वा-
देकत्र प्रतिषिद्धा हननादिका क्रियाऽन्यत्रानुमितनिषेधाऽग्निहोत्रादिकर्माभावव्याप्तेति ।
तथाच केवलं कर्तव्यानीत्येव श्रूयते तानि नियमेन कर्तव्यानीत्युच्यन्तेऽतो निय-
तानि । यत्र फलं तत्र सत्यां कामनायां कर्तव्यतोच्यते । तत्र भिक्षे जुहो-
तीत्यादीनि यद्यापि नियतकर्मविधायकान्येव तथाऽपि तेषां क्रतुवैगुण्यपरिहार-
मात्रेण फलवत्त्वोपपत्तेर्नोदाहरणता । कर्मभिर्नियततया विहितैर्निश्चितं श्रेयो निःश्रे-
यसं प्राप्यते । अचतुरेति सूत्रेण कर्मधारयेऽकारान्तता । निश्चितं ध्रुवमुत्कृष्टं निरव-
धिमुखरूपमात्मैव । अत एव धर्मप्रश्न आत्मलाभात्परं नास्तीति चरि(वदि)ष्यति ।
तत आनन्दरूप आत्मा साक्षात्कारेण प्राप्यस्तत्प्राप्तिद्वारं कार्यं ब्रह्म वा । वक्ष्यत्यूर्ध्वरेत-
सामन्त्रिरादिमार्गेण कार्यब्रह्मप्राप्तिं तेऽर्थश्च उत्तरेण गत्वा न पुनरावर्तन्त इति । अत्रो-
भयोत्कृष्टतामजातात(नान)स्याऽऽभूतसंस्तुतं स्थानममृतशब्दादिकाच्यमेव निःश्रेयसं
तदाऽपि सात्त्विकवृत्त्यभिव्यक्त आत्मैवान्यस्य सुखस्याभावात् । न ह्येतन्नितयान्यतमा-
नाकाङ्क्षी प्रेक्षाकारी विद्यते । अतस्तु नियमेन कर्तव्यस्य कर्मणोऽधिकार्यनुशयानुसा-

रेण सहकारिगुणतरतमभावेन नियतमेव फलं विद्यमानं न केनापि त्यज्यते । कुतः, प्रमाणात् । यतस्तानि कर्माणि शब्दलक्षणानि धार्यन्ते । शब्दो निरपेक्षा विधिप्रत्यय-श्रुतिः । विधिर्हि विधेयकर्मणि फलसाधनतां विना न पर्यवस्यतीति भावः । विधिरित्युक्ते वाक्यमपि स्यात्तत्रापि विधिशब्ददर्शनात्तत्समभिव्याहारात्मकं न शब्दमात्रं स शब्दो लक्षणमन्यार्थव्यावृत्त्या प्रमाणं येषां तानि विधिलक्षणानि । कर्माणीत्युक्तेऽपि पुनर्वचनं वाक्याय फलासंबन्धे निवारणार्थम् । कथम् ।

इत्थम्—कर्मसाध्यं फलं श्रेयो निश्चितं नियतानि तु ।

कर्माणि विहितान्येव विधिश्चुत्याऽनपेक्षया ॥

तथैव फललाभात्त वाक्यभेदः प्रसज्यते ।

विधिश्चुत्यैव सर्वत्र भावनैवेष्टसाधनम् ॥

गम्यतेऽन्यत्र वाक्येन तदेवेष्टं विशिष्यते ।

वाक्यबोधे यदुद्देश्ये द्वे यत्र स्तस्तदैव तु ॥

वाक्यभेदो भवेत्तायं श्रुत्यैकोद्देश्यबोधने ।

इष्टसाधनतावेदिविधिश्चुत्येकगोचरः ॥

भावनाऽपीष्टसाध्याय साकाङ्क्षाऽनिष्टरूपिणम् ।

धात्वर्थमाददानैव निराकाङ्क्षा भवेत्कथम् ॥

धात्वर्थः करणं सोऽपि नेतिकर्तव्यतां स्वतः ।

गृहीयान्नियतेष्वेषा दृश्यमाना विरुध्यते ॥

प्रायश्चित्तेन जन्ये हि पाप्मनाशे प्रवर्तताम् ।

नाजन्ये करणानिष्टाभावे पूर्वमपि स्थिते ॥

शब्दान्तरानवच्छेदादिष्टमिष्टमसावधि ।

सकृच्छ्रुत्या वेदितं तदभ्यासैर्न विरुध्यते ॥

औदासीन्येन विहितं यथा वैदिककर्मणि ।

फलमभ्यासतः प्राप्यं सामर्थ्यादेवमत्र हि ॥

श्रुत्या पदान्तरवशान्नाभ्यासविहितं तु यत् ।

तत्तथैव कृतं कर्म निःश्रेयसकरं परम् ॥

अवश्यं भवताऽप्येषां नियतानां मुमुक्षुणाम् ।

कर्तव्यताऽङ्गी क्रियतेऽन्यथा मोक्षः कथं भवेत् ॥

दुरितैः प्रतिबद्धो हि न कर्मशतकैरपि ।

जायतेऽतस्तेभ्य एव निःश्रेयसमपीष्यताम् ॥

यद्यन्येभ्योऽपि जायेत कर्मभ्यो न निवार्यते ।

तेषामकरणे नास्ति दुरितं फलघातकृत् ॥

नियतानां तूभयथाऽप्युपकारोऽस्त्वनाविलः ।
 फलस्योक्तिस्तु या पूर्वं संसिध्यादिपदेरिता ॥
 साऽपीष्टा श्रुतितः प्राप्तफलस्यास्यानुवादतः ।
 श्रुत्या प्रोक्तं कर्मणां यत्फलं निःश्रेयसं स्थितम् ॥
 एवं शब्दोद्दिताभ्येव ज्ञात्वाऽध्ययननिर्णयैः ।
 धार्यन्तेऽध्येतृभिः सर्वैरनुष्ठानप्रसिद्धये ॥

तथा च श्रुत्यैव बोधितस्य न पदान्तरापेक्षा येन वाक्यमात्रमापन्ने वाक्ये भेदः
 स्यात् । तदुक्तं पार्थसारथिमिश्रैः—

ननु च—निमित्तफलसंबन्ध एकवाक्येन युज्यते ।
 उद्देश्यद्वयसंबन्धे वाक्यभेदः प्रसज्यते ॥ इति ॥

श्रमाकरोक्तमाशङ्क्योक्तम्—उच्यते—

द्वाभ्यां विधेयसंबन्धे वाक्यभेदः प्रसज्यते ।
 उद्देश्येन निमित्तेन विधेयस्य न संगतिः ॥ इति ।

विवृतं च तेनैव विधेयस्य द्वाभ्यां संबन्धे वाक्यभेदो भवति । न चेह तथा
 विधेयस्य कर्मणः फलेन संबन्धः कर्तव्यताया निमित्तेन । न चैवं
 सति वाक्यभेदो भवति । साकाङ्क्षत्वाच्च, भवति ह्यस्मिन्सतीदं कुर्यादित्युक्ते
 किमर्थमित्याकाङ्क्षा । तत्रैवमर्थमिति संबन्ध्यमानं फलं न वाक्यं भिनत्ति ।
 समानजातीयं ह्युद्देश्यं वाक्यं भिनत्ति । यथा यस्य पिता पितामहः सोमं न पिबेदिति
 निमित्तद्वयं, यः प्रजाकामः पशुकामः स्यादिति फलद्वयम् । तस्मान्न वाक्यभेद इति
 विवृतम् । ननु तर्हि काम्यं कर्म निमित्तफलोद्देशेन विधीयमानं न वाक्यभेदात्प्रयोग-
 भेदमापादयेदिति चेत् । न । सत्यामिच्छायां कामनया प्रवृत्तिरसत्यां न, नियते तु नियमे-
 नातो विरोधेऽप्येकवाक्यता न बलात्क्रियत इति श्रुतनानावाक्ययोर्विद्यमानवाक्य-
 भेदात्प्रयोगभेद एव । प्रकृते तु विनियोक्ततया विधिप्रत्ययश्रुत्यैवान्वितामिधायिन्वा
 भावना फलं च तत्संबन्धश्च समसमयमेव बोध्यन्ते तदुत्तरकालं वाक्येन निमित्तसंबन्ध
 इति स एकेनैव वाक्येन भवतीति न पूर्वस्य त्यागः । अत एवापि प्रत्यवायपरिहा-
 रार्थत्वं वाक्यविमतं श्रौतमिष्टसाधनत्वं न बध्नेत विरोधात् । अथ यदुक्तं साध्या-
 नपेक्षणादिति तदपि परिहृतम् । आकाङ्क्षा ह्यन्वितामिधीयमानप्रत्ययार्थान्वये नाङ्गं
 किंतु वाक्ये । अस्तिचाऽऽकाङ्क्षाऽपि पूर्ववृत्तसंबन्धे साऽनेन बाध्यत इत्युक्तमेवैतत्सूत्रा-
 वयवेनेति । नन्वज्ञानकृताद्वन्धाज्ज्ञानेन मुक्तिरिति युक्तं न कर्माण्यपि प्रमाकरणानी-
 त्याशङ्कानिरासार्थमेतदेव सूत्रं योज्यम् । तानि निःश्रेयससाधनानि धार्यन्तेऽवधार्यन्ते ।
 कुतः, यतः शब्दा विविदिषन्तीत्यादयो विविदिषाद्युत्पत्तिद्वारा निःश्रेयससाधनत्वे

प्रमाणानि । कर्मणामप्रामाण्येऽपि निःश्रेयससाधनप्रमाणोपकारकत्वान्निःश्रेयससाधना-
नीत्यवधार्यत इति भावः । ननु वेदेऽथवा सूत्रे मुमुक्षुर्दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतत्येवंरूप-
तया कुतो न निबद्धापी(नी)त्याशङ्कानिवारणमनेनैव कार्यम् । यादृशैः शब्दैर्लक्षि-
तानि तानि तैरेव धार्यन्ते तदैव श्रेयःसाधनानि तानि विदित्वा तदेवानुष्ठितं फलाय
नान्यथेति । तथा च श्रुतिः—यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तरं भवतीति । क्वचिद्वि-
धायकं वाक्यं क्वचित्संज्ञा क्वचिदनुवादमात्रं क्वचिद्व्यवदेवतासंबन्धमात्रं क्वचिदालम्बितः
क्वचिन्निर्वपतिरेवमादिभिः शब्दैः प्रतिपादितानि तानि तथैव तत्तच्छब्दलक्षितान्ये-
वास्माभिर्निबद्धानि । अत एव वेदोऽप्येवं नोपालम्भनीयोऽध्ययनविधिना यादृशो दृष्टः
श्रेयःसाधनतया वाऽध्यापितस्तादृशस्यैवार्थग्रहणं फलायेत्यप्यावेदितमिति, वेदं
व्याख्यातुमेव भवामो न तूपालम्भमिति ।

न तु (नु) त्रिभिर्वेदैरित्यत्र स्मार्ताचारलक्षणकर्मणां विधायकब्राह्मणमन्त्रात्मको
(क)वेदो (दे)न प्रामाण्यं नास्तीत्युक्तं ततस्तेषां न श्रुत्या विधानमिति न विधिलक्षण-
कर्मत्वं नाप्यावश्यककर्मत्वमतोऽव्यापकमत आह—

वैदिकानां शब्दानां स्मृतिग्रहणानि लौकिकानि ।

तानि शब्दलक्षणानि धार्यन्त इति पूर्वानुवृत्तिः । लौकिकान्यपि यानि कर्माणि
तानि तादृशानिःश्रेयससाधनानि शब्दलक्षणानि धार्यन्त इत्यन्वयः । ननु तथा लौकि-
केषु श्रुत्यभाव इत्युक्तं तत्राऽऽह—वैदिकानामित्यादि । मन्त्रब्राह्मणरूपस्य वेदस्यैक-
देशभूताः केचित्क्वचिन्मन्त्रा एव क्वचिद्विधय एव क्वचिन्नोमयं किंतु वैतानिककर्म-
प्रकरणगतार्थवादमन्त्रावयवा एव प्रसङ्गेन सिद्धार्थानुवादिनः । ते वैदिकाः शब्दा-
स्तेषां सार्थानां या जायन्ते स्मृतयो मन्वादीनां सर्ववेददर्शनां ताः स्मृतय एव ग्रहणानि
प्रमाणानि येषां तानि तथा । प्रकीर्णानां प्रकरणे पाठामावादेकवाक्यतयैकं कर्म बोध-
यितुमसमर्थानां यदेकत्रोपसंहारः शब्दानां स न पाठेनास्मदादिभिर्गृह्यतेऽतो मन्वा-
दिभिरपि नैकत्र गृह्यते, ततस्तेषामपि यतस्ततो व्यस्तानां स्मृतय एव जायन्ते ताभिरे-
कत्र संकल्प्य न तान्येव शब्दरूपाण्येकत्र धार्यन्ते तेषां स्वारस्येन वाक्यार्थानव-
बोधकत्वात्तैर्मन्वादिभिर्न्यायतो मीमांस्यमानानां कर्मणां यज्जायते निर्णयरूपं ज्ञानं
तदेव प्रमाणं येषु तानि पश्चात्स्मृत्याऽऽचारेण वा प्रवर्तितानि मन्वादिलोकैर्विमर्श-
कारिभिर्लोकयन्ति विमृशन्त्यर्थान्वैदिकास्ते तथा । ते हि न्यायार्थज्ञानाभ्यां वेदमूला-
भ्यां सर्ववेदार्थनिर्णयकर्तारो नान्ये । अतः स्मृतय एव निर्णयरूपस्य ग्रहणस्य
हेतव इति स्मृतय एव ग्रहणानित्युक्तम् । *तत्र । (त्रा)प्रमोका(हा) विमर्शा वा स्मृ-

तयस्ते साध्यसाधनत्वावेदका इत्यर्थः । यद्यत्र शब्दशब्देन श्रुतिर्विवक्ष्येत तदा पूर्व-
णैव सिद्धेरेतदर्थं न सूत्रान्तरमारम्भणीयं स्यात् । न चोच्छिन्नश्रुतित्वाच्चाऽऽशङ्कायां
सूत्रान्तरारम्भ इति वाच्यम् । यैर्दृष्टा श्रुतयस्तान्प्रति श्रौतलौकिककर्मविभागो न
स्यात् । न च नित्यानुमेयश्रुतिप्रतिपादनार्थमारम्भ इति वाच्यम् । वैदिकानां शब्दा-
नामिति च विरुध्येत । न च नित्यानुमेया एव वेदाः केऽपि सन्तीति मतं गुरोर्मत-
मिति वाच्यम् । गुरुगुरोर्न तथेति पूर्वतनं गुरुमतमेवेत्युपेक्षणीयमित्याचार्याभिप्रायः ।
उक्तं च पार्थसारथिमिश्रैः—

यद्यप्यनुमितोद्वेदाल्लौकिकोऽपि तु वैदिकः ।

प्रत्यक्षवेदविरहान्नैवासौ सदृशो मतः ॥

ननु सोऽपि वेदः केषांचित्प्रत्यक्ष एव नित्यानुमेयमूलनिराकरणात् । सत्यं,
तथाऽप्यसदृश एव । कथं, वैतानिककर्माधिकारे त्रयी प्रवर्तते । तन्मध्ये तु प्रसङ्गाद-
वैतानिकं किंचिदुच्यत इति नित्यसापेक्षत्वाद्देवदत्तस्य गुरुकुलमितिवत्स्मृतिग्रहणा-
नीति समासः । एतेन श्रौतानि कर्माणि तानि न लौकिकैः शब्दैर्धार्यन्ते किं तु यथा-
पठितैः कठिनैरपि धार्यन्त इत्युक्तमर्थात्तदेव पूर्वसूत्र एव व्याख्यातम् । एतदेवोपजीव्य
वेदे विधानत्रयमुक्तमस्माभिर्व्याख्यातं ज्ञेयम् ।

ननु श्रुत्यैव सर्वत्र फलमिष्टं हि लभ्यते ।

तस्य वाक्योदितं तत्तु न विवक्ष्यं विशेषणम् ॥

उद्देश्यस्य च पूर्वेण निराकाङ्क्षस्य यद्यदः ।

विशेषणं विवक्ष्येत भवेद्वाक्यभिदुद्धता ॥

न साध्यत्वप्रतीतिस्तु जायते तैः पदैः कचित् ।

स्वर्गकामादिकैः सर्वैः श्रौतसाध्याविशेषकैः ॥

विशिष्टशिष्टमप्यर्थमाचष्टे तत्पदं न हि ।

कर्तुर्विशेषणत्वेन प्रथमान्तं फलान्वयि ॥

ग्रामकामाऽऽगच्छ भुङ्क्ष्व चैवं स्यादुपलक्षणम् ।

अथवा भूतभव्यानामेकत्राप्यन्वये सति ॥

भूतं भव्यायोपदेश्यमिति न्यायाद्गुणे विधिः ।

स्वर्गस्य सुखरूपस्य साधनैश्चन्दनादिभिः ॥

यागो हि साध्यतां तस्मात्सर्वकर्मफलं स्थितम् ।

निःश्रेयसं चैकमेव नान्यत्फलमसंगतेः ॥

एवं प्राप्तेऽभिधीयते—

कर्मणाऽभ्युदयोऽकर्मण्यप्रत्यवायोऽनियतानां तु ।

[तु]ना पूर्वपक्षव्यावृत्तिः । अनियतानां कर्मणाऽनुष्ठानेन फलं भवति । येषामननुष्ठाने च न प्रत्यवायः श्रूयते ।

इष्टसाधनताज्ञानमात्रादिष्टं प्रतीयते ।
साध्ये तन्मात्रतो नैव प्रेक्षाकारी प्रवर्तते ॥
न च तत्र निमित्तेन प्रवृत्तिस्तस्य चाश्रुतेः ।
अतस्तान्यनियतत्वाद्दोषाकारिण्यकर्मणि ॥
आवश्यक्यामसत्यां तु प्रवृत्तौ स्वेष्टसाधनम् ।
बुद्धैव हि प्रवर्तत संख्या वाऽत्रान्यथा क्वचित् ॥
एवं प्रवृत्तिसिद्ध्यर्थं वाक्यार्थो यद्विशेषणम् ।
गृह्णदिष्टं न वाक्यस्य भेदं कुर्यात्तु कुत्रचित् ॥
तस्मात्तेषामनुष्ठानाज्जायतेऽभ्युदयः फलम् ।
स्त्रीकामो वृणुयाद्द्वारानिति लौकिकव क्यतः ॥
वरणेनैव दाराणां प्राप्तिरुक्तेति गम्यते ।
पूर्वप्रकारतो नैव संगतिः पदयोर्भवेत् ॥

आह च—

स्वर्गकामो यजेतेति द्वे पदे चेद्विधायके ।
परस्परेण संबन्धो नात्रादेऽपि युज्यते ॥
अतोऽनूद्य पदेनैकेनापरेण विधीयते ।
यदि तत्रैव संबन्धस्ततो जायेत नान्यथा ॥
अनूद्य यदि यागं तु स्वर्गकामो विधीयते ।
कामनायास्तथा यागाददृष्टं परिकल्पते ॥
स्वर्गकामं त्वनूद्यार्थं यदि यागो विधीयते ।
तत्स्योपकारकत्वेन ततः स्वर्गस्य साध्यता ॥
प्रयत्नरूपो यागोऽयं निष्फलः स च नेष्यते ।
विधेयोऽपि हि साध्यस्य साधनत्वेन जायते ॥
स्वर्गः साध्या नान्यतरत्साध्यं किञ्चिदपीष्यते ।
प्रयत्नरूपो यागोऽपि तेन स्यात्तस्य साधनम् ॥
उद्दिश्य स्वर्गकामं तु स्फुटे यागविधौ सति ।
एकवाक्यगतः स्वर्गस्तेनैवेह प्रसाध्यते ॥

साध्यं नान्यद्वि यागस्य न चान्यस्स्वर्गसाधनम् ।

साध्यसाधनसंबन्धस्तेनेष्टः स्वर्गयागयोः ॥ इति ॥

अश्रुतानुष्ठाननिमित्तानां कर्मणामनियमेनेच्छायामनुष्ठानमनिच्छायां नेति तान्यनिय-
तानि तेषामकर्मा(र्म)ण्यननुष्ठाने न प्रत्यवायो भवति । तस्मादवश्यं वाक्येनैवाम्युदय-
लक्षणं यद्यत्र विहितं तत्तत्र कर्मणोऽनुष्ठानेन भवेदित्यावेद्यत इति सूत्रार्थः ।

नियतानामननुष्ठानेऽपि प्रत्यवाय उत्पद्यत इत्यर्थादुक्तम् । तदयुक्तम् । सत्सु
निमित्तेषु कर्तव्यमेवेत्येतावदेवावगम्यते न तु प्रत्यवायजनकत्वमननुष्ठानस्य प्रत्यवाय-
जनकत्वं च निषिद्धक्रियायाः । न चाननुष्ठानं क्रिया तस्य प्रागभावरूपत्वात् । न च
तस्य निषेधः शक्यो विहितक्रियायाः प्रागभावस्यानादित्वेनोत्पत्त्यप्राप्तेस्तत्प्रागभाव-
परिपालनेऽपि न निषेधो निषेधस्याश्रवणात् ।

न च—‘ विहितस्याननुष्ठानान्निषिद्धस्य च सेवनात् ।

अनिग्रहाच्चेन्द्रियाणां नरः षतनमृच्छति ॥ ’

इति विहिताननुष्ठानभावस्यापि पापजनकत्वमस्तीति वाच्यम् । नहीयं राज्ञामाज्ञा
तदेवायुक्तमित्युक्तम् । तस्माच्च नाननुष्ठाने प्रत्यवायो नापि नियतकर्मत्वं सिध्यतीति
प्राप्तेऽभिधीयते—

अकर्मणि दोषो येषां लोकेऽकर्मण्युपालम्भस्तानि नियतानि ।

यथा येषां पालनानां प्रतियोगिभूतेऽकर्मणि निषिद्धक्रियारूपे दोषः प्रत्यवायापूर्व-
मिति तानि प्रागभावपरिपालनरूपाणि कर्माणि नियतानि नियमेनानुष्ठेयानि नियत-
फलानि च तथा येषां विहितानामकर्मणि कर्मणो विरुद्धे प्रागभावपरिपालनरूप उपा-
लम्भो निन्दा लोके स्मृतिशिष्टरूपे तान्यपि नियमेन कर्तव्यानि नियमफलानीत्यर्थः ।
एतदुक्तं भवति—यथा निषिद्धक्रियाया अनुष्ठाने दोषः प्रागभावपरिपालने च फलं
तथा विहितक्रियाया अपि नियमविधानादनियमव्यावृत्त्याऽवश्यंभाविनि प्रतिषेधे
सति तेन निवारिते प्रागभावपरिपालनरूपे कर्मण्येव गर्हया दोषोऽनुमीयते । न वा
कश्चित्कालो मनोवृत्त्या त्वव्याप्तोऽस्ति प्राणवृत्त्या सुषुप्तेरपि व्याप्तत्वात्तस्मान्मनोवृत्तिभिः
प्राणवृत्तिभिश्च बाह्यमकुर्वतोऽपि सर्वदाऽस्त्येव क्रिया । सा विहितप्रागभावव्याप्ता प्रत्य-
वायजनिकेत्यतोऽन्या तु सुतरामिति । ननु नियतफलानाकङ्क्षिणः कस्यचित्किं
नियमेनानुष्ठानमुक्तमनियमेनेति फलानाकाङ्क्षिणो न नियम इति प्राप्ते नियतानीत्ये-
वाकरणेऽनिष्टं स्यात्तद्विद्याऽपि नियतेषु तर्हि सति निमित्ते यागं कुर्यादित्येव संबध्यते
तेन नेतिकर्तव्यताकाङ्क्षेति विगुणमेव कार्यमिति प्राप्नुयात् । किं च, न हि सर्वत्र
यावज्जीवशब्दोऽस्ति न च गर्हयाऽनुमानं कर्तुं शक्यम् । उत्सर्गोऽपि त्रिशद्वैषम्यो

जीर्णतायाश्चोर्ध्वं दृश्यते । तेन कथं केषां नियतता कथं चानुष्ठानमिति न ज्ञायते ।
उच्यते—नियतता तु येषां फलं न चोद्यते सूत्रे तेषां नियतताऽऽधानप्रभृति सूचिता ।
वसन्ते वसन्त इत्यत्र सोमेऽपि प्रयोगभेदेन सर्वकामा(मत्वा)न्नित्यस्य नियतता । अनु-
पक्रान्तेष्वपि प्रतिनिधेर्वक्ष्यमाणत्वादाधानादौ नियतेऽप्यङ्गप्रयोगकथनात्प्रायश्चित्तेन
वैगुण्यपरिहारामिधानाद्यथोपपन्नाङ्गानुष्ठानेन नित्यसिद्धिरिति गम्यते । दर्शपूर्णमास-
योर्यावज्जीवशब्देन स्पष्टीकृता । आधानं विना न कस्याप्यारम्भस्तस्यैव निश्चयसफ-
लेषु प्रथमपरिगणनात् । आधानादग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ सोमेज्या ब्राह्मणस्य नियता-
नीति वदिष्यति । तत्राऽऽधानाकरण उपपातकं स्मृतौ तथाऽग्निहोत्रादिषु यस्य वेदश्च
वेदिश्चेत्यादिना स्मृतिषु । य आ तृतीयात्पुरुषात्सोमं न पिबेदित्यादिश्रुतिष्वपि
सर्वत्र प्रायश्चित्तविधानाद्गुणलम्भान्नियतेति सूचितम् । यावज्जीवनादिनिमित्तान्यपि
शास्त्रान्तराज्ज्ञेयानि । एतत्सर्वं कात्यायनेन सम्यग्विवृतम् । तथा हि—फलयुक्तानामा-
रम्भे याथाकाम्यं फलार्थित्वात् । फलार्थिनो हि कर्म चोद्यते । तस्माद्याथाकाम्यं
प्राप्तम् । न, नियमनिमित्ताग्निहोत्रदर्शपूर्णमासदाक्षायणाग्रयणपशुषु प्रवृत्तेः । नियमेषु
न याथाकाम्यम् । यस्मान्नियोगतस्तत्र शास्त्रं प्रवर्तयति । सत्यवादी स्यादधःशायी
स्यादिति च । पक्षे चैतन्नियमशास्त्रं प्रवृत्तम् । प्रागेव यस्माद्याथाकाम्यं प्राप्तं यदि
नियोगतो नानुष्ठेयं सत्यवदनशासनमनर्थकमेव स्यात् । तस्मान्नियमेषु न याथाकाम्यम् ।
निमित्तेऽपि यद्विधीयते तत्रापि न याथाकाम्यं निमित्तोपदेशेन विधानाद्गृहदाहेऽग्नये
क्षामवते निर्वपेदिति । यदि क्षामवत्यादिषु याथाकाम्यं स्याद्गृहदाहग्रहणमनर्थकमेव
स्यात् । प्रागपि हि गृहदाहग्रहणाद्याथाकाम्यं सिद्धमेव । तस्मान्निमित्तिकेऽपि न याथा-
काम्यम् । अग्निहोत्रेऽपि न याथाकाम्यं यावज्जीवमाग्निहोत्रं जुहुयादिति श्रूयते ।
ननु चाग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति तत्र प्रकरणादस्यैवैष कर्मणो धर्मस्तत्र याथा-
काम्यं भवति । नेत्युच्यते । प्रकरणादेष कर्मधर्मः स्याद्यावज्जीवता । तत्रापि
लक्षणया कर्माभ्यासो लक्ष्यते । कर्तृधर्मे पुनर्जुहुयादिति स्वार्थ एव वर्तते नाभ्यासं
लक्षयति । जीवने निमित्ते त्वज्ञातो होमो विधीयते । तस्मात्कर्तृधर्मो यावज्जीवकता । ततश्च
तथा याथाकाम्यम् । यत्पुनरुक्तमाग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति स पृथक्काम्यप्रयोगः ।
अयमपरो जीवननिमित्त इति तत्रैतद्भवति काम्येऽपि प्रयोगे क्रियमाणे नैयमिकः
कृत एव भवति । सोऽप्यग्निहोत्रप्रयोग एवेति । दर्शपूर्णमासादिष्वप्येवमेव द्रष्टव्यम् ।
तत्रापि हि काम्यचोदना यावज्जीवचोदना च । दाक्षायणग्रहणं काम्यसंबन्धाशङ्कया ।
आग्रयणेष्ट्यामपि शास्त्रान्तरान्न याथाकाम्यम् । स्वशाखायामपि नवं प्रकृत्याऽऽमनन्ति—
‘अनयोर्वा अयं द्यावापृथिव्यो रसोऽस्य रसस्य हृत्वा देवेभ्योऽथ नवमश्नाति’ । [इति]
अशनस्य च नित्यकर्तव्यता । न च देवेभ्यो हृत्वाऽसौ नित्यकर्तव्यता क्रियते । अतो
नित्यता गम्यते । अपि च प्रायश्चित्तविधानमत्र भवति—अनिष्टाऽऽग्रयणेन नवस्या-

भोयादिति । तस्मादाग्रयणेऽपि न याथाकाम्यम् । पशावप्येवम् । निरुद्धं प्रकृत्याऽऽ-
मनन्ति तं वै संवत्सरो नानिजानस्यातीयादिति । सोमे वैकेषां उयोतिष्टोमस्य निमि-
त्तम् । यथा यावज्जीवमग्निहोत्रस्य । एके पुनरभ्यथा वदन्ति । उयोतिष्टोमेन स्वर्ग-
कामो यजेतेति फलयुक्ता चोदना । तस्मादिह याथाकाम्यमात्रमत्रोच्यते पृथक्प्रयोग
एवायम् । एकः स्वर्गकामप्रयोगोऽपरो नैयमिकः कर्तृधर्म इति । एवं च कृत्वा गवा-
मयनश्चवणम् । कथमेषां सोमोऽनन्तरितो भवतीति । सवनैरिति । सवनैरिति ब्रूया-
दिति । यदवश्यं कर्तव्यं तस्य कारणान्तरेणानन्तराय उच्यते । तस्मादत्रापि न
याथाकाम्यम् ।

तथा च स्मरणम्—

कृतानां पशुसोमानां निष्कृत्यर्थमसंभवे ।

इष्टिं वैश्वानरीं नित्यं निर्वपेदवदपर्यये ॥

चातुर्मास्येषु चतुर्मुखश्रुतेः । चातुर्मास्येषु च न याथाकाम्यम् । कुत एतत् । ऋतु-
मुखश्रुतेः । ऋतुमुख ऋतुमुखे चातुर्मास्यैर्यजेतेति श्रूयते । किंच, नियतसहपाठात् ।
अपि च नित्यैः सह चातुर्मास्यानां पाठो भवति त एतान्यज्ञकर्तृस्तेनिरिरेऽग्निहोत्रे दर्श-
पूर्णमासौ चातुर्मास्यानि पशुबन्धं सौम्यमध्वरमिति । नियतसहपाठात्तत्तुल्यता गम्यते ।
दर्शनाच्च । दृश्यते चायमर्थो यथा नित्यानि चातुर्मास्यानि । गवामयनयाजिनं प्रकृ-
त्योच्यते कथमेषां चातुर्मास्यान्यनन्तरितानि भवन्ति । दीक्षितत्वात्तेषां प्रतिषेधे सति
कारणान्तरेण चातुर्मास्यानामनुग्रहं दर्शयति पयस्ययेति ब्रूयादिति । यच्च नामावश्यं
कर्तव्यं तस्य कारणान्तरेणानुग्रहो भवति । अपरे तु सर्वकर्मविषयं दर्शनं मन्यन्ते ।
कथमेषामग्निहोत्रमनन्तरितं भवति । कथमेषां पौर्णमासं हविरनन्तरितं भवत्येवमादि
सर्वत्र कारणान्तरेणानुग्रहो दृश्यते । नोत्सर्गयोगात् । न च नित्यानि चातुर्मास्यानि ।
उत्सर्गेण हि तानि युज्यन्ते । यन्नाम नित्यं कथं तस्योत्सर्ग इति । स्याद्विंशच्छब्द-
वत् । भवेद्वा नित्यत्वेऽप्युत्सर्गो यथा दर्शपूर्णमासयोस्तस्माद्विंशतमेव वर्षाणि यजेतेति ।
अपि च नित्यमुच्यते यदवश्यं कर्तव्यम् । द्विप्रकारं कर्म नित्यं काम्यं च । तत्र
नित्यं प्रकृत्य चिन्त्यते—किं सगुणमेव कर्तव्यमृत विगुणमपीति । गुणान्नानात्सगुणमे-
वेत्येवं प्राप्त आह विगुणे फलनिवृत्तिरङ्गप्रधानभेदात् । विगुणेऽपि नित्ये कर्मणि
फलनिवृत्तिर्भवति । कुत एतत् । यतोऽङ्गानि प्रधानानि वा भिन्नानि । इह यावज्जीवं
दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति दर्शपूर्णमासयोरेव कर्तव्यतोच्यते नाङ्गानामतश्च प्रधाने कृते
यत्फलं तत्सिद्धं भवत्येव । धात्वर्थमात्रमेव कर्तव्यम् । न तेनान्यस्य कर्तव्यता । यत्र

च साधनत्वेन यागस्य श्रवणं तत्र साध्यापेक्षा भवतीतिकर्तव्यतापेक्षा वा । न चात्र साधनत्वम् । तस्माद्विगुणादपि फलं भवति । अङ्गाम्नां तर्हि किमर्थम् । काम्यप्रयोग-विषयमित्यदोषः । किंच प्रायश्चित्तविधानाच्च । विगुणेऽपि नित्ये प्रायश्चित्तं विधीयते भिक्षे जुहोति स्कन्ने जुहोतीत्येवमादि । यदि हि विगुणं फलं न साधयेत्, प्रायश्चित्त-विधानवैयर्थ्यप्रसङ्गः स्यात् । तथा च दृष्टं विगुणमपि नित्यं कर्म यथाकथंचित्परि-समाप्यमानम् । व्यत्ययो न स्यात्, केन जुहुयादिति ब्रीहियवाम्यामिति । यद्ब्रीहि-यवौ न स्यातां केन जुहुयादिति या अन्या ओषधय इत्येवमाद्यभिधाय पुनरुपसं-हृति न वा इह तर्हि किंचनाऽऽसीदथैतदवहूयते सत्यं श्रद्धायामिति । यथाकथं-चित्परिसमाप्तिं दर्शयति । न चैते विधयो विधिविभक्तेरभावात् । तस्माद्विगुणं नित्यं फलं साधयत्येव । अपरेऽन्यथा व्याचक्षते—गुणाम्नांसामर्थ्यान्नित्यं सगुणमेव कर्तव्यम् । सूत्रव्याख्या च विगुणेऽपि नित्ये फलाभिनिवृत्तिर्मवस्येव । यदि नाम दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबलात्सर्वाङ्गोपसंहारो न शक्यते कर्तुम् । कतिपयाङ्गोपसंहारेणापि कर्तव्यमेव । यथा शक्नुयादित्युपपदार्थोऽत्र परिकल्पते । सर्वदा कर्तव्यं सगुणं चेत्य-शक्यमेवावश्यंभावि दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबलद्वैगुण्यमिति । एवं कृत्वा विकृतौ नित्ये कर्मणि प्राकृता पदार्थानुवृत्तिर्दृश्यते । यथा वरुणप्रघासेषु अथाध्वर्युरेवाऽऽहामिमग्नी-स्समृद्धीत्यसंमृष्टमेव भवति संप्रेषितमथ प्रतिप्रस्थाता प्रतिपरैति स पत्नीमुदानयन्निति पत्न्यानयनविधिपरे वाक्येऽग्निसंमार्गप्रैषं दर्शयति । तथा महापितृयज्ञे स यज्ञोपवीती भूत्वाऽऽन्यानि गृह्णातीत्येवं विधिपरे वाक्ये लेखाकरणहरणोत्तरपरिग्रहादीन्पदार्था-ननुवदति । यदि हि नित्यस्याङ्गसंबन्धो न स्याल्लेखाकरणहरणाद्यनुवादो नामवि-ष्यत् । भवति च तस्मान्नित्यानामप्यङ्गसंबन्धः । पशौ च दर्शयति—उत्तरमाघारमाघा-र्यासंस्पर्शयन्स्तुचौ पर्येत्य जुह्वा पशुं समनक्तीति । पशुसमञ्जनविधिपरे वाक्य उत्तराघारं दर्शयति । यच्चोच्यते न यागेनान्यस्साध्यत इति । आम्नांसामर्थ्यादुपात्तदुरितक्षयो वा, उत्पत्सुदुरितासंबन्धो वा भवत्येव । तस्मान्नित्येऽप्यङ्गसंबन्ध इति कात्यायनाचा-र्येणोक्तं ज्ञेयम् ।

कर्मभिर्निःश्रेयसं प्राप्यमित्युक्तम् । तथा मध्ये वेदनेच्छालक्षणं द्वारं चोक्तं, निःश्रेयसप्रापकं ज्ञानमेवोत्पाद्यं कर्मभिरित्युक्तम् । तत्र कर्मसाध्या यद्यपि जिज्ञासा भवेन्नैतावता ज्ञानसिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह—

निःश्रेयसबुद्धिः प्रजनसंबन्धापेक्षा ।

निःश्रेयससाधनभूता बुद्धिस्तथा सा च प्रकृष्टो जन आचार्यो ब्रह्मवित्तसंबन्धमपे-क्षते । आचार्यवान्पुरुषो वेदेति श्रुतेः । न कर्मानुष्ठानमात्रेणापि तु वैराग्यादिसंपत्त्या

धर्मप्रश्ने वक्ष्यमाणया । यदाऽऽचार्यमुखाद्धर्मप्रश्नप्रदृश्यमानोपनिषदां परिशीलनं स्याच्छ्र-
वणादिना तदैव साक्षात्काररूपा बुद्धिरुत्पद्यत इति भावः ।

एवं नियतकर्मणां निःश्रेयसफलतामभिधाय यज्ञशब्देन श्रौतकर्ममात्रमेव गृही-
तमिति व्युदासार्थं प्रयुक्तेन कर्मशब्देन सूचितं सर्ववर्णाश्रमकर्मणां तादृक्त्वं तदेवोदाह-
रणमुखेन द्रव्यति—

अतिथिपूजागुरुपूजासंनिपाते चाभिवादनम् ।

एतन्नियतमित्यग्निमेण संबन्धः । सामयाचारिकेषु धर्मेषु व्याख्यास्यमानत्वाच्चो-
दाहृतानि लौकिकानि, गुरोः समागमे गुरोरभिवादनं, स्पष्टमन्यत् ।

श्रौतमन्त्रेष्टासाध्यमुदाहरति—

तत्कारितत्वाद्ब्राह्मणराजन्ययोर्वै-

श्यस्य च वेदाध्ययनं तन्नियतम् ।

अध्यापकैस्तद्वक्ष्यमाणमध्ययनं तस्मै कारिता अध्ययनार्थं कारिताः संस्कारिता-
स्तेषां भावस्तेषां संस्कारितत्वं तत्कारितत्वं तस्माद्धेतोर्ब्राह्मणादित्रयस्यैवाध्ययनं तच्च
नियतमित्यर्थः । ब्राह्मणादय एव वसन्तादिकालेष्वध्यापकैरध्ययनार्थत्वेन संस्कृता
अतस्तेषामेवाध्ययनम् । वक्ष्यति च—अशूद्राणामदुष्टकर्मणां विद्यार्थिनां श्रुतितः संस्कार
इति । अयमाशयः—अध्ययनं यद्यपि वैदिकफलार्थिनां फलसाधनज्ञानाय सर्वेषामपि
प्राप्नुयात्तथाऽपि च तदुपनीतानामेव विधीयते । उपनयनं वसन्तादिषु कालेषु त्रैवर्णि-
कानामेवातस्तैर्विनाभूतमध्ययनमपि तेषामेवेति । वैश्यस्यासमासग्रहणं ब्राह्मणेन सह
कर्मनिरासार्थं द्वादशाहादौ ।

एवं वर्णत्रयस्याध्ययनं नियतमित्युक्तम् । तेन प्रसङ्गेन मोक्षाद्विना फलार्थिना-
मपि त्रैवर्णिकानामपि न सर्वकर्मानुष्ठानमिति दर्शयितुमधिकारिनियममाह—

तेषामेव ब्राह्मणविहिता यज्ञा येषु यज्ञकात्स्न्यमविप्रतिषिद्धम् ।

येषु त्रैवर्णिकेषु यज्ञस्य साङ्गस्य कैात्स्न्यं विद्वत्ताड्यवत्ता सवर्णस्त्रीपरिग्रहं क्रान्ति-
गादिसंपत्तिर्बाह्या समग्रा तेषामेव यज्ञा न तु परमुखेन पृष्ट्वाऽपि कर्तारो भवन्ति ।
तथाऽर्थं संपादयिष्यामीति ।

अत एव—‘ यस्य त्रिवार्षिकं धान्यं स तु सोमं पिबेद्विजः ’ इत्यादि ।

तथा स्त्री नासवर्णा मन्त्रपाठमात्रवती सत्यधिकृता तेषां त्रैवर्णिकानाम् । स्त्री पुं-
श्चेति पुमान्निब्रूयेति च सूत्राभ्यामेकशेषेण तेषां त्रैवर्णिक्यः स्त्रियोऽपि गृह्यन्ते ।
एवकारः फलकामिनामपि शूद्राणामग्न्याधानादिप्रापकालिङ्गनिरासार्थः । ब्राह्मणेनेति

स्मार्तधर्माणां शूद्रेऽपि प्राप्तिनिवारणार्थम् । ब्राह्मणेन विहिताः श्रौता एतदेव स्फुटयितुं यज्ञा इत्युक्तम् । यज्ञशब्देन श्रौतत्वेनोपलक्षिता आधानादयः । अयमर्थः श्रूयते— वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत ग्रीष्मे राजन्यः शरदि वैश्य इति । तेनाऽऽधानाभावादनग्निः शूद्रः सोऽग्निसाध्ये कर्मणि कथं प्रवर्तिष्यते । आत्मार्थं चाऽऽधीयन्तेऽग्नयो न परार्था आत्मनेपदं ह्यत्र भवत्यादधीतेति । तेन ब्राह्मणादय एवाऽऽधानेनाग्निमुत्पादयितुं समर्था न शूद्रा आधानाभावात् । अतः शूद्रस्यानधिकारः । ननु सन्ति चान्यार्थानि दर्शनानि यैः शूद्रस्याप्यधिकारो गम्यते । हविष्कृदाह्वानविशेषं प्रकृत्योच्यते— आधावेति शूद्रस्य । तथा व्रतविशेषस्तु शूद्रस्य । तथा पितृमेधेऽष्टीवद्वंशं शूद्रस्येति । उच्यते—न शूद्रस्याधिकार इत्युक्तमेव । यानि पुनर्दर्शनान्युक्तानि तानि रथकारविषयाणि । रथकारस्य हि शूद्रसंबन्धाच्छूद्रत्वमुच्यते । करिण्यां हि स जातः करिणी शूद्रीदुहितेति । तथा निषादविषयाप्यपि तस्यापि शूद्रत्वात् । अथ वा ब्राह्मणराजन्यवैश्यानामेवाध्ययनं श्रूयते—वसन्ते ब्राह्मणमित्यादि । उपनयनं चाध्ययनार्थम् । अतस्तदभावादवैधत्वादनधिकारः शूद्रस्य । अपि च शूद्रस्य प्रतिषेधोऽध्ययने प्रतिश्रवणे त्रपुजतुस्यां श्रोत्रपरिपूरणमुदाहरणे जिह्वाच्छेदो धारणे शरीरभेद इति । तस्मादवैधत्वाच्छूद्रो नाधिक्रियत इति । तदिदमेवकारेणोक्तं यल्लिङ्गान्यथासिद्धिरध्ययनाभावश्च । न च स्त्रीणामङ्गत्वमात्रेण यावदुपयुक्तं वेदाध्ययनं न तु कर्माधिकार इति वाच्यम् । जायापत्योर्न विभागो विद्यते पाणिग्रहणादि सहत्वं कर्मसु । तथा पुण्यक्रियासु द्रव्यपरिग्रहेषु न हि भर्तृविप्रवासे स्त्रिया नैमित्तिके दाने स्तेयमित्युपदिशन्तीति । स्त्रीणामप्यधिकारं वक्ष्यत्याचार्यो धर्मेषु । कात्यायनः—ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत स्वर्गकामो यजेतेति । विशिष्टलिङ्गश्रवणात्स्त्रिया अनधिकारे प्राप्त इदमाह—स्त्री चाविशेषात्स्त्री चाधिक्रियते । कुत एतच्चस्माच्छ्रूयमाणमपि लिङ्गं न विशेषकं भवत्यतो न पुंसामेवाधिकार इति । उद्दिश्यमानविशेषणमेतत्स्वर्गकामो यजेतेति । विधिसंस्पर्शाभावादविवक्षितं लिङ्गं संख्या च । यत्र पुनर्विधिसंस्पर्शोऽस्ति तत्र लिङ्गं संख्या च विवक्षिते । यथा पशुमालभेतेत्यत्र तद्विशेषणं पुंस्त्वमेकत्वं चोभयं विधीयते । विशिष्टपश्चालम्भोऽन्यथा न भवति । तस्मात्स्त्रिया अप्यधिकारः । दर्शनाच्च । दृश्यते चायमर्थो यथा स्त्रिया अप्यधिकार इति । मेखलया यजमानं दीक्षयति योक्त्रेण पत्नीमिति । योक्त्राविधिपरे वाक्ये पत्न्या अप्यधिकारं दर्शयति । सा च पुंसा सहोधिक्रियते न पृथक्क्रिया फलं च सकलमेकैकस्य भवति । न विभागेन स्वर्गकामो यजेतेत्यनेन यथा यजमानोऽभिधीयत एवं पत्न्यपीति । यथा यागेन यजमानः फलं साधयति तथा पत्न्यपीति । वाक्यान्तरेण सह क्रिया तयोस्तथा च श्रवणम्—

‘नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञो न व्रतं नाप्युपोषणम् ।

शुश्रूषयति भर्तारं तेन स्वर्गे महीयते’ ॥ इति ।

तस्मादुपनीताधीतानां त्रैवर्णिकानां तज्जातिस्त्रीणां च ब्राह्मणविहितेष्वध्यानाग्नि-
होत्रदर्शपूर्णमासादिकर्मस्वधिकार इति सिद्धम् । ननुक्तेन न्यायेनोपनयनाध्ययने अपि
स्त्रियाः प्राप्तो ब्राह्मणमित्यादिषु लिङ्गाविवक्षणात् । सत्यम् । उपनयनस्थाने नारीणां
पाणिग्रहणमेव संस्कारत्वेन स्मर्यते । विवाहानन्तरमध्ययनं यावदर्थमेवार्थप्राप्तत्वात्तस्या
अन्यमन्त्रोच्चारणे शुद्धवदेव प्रतिषेधादेवं निषादरथकारयोरपि ।

तदुक्तम्—‘स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा ।’ इति ।

किंचाष्टवर्षो ब्राह्मण उपयच्छेत्सोऽधीयीतेति कर्तृलिङ्गस्य विधेयस्य विवक्षि-
तत्त्वादुपनयनाध्ययनाभावः ।

त्रैवर्णिकेष्वप्यपवदति केषुचित्—

यथा द्रव्यवत्ता शरीरकात्स्न्यं च ।

अविप्रतिषिद्धम् । द्रव्यं दायं तद्यस्य विप्रतिषिद्धं नास्ति । दायभाक्त्वेन द्रव्य-
वत्ता स एव(?) । नास्ति च षण्ढादीनां दायमिति वक्ष्यते । अतस्तेऽशुचित्वेनानधिका-
रिणोऽति(?) दायप्रतिषेधोऽशुचित्वादेव स्मर्यते । तथा शरीरकात्स्न्यमङ्गानुष्ठानं न विप्र-
तिषिद्धं न विरुद्धं तेषामेव ते यज्ञा नान्येषामन्धपङ्कमूकबधिराश्रोत्रियाकिंचनानाम् ।
आज्यावेक्षणविष्णुक्रमणमन्त्रोच्चारणसंबोधनयाजमानदक्षिणासु यज्ञाङ्गेषु विरोधः स्यात् ।
अनधीतस्यापि त्रिवृदाग्निष्टुत्प्रायश्चित्तत्वेन विहितः साधुवृत्तस्याऽऽधानादिकर्मसाद्रूप्यार्थं
ततो भवति तस्याप्यधिकारो नित्यनैमित्तिकेषु च । अकिंचनस्यापि नित्योष्वाष्टिपशु-
चातुर्मास्यसोमेष्वाहार्यमात्रस्य दक्षिणाया विधास्यमानत्वात्प्रतिप्रसवः । तथा मृत-
मार्यस्य दारकर्मशक्तस्य स्वार्थमाधानं कल्पसूत्रे वक्ष्यते तस्य विना मार्ययाऽपि ।
कल्पसूत्र एव पक्षे पत्नीं निर्मन्थेन दहन्तीति तत्राप्यग्नयः स्वार्थमेव स्थापनीया अभा-
र्येणापि नित्यं कार्यम् ।

त्रैवर्णिकानामेवाधिकार इति द्रढयति लिङ्गैः—

येषां च प्रकृतिलिङ्गानि यज्ञाः श्रूयन्ते त्रीन्वृणीते मन्त्र-
कृतो वृणीते यथार्थं मन्त्रकृतो वृणीत इति विज्ञायते ।

ब्राह्मणे विज्ञायत इति दाढ्यार्थम् । प्रकृतिर्जातिस्तस्या निर्णायकानि लिङ्गानि
यज्ञा यज्ञसाधनानि न हि प्रवरमन्येषामस्ति ब्राह्मणादित्रयव्यतिरिक्तानाम् । तत्र
पुरोहितादिप्रवरेण राजन्यवैश्ययोर्ब्राह्मणस्य स्वतः प्रवरं स्पष्टम् ।

प्रयाणां लिङ्गान्याह—

गायत्रिया ब्राह्मणस्य परिदध्या-
त्रिष्टुभा राजन्यस्य जगत्या वैश्यस्येति ।

इतिशब्दः प्रकारे । एवंप्रकाराण्यन्यान्यपि वेदितव्यानीत्यर्थः ।

एवमधिकारं संभाव्येदानीं कर्मसु नियतान्याह—

तेषामग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च नियतौ ।

सहाऽऽधानेन पूर्वभावित्वादकरण उपपातकस्मरणाच्च । अत एव नियतेषु पाठः ।
तेषां ब्राह्मणविहितानां यज्ञानां मध्ये यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयाद्यावज्जीवं दर्शपूर्ण-
मासाभ्यां यजेतेति नियतनिमित्तताश्रवणात् ।

ब्राह्मणे विशेषमाह—

सोमेज्या ब्राह्मणस्य ।

ऐन्द्राग्नं पुनरुत्सृष्टमालभेतेति तथाऽऽश्विनं धूम्रललामालभेतेत्यत्र ब्राह्मणस्यैव
प्रायश्चित्तत्वेन विधानात्तस्य सोमेज्या नियम्यते । दौर्ब्राह्मण्यव्यात्यत्वरिद्धारायाग्नि-
होत्रं दर्शपूर्णमासौ तु सुतरामित्यर्थः ।

आरम्भनियमविशेषमाह—

आधानादग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च नियतौ ।

आधाने कृते दर्शपूर्णमासयोरव्यवधानेनाऽऽरम्भो नियम्यते । सोमेज्या ब्राह्मणस्य
नियताऽपि न तस्या आधानाव्यवधाननियमः । चकारोऽन्यतरस्यैव नियमो मा भूदपि
तूभयेषामपीति दर्शनार्थः । न वक्तव्ययेतत्तेषां व्यवधानेऽग्निनाशप्रायश्चित्तश्रवणात् ।
वक्तव्यम् । काम्यार्थे सत्यां कामनायामारम्भोऽसत्यामनारम्भ इति मा भूदित्येवमर्थम् ।
न च सत्यामारम्भस्तन्निमित्तः कथम् । असत्यां तु नियतानामेव भविष्यतीत्येवमर्थम् ।
सत्यां तु काम्येनैवाकरणनिमित्तः प्रत्यवायोऽपि परिह्रियत इत्युक्तत्वात्तस्मान्न निःश्रे-
यसमित्येतावान्विशेषः । तथाऽप्यन्यत एव सिध्यत्येतद्व्यवधानदोषो भवतीति । तर्हि
काम्यारम्भे सत्यसत्यां कामनायामत्यागार्थमेतद्विष्यति । नियतारम्भे यथा यावज्जीव-
मत्यागस्तथा काम्यारम्भेऽप्यसत्यां कामनायां तेषां त्यागेन नियतारम्भो निषिध्यते ।
न ह्यारम्भस्याऽऽधानाव्यवहितकालं विनाऽन्यः कालोऽस्तीति कामनात्यागे सायं-
प्रातः प्रयोगमात्रेण यावदिष्टेन काम्यसमाप्तौ तदनन्तरं प्रयोगा यावज्जीवं निःश्रेयसार्था
भविष्यन्तीति न पृथगारम्भनिमित्तं सप्तहोतृहोमादिकमन्वारम्भणीयादिकं कार्यमिति
तात्पर्यम् ।

त्रैवर्णिकव्यतिरिक्तयोरप्याह —

निषादरथकारयोराधानादग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च नियम्येते ।

वर्षासु रथकारोऽग्निनादधीतेति, तथा—ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामोति रथकारस्येति च दर्शनादाधानं रथकारजातेराधानोत्पन्नाग्निनां परार्थत्वादग्निहोत्र-दर्शपूर्णमासनियमस्तथा चैतया निषादस्थपतिं याजयेदिति निषादश्चासौ स्थपतिश्चेति कर्मधारयाभिप्रायेण निषाद इत्युक्तम् । तेनाऽऽपस्तम्बसूत्रे निषादानां स्थपतित्रैवर्णिक एवेति तन्निराकृतमेतद्व्यायशास्त्रमिद्धं तस्येष्टिविधानादाधानमाचार्यो मन्यते । एकस्याऽऽधानमात्रं नियतं परस्य विकृतेष्ट्युपसिप्तमाधानं द्वयोरप्यग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च नियम्येते न्यायमतेन निषादस्याऽऽधानं तस्य लौकिकाग्निषु विकृतेष्टिमात्रमवकीर्णिनो ब्रह्मचारिण इव गर्दभस्येति ।

तथा जीवपितुः ।

नियम्येते इत्याकृष्यते । यस्य त्रैवर्णिकस्यान्ययोर्वा योऽयं नियम उक्तः स तु तेषां मध्ये तथा जीवपितुरेव नान्यस्य नियमः । तथा नियताग्निहोत्रदर्शपूर्णमासकारिणौ जीवौ पितरौ यस्य स तथा । यदि पितरौ जीवतस्तर्हि ताम्यामाधानादित्रये कृत एव पुत्रस्याधिकारो नान्यथा । तयोरकृताधानयोरन्यतरस्य मरणे सत्यस्येवाधिकार इत्यर्थः । तथा जीवपितुर्भरद्वाजेनाऽऽधानादि निषिद्धं तत्प्रतिप्रसवश्च ।

उपक्रमादितरे नियम्येरन् ।

यदीच्छा तदैवोपक्रम्य नियम्यते । न तस्योपक्रमोऽपि बाधादग्निहोत्रवद्दर्शपूर्णमासवत् । ब्राह्मणस्य सकृत्सोमेज्यावद्वा । असत्यामिच्छायामनुपक्रमेऽपि न दोषः । अयमभिप्रायः—यथाऽग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासयोश्च यावज्जीवशब्देन निमित्ते सति विधानात्सति जीवने निमित्तेऽवश्यकर्तव्यत्वं नैवं पशुचातुर्मास्यसोमेषु यावज्जीवशब्देन निमित्तं तत्समाधीयते किं त्वम्यासान्नियतत्वमुच्येत तथा साम्यासा भारब्धाश्चेन्न त्याज्या इति । इतरे चातुर्मास्यादयः सोमान्तास्तेषां काम्यानां नित्यानां च सद्भावाच्चाग्निहोत्रदर्शपूर्णमासवत्काम्यस्योपक्रमेऽप्यत्याग इति नियमः । किं तु नित्यानामुपक्रमे सति येषां नोत्सर्गविधिस्तेषामत्यागो नियम्यते न तु काम्यस्योपक्रमेऽपि । कुतः, यावज्जीवपदमावादारब्धस्यासत्यां कामनायां त्यागोऽपि युज्यतेऽन्यस्य पुनरारम्भोऽनारम्भोऽपि नियतस्याऽऽरम्भे त्वत्यागं पूर्वाम्यासस्य निरवधित्वादवधौ चोत्सर्ग इति भावः । प्रमीतपितरौ न तु सति सामर्थ्ये चातुर्मास्याद्यपि चोपक्रमणेऽयमेव नियतत्वेनाविशेषेण सर्वकर्माणि प्रक्रान्तानि तत्रेतराणीति वक्तव्ये व्यवहितदर्शपूर्णमासयागावपेक्ष्य तज्जातीयानामेव यागान्तराणां ग्रहणार्थं पुंलिङ्गनिर्देशस्तेनेतरेषां यागानामेवोपक्रमनियमो न निःश्रेयससाधनानामन्येषां नियतानामपीत्युक्तम् । तेषां तूपक्रम-

स्यापि नियतत्वात् । तथा चायागानामतिथिपूजोपनयनाध्ययनादीनामव्यावृत्तिः । इतरे यागा आग्रयणेष्टिपशुचातुर्मास्यसोमा नित्याः काम्याश्च । तत्रेष्टिपशुसोमानामनुत्सर्गाद्यावज्जीवमनुष्ठानमग्निहोत्रवत् । ब्राह्मणस्य सोमेज्या नियता सकृदपि । कथम् । अपुनर्भक्ष्योऽस्य सोमपीथो भवतीति लिङ्गात् । उभयप्रयोगावपि न विरुद्धौ सोमस्य । आग्रयणेष्टौ तूपक्रमादेवाऽऽचार्यस्य नियम इष्टस्तत्स्थाने विहितं नियतमेव काम्यानामपि । यो यक्ष्य इत्युक्त्वा न यजते त्रैधातवीयेन यजेतेत्यसमाप्तौ प्रायश्चित्तविधानात् ।

तत्र नित्यस्य द्रव्यस्याभावे सामान्यात्प्रतिनिधिः ।

तत्र तेषु नियतेषु यदि नियतं द्रव्यं ग्रीह्यादिकं सोमादिकं न लभ्यते, अभावेऽल्लभे न तु नाशे । नाशे तु पृथग्भेदेवाप्रतिनिधिना तत्स्थानापन्नेन केनापि द्रव्येण नियतं कार्यमेव । आरम्भात्पूर्वमल्लभेऽपि नियतं प्रतिनिधिनाऽऽप्यारम्भणीयम् । प्रक्रान्तकाम्येषु च नित्यस्य विहितस्य द्रव्यस्य साधनभूतस्याप्राप्तौ नाशे वा तत्स्थाने प्रतिनिधीयते तत्स्वरूपेण गृह्यते स प्रतिनिधिद्रव्यान्तरं ग्राह्यम् । अनियमं निवारयति सामान्यात्, जातिसामान्याद्धर्मसामान्यात्सादृश्यादित्यर्थः । अस्मिन्नेवार्थे पूर्वोत्तरपक्षौ कात्यायनीये—चोदिताभावेऽनारम्भस्तत्सिद्धत्वात्तस्य चोदितस्य द्रव्यस्य चाभावे नाऽऽरब्धव्यं तत्कर्म । कुत एतत् । तदेव हि साधनं तस्य कर्मणः श्रुतं द्रव्यान्तरमश्रुतमतो द्रव्यान्तरेण कर्मान्यत्वं भवति द्रव्यदेवतं हि कर्मणो रूपमिति । एतदेवं काम्ये । अर्थाश्रित्ये । कथमिति । नित्येऽपि च श्रुतद्रव्याभावे कर्मान्तरबुद्ध्याऽनारम्भे प्राप्त आह—नियते सामान्यतः प्रतिनिधिः स्यात् । नित्ये कर्मणि प्रतिनिधिनाऽऽरब्धव्यं तत्कर्म श्रुतद्रव्यतुल्येन । कुत एतत् । ग्रीहिभिर्यजेतेत्यत्र नियममात्रं ग्रीहिश्रुतिः । न च नियमानुरोधेन यावज्जीवंश्रुत्युपरोधः शक्यः कर्तुम् । अवश्यं कर्तव्ये कर्मणि नियममात्रस्यैवानुपादानं युक्तरूपम् । तस्मात्प्रतिनिधिना तत्कर्म समापनीयम् । कुत एतत् । श्रुतद्रव्यसामान्यत इत्युच्यते । ग्रीहिभिर्यजेतेत्यनेन ग्रीहिताजात्युपलक्षितानां व्यक्तिविशेषाणामङ्गता विहिता भवति । न ग्रीहिजात्या मूर्तत्वात् । अष्टाकपालनिवृत्तिर्वा शक्यते कर्तुम् । न च व्यक्तिविशेषाणां जातिशब्दादृतेऽन्यद्वाचकमस्ति । तस्माद्व्यक्तिविशेषा एवात्राङ्गभूता इति । तेन सदृशेषूपादीयमानेषु कियतामपि व्यक्तविशेषाणामुपादानं कृतं भवति । तस्मात्साधूक्तं सामान्यात्प्रतिनिधिरिति । नित्ये प्रतिनिधिर्भवति । काम्ये चापि प्रक्रान्ते प्रतिनिधिरिष्यत एव । तदर्थमाह—आरम्भान्नियमः । आरब्धं हि तत्कर्म । आरम्भश्च समाप्तेर्निमित्तम् । न च प्रतिनिधिद्रव्यमन्तरेण समाप्तिस्तस्य भवति । तस्मात्तत्रापि प्रतिनिधिर्भवत्येव । अपि च प्रक्रान्तस्य काम्यस्याप्यस-

मासौ दोषो भवति । तदपि हि नित्यैः समानं भवति । यथैव नित्यस्याकरणे शिष्ट-
विगर्हणमेवं काम्यस्यासमासौ शिष्टविगर्हणम् । ननु शिष्टविगर्हणं नाम को दोषः ।
अस्ति दोषो येन शिष्टा विगर्हन्ते । अथापि नाम नास्ति दोषो विगर्हणमेव दुष्ट-
मिति । दर्शनाच्च । दर्शयति द्रव्यान्तरेण परिसमाप्तिं यदि सोमं न विन्देत्पूतीकानभि-
षुणुयादिति ।

कात्यायनीयं सर्वत्र द्रव्यसामान्यं प्रयोजकमित्युक्तम् । तत्किमविशेषेण नेत्याह —

अर्थावाप्तौ द्रव्यसामान्यम् ।

उपलक्षणमिति शेषः । सजातीयेन प्रतिनिहितेन यदि प्रयोजनं संपद्यते तदा
सजातीयं न्यूनविहितगुणमपि यथाकथंचित्प्रयोजनलाभे तदेव ग्राह्यं न तु तच्छब्दानु-
पलक्षितं विहितसमस्तगुणमपि विजातीयम् ।

व्यतिरेके दर्शयति —

अर्थविप्रतिषेधे त्वर्थसामान्यम् ।

यथाकथंचिदपि यदि सजातीयेन प्रयोजनं न भवति तदाऽर्थेन प्रयोजनेन नोप-
लक्षिता या विहितद्रव्यनिष्ठाऽन्याऽव्यवहिता साक्षाद्वापिका जातिस्तथैव समान-
जातीयं ग्राह्यं न तु व्यापकव्यापकादिसामान्येन सजातीयम् । तदपि पूर्वपूर्वालाभे
ग्राह्यमेव समानजातीयपर्यन्तम् । तदेतदर्थसामान्यमित्यनेन दर्शितम् ।

एवमेव विवक्षितमिति दर्शयितुमुदाहरति —

यथा यूपाञ्जने सर्पिषोऽभावे तैलम् ।

अत्र यूपाञ्जनेऽनक्ति तेजो वा आज्यं यजमानेनाग्निष्ठेति ब्राह्मण आज्यशब्देन
विधानेऽपि सर्पिष इति यदसर्पत्तत्सर्पिर्भवदिति घृतसामान्यवाच्याज्यशब्दो न तु
संस्कारवाचीति दर्शितम् । अत एव वक्ष्यति लौकिकेनाऽऽज्येनेत्यादि यजमानो
यूपमनक्तीति । सर्पिषो यथाकथंचिदसामर्थ्ये सर्पिर्जात्या विजातीयमपि तैलं स्नेह-
वृह्यते ।

प्रतिनिधौ विहिते च प्रतिषेधस्य संकोचो भवतीत्याशङ्कित उत्तरम् —

प्रतिषिद्धेभ्यो निवृत्तः प्रतिनिधिः ।

न हि यागीयत्वेन हि निषिद्धं प्रतिनिधित्वेन ग्राह्यं विजातीयेनान्येनापि तत्सिद्धेः ।
तस्मान्वायेन प्राप्तः प्रतिनिधिर्यागीयत्वेन प्रतिषिद्धेभ्यो निवृत्तोऽन्य एव प्रतिनिधिः ।

ननु प्रकरणे पठितः प्रतिषेधस्तत्रैव स्यान्नान्यत्रेत्याशङ्क्याऽऽह —

अविशेषेण हि प्रतिषेधः श्रूयते ।

अविशेषेण श्रुतिस्मृत्यादौ प्रतिषेधो यस्माच्छ्रूयते स तु न संकोचनीयो न्यायप्राप्त-
विधिना तस्य दृष्टद्वारा सामर्थ्येऽप्यदृष्टद्वारकशक्त्यभावः प्रतिषेधादवगम्यते ।

अक्तग्रहणे कर्मणो लोप एव स्यादित्यर्थः । श्यामाके चरौ विहिते प्रतिनिधौ प्राप्ते श्रूयते—अयज्ञिया वै कोद्रवा अयज्ञिया वरडका इति । तथा मौद्रेऽपि चरौ अयज्ञिया माषा इति । सोयमविशेषेण यज्ञसंबन्धो निषिध्यते न चरुद्रव्य इत्यर्थः । यदार्थाणां मभोजनीयमित्यादिरपि ज्ञेयः प्रतिषेधः ।

अथ यत्र वैकल्पिकं द्रव्यमुपात्तं नष्टं यथा ब्रीहिषु नष्टेषु किं ब्रीहिसामान्येन प्रतिनिध्युपादानमुत श्रुतद्रव्यं यवा उपादेयाः । श्रुतद्रव्याभावे प्रतिनिधिरिष्यते न श्रुतद्रव्ये सतीति यवा उपादेया इत्येवं प्राप्त आह—

विकल्पे प्रवृत्तिलक्षणः ।

अस्मिन्विकल्पे यत्प्रवृत्तं द्रव्यं तत्सामान्येन प्रतिनिध्युपादानम् । न श्रुतमपि द्रव्यमुपादेयं, किं कारणं सर्वत्र हि वैकल्पिकेषु द्रव्येषु यजमानः स्वयमेवैकं साधनत्वेनाङ्गी करोति । तत्र च तदेव साधनं नान्यदश्रुतसममेव हि तदिति । यदि च तदुपादीयते कर्मान्तरबुद्धिः स्यान्न च सण्यते । तस्मात्प्रक्रान्तद्रव्यसादृश्येन प्रतिनिध्युपादानमिति । सजातीयभावेऽपि विजातीयग्रहणेऽपि ब्रीहीणां मेघसुमनस्यमान इति मन्त्रलोपो नास्ति ।

कचिदपवादमाह—

कृत्स्नाभावे प्रतिनिधिः ।

विहितस्योपात्तस्य सर्वस्य नाशे प्रतिनिधिरसर्वस्य नाशे न प्रतिनिधिः ।

ननु किञ्चिन्मात्रावाशिष्टेऽपि भवत्येव सर्वस्य नाशस्तत्राऽऽह—

मात्रापचारे तेन समाप्येत ।

कर्मेति शेषः । प्रधानाहुत्यादिसमर्थ उपात्तद्रव्ये सति शेषकार्याणां लोपः प्रधानं तु तेनैवानुष्ठेयम् । एवं विहिते द्रव्ये प्रधानपर्याप्ति संभवति तदेव ग्राह्यम् । तत्रापि शेषकार्याणां लोपो वरं न तु शेषकार्यसमर्थप्रतिनिध्युपादानम् ।

प्रतिनिधावपि चोदितजात्यादित्यागनिमित्तं प्रायश्चित्तं कार्यमित्याह—

द्रव्याभावे प्रतिनिधिर्विध्यपराधे प्रायश्चित्तम् ।

मात्रापचारे नैव प्रतिनिधिः प्रायश्चित्तं तु भवत्येव । द्रव्याभाव इति पुनरभावग्रहणं प्रधानपर्याप्तद्रव्याभाव एव प्रतिनिध्युपादानप्रदर्शनार्थम् । उपात्तविहितद्रव्यनाशशङ्कया प्रतिनिधावुपात्तेऽपि तेन प्रधानद्रव्येणानुष्ठाने सिद्धेऽप्युपात्तद्रव्यलाभो यदि भवेत्तदा तेनापि पुनरनुष्ठानं कार्यमव । उपात्तस्य संस्कृतस्यापि द्रव्यस्याप्रधानस्य नाशशङ्कया प्रतिनिध्युपादानेन प्रयोजने सिद्धे पूर्वद्रव्ये यूपदौ लब्धेऽपि न पुन-

नियोजनादिकं पश्चादीनां कार्यामित्यादिविशेषः परार्थान्धेकेनेतिन्यायतः सूत्रान्तराच्च ज्ञातव्याः ।

न स्वामित्वस्य भार्यायाः पुत्रस्य देशस्य कालस्याग्नेर्दे-
वतायाः कर्मणः शब्दस्य च प्रतिनिधिविद्यते ॥ १ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रस्य तृतीयप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

स्वामिनि नष्टे केन प्रतिनिधिरुपादेयः । उपात्तस्य तु कर्तृत्वेन कर्मफलमपि तस्यैव स्यादिति न प्रतिनिधिरसंनिधानेऽशक्ते वा तत्कर्मणो लोप एव । यजमानस्येति वक्तव्ये स्वामित्वप्रयुक्तं यत्कार्यं संस्कारास्ते हि फलमोगार्था न तेषां प्रतिनिधिरन्यार्थेष्वस्येव । अत्र विशेषमाह कात्यायनः—गुणेषु प्रतिनिधिः परार्थत्वात् । पात्रासादनाद्याज्यावेक्षणादिषु गुणपदार्थेषु स्वाम्यपि प्रतिनिधीयते । कुत एतत् । परार्थत्वात् । परार्थो ह्यसौ । तत्रैव न प्रधानवत्स्वार्थं साधयति । तस्मात्कत्वार्थमिनिवृत्तये स्वाम्यपि प्रतिनिधीयत इति । अत एव वक्ष्यत्याचार्यः—एवं विहितं प्रवसतोऽपि याजमानं यस्यामस्य दिश्यद्भयो भवन्ति तां दिशमभिमुखो मन्त्राञ्जपत्यध्वर्युः कर्माणि करोत्यन्यान्यभिमर्शनाद्यजमानो मन्त्राञ्जपत्यन्याव्यादेशनादिति । एवं भार्याया अपि प्रतिनिध्यसंभवेऽप्यग्निभैः सह हेत्वन्तरेणापि तथात्वं वक्तुं पुनर्ग्रहणम् । तत्र भार्यापुत्राग्नीनां न संभवति प्रतिनिधिः । नित्यस्य द्रव्यस्येत्यत्र नियतस्य न संस्कारेण सिद्धस्य द्रव्यस्य प्रतिनिधित्वमुक्तम् । तत्र जातिर्न भार्यादिषु संभवति । न हि ते पदार्था ज्ञात्या स्वयमेव क्वचित्सिद्धाः सन्ति किंतु पाणिग्रहणबीजावापाधानैः स्वकृतैः संस्कृतानामेव तत्तच्छब्दवाच्यत्वम् । तत्तु नान्यत्र कुत्रापि संभवति । यद्यपि भार्याया अन्यस्या अपि संभवस्तथाऽप्याधानसंस्कृता चेत्तर्हि सा स्वाधिकारेणैव प्रपन्ना नान्यस्याः प्रतिनिधिर्भवति । आधानेनासंस्कृतायास्तु श्रौते कर्मणि प्रतिषेधादेवाप्रतिनिधित्वम् । पुत्रेऽपि तथा पितृकृत्येषु ज्ञेयम् । अग्निर्द्वितीयो नास्त्येव संस्कृतो न हि कश्चिद्गार्हपत्यादिर्जात्या सिद्धोऽस्ति । देशकालयोस्तूद्देश्यत्वेनानुपादेययोरुपादेयो द्रव्यविशेषः कथं स्यात्स्थाने हि तेन धर्मेणोपलक्षिते शब्देन विधातव्यमनुपादेयस्य न प्रतिनिधित्वम् । ननु कथं कालस्य च कर्माङ्गत्वमविहितत्वादिति चेन्न, कर्मण एव कालसंबन्धेन विधानाङ्गीकारादङ्गत्वमनुपादेयस्यैव । अतस्तु यत्रैतौ तत्रैव कर्म विधातव्यम् । प्राचीनप्रवणतायाश्च देशान्तरे संपादयितुं शक्यत्वान्न प्रतिनिधिर्देवताया अपि न काचिज्जातिरास्ति नापि समानसामर्थ्याऽन्या भवति तस्या विध्येकसमधिगम्यत्वात् । तद्धितेन चतुर्थ्या च विहितमन्त्रवर्णेन वा देवतात्वं नान्यथा प्रमाणान्तरेण सामर्थ्यमवगम्यते येन प्रतिनिधिः स्यात् । कर्मणोऽपि दृष्टार्थस्यावहननार्थेन हि पेषणं समर्थमदृष्टार्थस्य तु न सामर्थ्यं

प्रमाणान्तरं ग्राह्यं येन समर्थं सत्प्रतिनिधीयेत । शब्दे विस्मृतप्रतिनिधिर्वाच्यस्तद-
र्थात्स्मरणे तत्प्रतिपाद्यार्थाज्ञानात्कस्यार्थस्य प्रतिपादकः शब्दः प्रतिनिधेयः । यस्य
कस्यचिद्ग्रहणे त्वदृष्टार्थत्वं स्यात्तेन न स्वार्थं कुर्यात् । चकार एवं जातीयानां
शास्त्रं विनाऽनवगतसामर्थ्यानां ग्रहणार्थः । तथा च समर्थः प्रतिनिधिर्न संभवति ।
तत्राङ्गलोपं सोढ्वा प्रायश्चित्तेन कर्म समापनीयं प्रधानलोपे तु पुनः कर्मैव कर्तव्यम् ।
अत एवोक्तमेष्वर्थेष्वन्यस्यासामर्थ्यान्नि संभवत्येव प्रतिनिधिरिति न विद्यत इत्युक्तम् ।

इति हिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैजयन्त्यां तृतीयप्रश्ने

प्रथमः परिमाषापटलः ॥ १ ॥

अथ तृतीयप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

तृतीयप्रश्नप्रथमपटलस्य मया कृता ।
मीमांसाद्वयमार्गेण यथामति सविस्तरा ॥
व्याख्या सूत्रानुसारेण महाफलमभीप्सता ।
द्रष्टव्या यज्ञवपुषि विष्णौ माला समर्पिता ॥
प्रश्ने तृतीये प्रथमे पटले नित्यकर्मणाम् ।
फलं निःश्रेयसं नित्येष्वधिकारी निरूपितः ॥
आधानं पुनराधानमाग्निहोत्रं प्रयाणकम् ।
दर्विहोमातिदेशादि तन्त्रादि समुदीर्यते ॥
नवाज्ञेष्टिं तृ(ष्टिस्तृ)तीयेऽत्र प्रश्ने सर्वं निरूप्यते ।
आधानं कर्मणामाद्यं श्रौतानां प्रश्न ईर्यते ॥
तृतीये तु द्वितीयाद्यैः पञ्चभिः पटलैरिह ।

तत्राऽऽधानं त्रिविधं सोमपूर्वमिष्टिपूर्वं होमपूर्वं चेति । तत्र सर्वत्रेच्छाविकल्पः ।
सोमपूर्वकं तु यस्य प्रायश्चित्तपशू न स्तस्तस्यैव । केचित्तु प्रायश्चित्तपश्वोरग्नीषोमीयेन
सवनीयेन वा समानतन्त्रतां वदन्तः सोमपूर्वाधानमिच्छन्ति कल्पकारवचनात् । आधा-
नात्पूर्वं कर्मोपयुक्तान्मन्त्रान्भार्याऽप्यधीते पितुः पत्युर्वा सकाशात्, ऋत्विग्भ्यो वा ।
आधानमायतनेषु विधानेनाग्निस्थापनलक्षणः संस्कारोऽनारभ्याधीतविहितत्वान्न कस्य-
चित्कर्मणोऽङ्गम् । न च वाक्येन कर्माङ्गताऽग्नीनादधीतेति केवलमग्निप्रत्येषाङ्गता
प्रतीयते । तदुत्पादकत्वेनानुष्ठेयं बहिरेव कर्मभ्यः । पवमानेष्टीनामपि संस्कारकर्मत्व-

मेव । यदाहवनीये जुह्वतीत्यादिना तैथाऽस्य सर्वे प्रीता अभीष्टा आधीयन्त इत्यर्थवादेन संस्कारकर्मताऽऽश्रिताऽभिमता चेति दर्शितमेव । तेन संस्कारेण संस्कृता अग्नयः पश्चादन्यैर्वैष्णवैस्तत्तत्कर्माङ्गत्वेन विधीयन्ते । द्विविधं हि कर्माङ्गं द्रव्यमेकं लोकतः सिद्धमङ्गत्वेन विधीयतेऽन्यद्वैदिककर्मणा सिद्धमङ्गत्वेन विधीयते । तत्साधकं कर्मापि द्विविधं प्रयोगान्तर्गतमनन्तर्गतं च । प्रथमं तु प्रधानाङ्गं सदेव द्रव्योत्पादकं यथाऽवहननादि पुरोडाशोत्पादकम् । अन्यत्प्रधानकर्माङ्गतामनापन्नमेवाङ्गमूनस्य द्रव्यस्याङ्गं सदुत्पादकम् । यथाऽध्ययनं स्वाध्यायोत्पादकमाधानमपि तथा । तस्याधिकारिणस्तु निरूपिता एव । प्रथमपटले पुनर्धर्मेषु स्वयमप्यशूद्राणामदुष्टकर्मणामुपनयनं वेदाध्ययनमग्न्याधेयमिति वदिष्यति । नित्येषु पाठान्नित्यत्वेन केवलमपि हविर्यज्ञत्वेन संकारेषु पठितम् । नियमापूर्वद्वारा निःश्रेयसकारणम् । तस्मादत्रापि पृथक्सं-
कल्पेन भाव्यम् । अनेनैवाभिप्रायेण बौधायनेनोक्तं (नः) ऋत्वादौ क्रतुकामं काम-
यीत यज्ञाङ्गादौ यज्ञाङ्गं काममित्युपक्रम्याऽऽह—सर्वकामोऽग्नीनाधास्य इत्य-
ग्न्याधेय इति । वैखानसस्तु सर्वकर्मार्थमग्नीनाधास्य इत्युक्त्वेति ततः संकल्पपूर्वक-
मेवाऽऽधानं कार्यमिति । अत्राऽऽधानाङ्गवैकल्ये पुनः क्रिया सर्वाधानस्य न त्वङ्ग-
मात्रस्य । कुतः, प्रायश्चित्तं कृत्वाऽङ्गमनुष्ठेयम् । नचाऽऽधानासिद्धावाहवनीय-
योऽस्ति पवमानहविःषु तु भाविसंज्ञया प्रवृत्तेः । अत्रोपकारकमाह बौधायनः—
अग्नीनाधास्यमानः प्राज्यमात्मानं कुर्वीत येनास्य कुशलं स्यात्तेन कुशलं कुर्वी-
तेति यथोक्तमात्मनः पुरश्चरणमिति च । प्राज्यं शुद्धं येन येन कर्मणाऽस्य
कुशलं प्रायश्चित्तम् । तथा वैखानसेनाप्युक्तम्—युक्तः श्रद्धान्वितो यजमानोऽ-
नुज्ञातः केशश्मश्रुरोमनखानि च वापयित्वा विधिना स्नात इषे त्वोर्जे त्वेत्यादि-
स्वाध्यायमधीयानः शतं प्राणायामं च(मांश्च) कुर्याद्ध्यायन्नारायणमुपोष्य सपत्नीको
घृतमिश्रं हविष्यं क्षीरेणाश्रीयात्स्मृत्युक्तव्रतमाचरन्पावनार्थममात्यहोमान्कूपमाण्डादींश्च
जुहुयादिति । युक्त इन्द्रियचापलरहितः । अनुज्ञातो ब्राह्मणैः केशादीन्वापयेत्स्वा-
ध्यायं वेदपारायणं नारायणं ध्यायन्नन्नत्यागेनोपोष्य नियतात्मेत्यर्थः । वेदपारायणप्रा-
णायामेषु तथाऽन्येष्वमात्यहोमादिषु स्मृत्युक्तेष्वपि व्रतेषु सपत्नीकस्य भोजननियमो
घृतमिश्रमित्यादि । एवं स्मृत्युक्तान्यन्यान्यपि जपतिलहोमादीनि कृच्छ्रचान्द्रायणादीनि
यथाशक्त्या(क्ति) यावदात्मशुद्धिं मन्यते तावत्कृत्वा संकल्पात्पूर्वमेवारणी छित्त्वा
शोषयित्वा यद्यृतद्वादशाहादिपक्षः । संवत्सरपक्षसंकल्पे चाऽऽर्द्धे एव वाऽऽहरणीये ।
अरणीप्रमाणमर्थलक्षणं यावता प्रयोजनं तावत्प्रमाणमित्याचार्याणां मतम् । बौधायनस्तु-

चतुरङ्गुलोत्सेधां द्वादशाङ्गुलविस्तीर्णां षोडशाङ्गुलायामामिति । चतुर्विंशत्यङ्गुला-
मिति कात्यायनः । विष्णुपुराणेऽपि गायत्र्यक्षरसंख्ययेत्यादि चोक्तम् । भारद्वाजस्तु
यो अश्वत्थः शमीगर्भो भूमिं मूलेन संगत इति । यस्याश्वत्थस्य मूलं साक्षाद्भूमिं प्राप्तं
स एव न शम्यामप्युत्पन्नमात्र इत्यर्थः । अस्मदाचार्यस्थोभयमिष्टम् । तथाऽग्रे वक्ष्य-
माणं शालामपि तथाऽऽयतनान्यपि पूर्वमेव कुर्यात् । तदेतत्सविशेषमुक्तं वैखानसेन—
शमीगर्भमश्वत्थं यद्यशमीगर्भं शुक्लाङ्कुरमशनिवायनपहतमग्रं परस्य स्थानावासमबहु-
शुष्कमशीर्णमन्त्यजजात्यनुपहतं गत्वा वैश्वानरसूक्तेन प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणमेत्तेनैव
प्राचीमदीर्घां वा शाखां प्रागादिप्रदक्षिणं छेदयित्वा प्रागग्रामुदग्रं चाधोभागेनाधरा-
रणीं त्वक्पार्श्वोर्ध्वभागां विगतत्वचं विशोषितां चतुर्विंशत्यङ्गुलायतामष्टाङ्गुलविस्तारां
चतुरङ्गुलोज्ञातं तथोत्तरभागो(णो)त्तरामरणीं च गायत्र्याऽथ करोति तत्र प्रथमानि
यानि चत्वार्यङ्गुलानि शिरश्चक्षुः श्रोत्रमास्यं च द्वितीयानि ग्रीवा वक्षो हृदयं स्तनस्तृ-
तीयान्युदरप्रभृति चतुर्थानि श्रोणपिञ्चमान्यूरूषष्ठानि जङ्घे पादावित्येके एवमरणी
सर्वैरङ्गैः संपूर्णं भवतो यच्छीर्णि मन्थति शीर्षक्तिमान्यजमानो भवति यद्वावायामवे-
पनो यत्र मन्थेदनारब्धोऽस्य यज्ञो भवत्यूरू रक्षसां योनिर्जङ्घे पादौ पिशाचानां श्रोणि
देवानां योनिस्तस्माच्छ्लेण्यामेव प्रथमं मन्थेन्मूलादष्टाङ्गुलं परित्यज्याग्राच्च द्वादशा-
ङ्गुलं पार्श्वतस्त्रीणि त्रीण्यङ्गुलानि प्रथममन्थन एवं प्रजननं कुर्वीतोत्तरारणेरष्टाङ्गुल-
परिणाहं प्रमन्थं चीत्वा मन्थमूले संघत्ते तेन सहितः षड्विंशत्यङ्गुलायतो मन्थो
भवति तथा छिद्रमित्यक्तं प्राक्चिरा अरणिस्तथा वेदिः । गृहे सौम्ये पश्चिमपूर्वायतं
तथाऽनुवंशाऽपूर्वदक्षिणयोर्द्वारयुगां महतीं शालां कल्पयित्वाऽस्थिरोमकेशाङ्गारतुषका-
ष्ठाश्मलोष्टपिपीलिकादीन्वर्जयित्वा मृदा शुद्धयेति गार्हपत्याद्यायतननिर्माणमुक्तम् ।
अस्य वैखानससूत्रस्यार्थः स्पष्टः । त्वक्पार्श्वोर्ध्वभागानिति त्वचि पार्श्व ऊर्ध्वभागे
यस्याः सा पार्श्वयोरूर्ध्वभागे च तक्षणं बहु न कार्यमित्यर्थः । ततस्तु शाखैव तावती
ग्राह्या यावता विस्तारोऽष्टाङ्गुलो भवेत् । अधोभागे तु गर्भपर्यन्तं तक्षणं कार्यमित्यर्थः ।
ततोर्ध्वभागे चतुर्विंशत्यङ्गुलदीर्घाष्टाङ्गुलविस्तारा चतुरङ्गुलोत्सेधा कार्या । नात्र
शाखायाः पाटनेन दलद्वयं संपाद्य तयोररणिद्वयं कार्यमित्युक्तं किं तु तस्याः शाखाया
अधःकाण्डमधरारणिं तदूर्ध्वमुत्तरारणिमिति केचित्पाटनेनैवेच्छन्ति शिरआदिकल्प-
नाऽग्रमारभ्यार्थवादा एत विधिस्तु मूलादष्टाङ्गुलं परित्यज्याग्राद्वादशाङ्गुलं पार्श्वयो-
स्त्रीणि त्रीणि मध्ये द्यङ्गुलविस्तारं चतुरङ्गुलदीर्घं मन्थनस्य प्रथमस्य स्थानमित्यधरा-
रणिविषये तथोत्तरारणिविषयेऽपि तु-उत्तरारणेरष्टाङ्गुलपरिणाहमष्टाङ्गुलेन सूत्रेण
परितो वेष्टनन समं प्रमन्थनामकं शकलं चीत्वीदर एतदपि त्वग्रभागादेव । मन्थमूले

मन्यो नाम यज्ञिकाष्टस्य सारेण कृतो यस्य रज्ज्वा भ्रमणं क्रियते तस्य मन्यस्य मूलभागमुत्कीर्य प्रमन्यस्य शकलरूपस्य मूलं संघत्त कृतसंधानयोरुभयोः प्रमाणं षड्विंशत्यङ्गुलमिति । अननैकशालोक्ता । प्राचीनवंशाचार्यस्तु याजमाने वक्ष्यत्याहवनीयागारे गार्हपत्यागारे वेति । तेन गम्यत उदीचीनवंशशालाद्वयं कार्यम् । आपस्तम्बेन तु स्पष्टमेव शालाद्वयमुक्तम् । तत्राऽऽदौ ब्राह्मौदनिकाधानात्पूर्वदिने नान्दीश्राद्धमृदकशान्तिं प्रतिसरब्धं कुर्यात्ततः पूर्वमेवाङ्गुरार्पणं कुर्यात् । पात्रलक्षणं तु दर्शपूर्णमासयोरेव निरूपितम् ।

आयतनानि—सूत्रकृत्रोक्तवान्साक्षान्मानमायतनेषु तत् ।

गार्हपत्यादिकाग्नीनां ततो धिष्ण्यस्य मानतः ॥

गृह्यते याज्ञिकैः सर्वैर्यतो धिष्ण्याश्च तेऽग्नयः ।

धिष्णियमानं तु पिशीलमात्रा भवन्तीति धिष्णियानां विज्ञायते चतुरश्रा इत्येकेषामिति सूत्रम् । तत्र परिमण्डलेन विकल्पम्(ः) । सर्वाण्यायतनानि चतुरश्राणि परिमण्डलानि वेति सूत्रकृतामाचार्याणां बहूनां संमतम् । तत्र पिशीलमानं पञ्चधा वदन्ति—बाह्योऽन्तरालमेकम् । बद्धमुष्टी रत्निरिति द्वितीयम् । अरत्निरिति तृतीयम् । द्वात्रिंशदङ्गुलमिति चतुर्थम् । षट्त्रिंशदङ्गुलमिति पञ्चमम् । एतेषामर्धमानेन वर्तुलं भ्रामयेदेवं सर्वाग्नीनामथवाऽन्यतरमानेन चतुरश्राणि सर्वाणीति निर्णयः । अथ वा वैखानसेनोक्तो विशेषो ग्राह्यः । गार्हपत्यायतनमष्टादशाङ्गुल्या वृत्तं भ्रामयित्वाऽष्टाङ्गुलोज्ञतं स्थण्डिलं कृत्वा परितश्चतुरङ्गुलविस्तारं हित्वा मध्ये षडङ्गुलविस्तारं निम्नं खनति शिष्टं तदूर्ध्वमेखला स्यात्तत्परितश्चतुरङ्गुलविस्तारोज्ञतामधोमेखलां करोति । तथाऽऽहवनीयायतनं चतुरश्रं चतुर्दिक्षु द्वात्रिंशदङ्गुल्यायतमष्टाङ्गुलोज्ञतं स्थण्डिलं परिकल्प्य पूर्ववत्परितो हित्वा मेखला मध्ये निम्नमधोमेखलां करोति । अन्वाहार्यपचनं पञ्चविंशत्यङ्गुल्या वृत्तं भ्रामयित्वा दक्षिणार्धेऽर्धचन्द्राकारं स्थण्डिलं पूर्ववत्स्थोज्ञतं निम्नं मध्यमूर्ध्वाधरमेखलेषु वेद्युत्तरार्धा(?) कृत्वा पूर्वभागान्तरे प्रक्रमे वेद्युज्ञतमुत्करं करोतीत्युक्तम् । वेदिस्तु स्वसूत्रे दर्शितैवेति न तदुक्ता ग्राह्या तस्याश्चतुरङ्गुलोज्ञतत्वमुक्तमेवमुत्करस्यापि ज्ञेयम् । इदमपि श्रौतत्वाद्ग्राह्यम् । भाष्यमते समक्षेत्रता । एतदनुसारेणेति याज्ञिका आहुर्वर्तुलं गार्हपत्यस्य चतुरश्रमाहवनीयस्यार्धचन्द्रं दक्षिणाग्नेः समक्षेत्राणीति । तदिदं रमणीयमिव मन्यमाना अस्मदीया अपि याज्ञिकाः स्वसूत्रोक्तं पिशीलप्रमाणमरत्नमात्रमनुसृत्य स्वसूत्रोक्तं चतुरश्रत्वं वर्तुलत्वं वा सर्वायतनसमता(?) आयतनानि विहरन्ति ।

अरत्निविष्कम्भकमाद्यवद्वैतं गृहं तत्प्रकृतिं विधाय च ।

अन्यानि तत्क्षेत्रसमानि कुर्वते शुल्बोक्तरीत्या स्वयमूहयन्ति च ॥

अरत्निमानं चतुरश्रमेव वा प्रकृत्य तत्क्षेत्रसमं च वर्तुलम् ।

यद्वह्नेरपरत्र पूर्ववत्तत्रेरिता वृ(म)त्कृताश्च कारिकाः—

प्राचीं विज्ञाय पूर्वं तु विहारं कल्पयेत्ततः ।

प्राचीज्ञानप्रकारं तु कल्प आचार्य ऊचिवान् ॥

तमेवार्थमहं वक्ष्ये व्याख्यानमवलोक्य च ।

चित्रास्वातृक्षयोर्मध्यं प्राचीं विद्याद्विचक्षणात् ॥

श्रोणानक्षत्रमथवा दक्षिणापथवासिनाम् ।

उदगाशास्थितानां तु प्राचीं ज्ञेयास्तु कृत्तिकाः ॥

साधारणमिदं सर्वदेशानां वक्ष्यते मया ।

कर्तुमिष्टे समे देशे हस्तद्वयसमन्विते ॥

षडङ्गुलपरीणाहो द्वादशाङ्गुलमायतः ।

एकतःक्षूरु(क्षुर्ऋ)जुस्तष्टः खादिरस्याव्रणः समः ॥

शङ्कुः समशिराः कार्यो देशे तं स्थापयेत्समे ।

शङ्कोः पूर्वापरे देशे रेखां प्रागायतां न्यसेत् ॥

शङ्कुना संमिता रज्जुः पाशद्वयसमन्विता ।

मध्ये तु कल्पयेच्चिह्नं शङ्कौ पाशौ प्रमुच्य च ॥

चिह्नेन मण्डलं कुर्यात्तस्य शङ्कोस्तु सर्वतः ।

पूर्वप्रकृतरेखाया मण्डलस्य च संगमे ॥

शङ्कू पूर्वापरौ स्थाप्यौ ताम्बां पूर्वापरे दिशौ ।

यावदिष्टं विजानीयादथ याम्योत्तरे दिशौ ॥

आमुच्य पाशं पूर्वस्मिन्नन्यपाशेन मण्डलम् ।

लिखेत्तथा प्रतीच्ये तु पाशं मुक्त्वाऽन्यमण्डलम् ॥

मण्डलद्वयसंसर्गे शङ्कुतो दक्षिणेतरो ।

याम्योत्तरदिशावेवं विदिशोऽथ प्रकल्पयेत् ॥

पूर्वादिशङ्कुषु तथा पाशावामुच्य लक्षणम् ।

मण्डलानि लिखेदेवं चत्वारि च यथाक्रमम् ॥

मण्डलानां च संसर्गा विदिशः पारिकीर्तिताः ।

आचार्योक्त उपायोऽयं प्राचीविज्ञानलक्षणः ॥

प्राचीज्ञानप्रकारोऽन्यः सूर्यसिद्धान्तरीतितः ।

स एवार्थो मयाऽत्रापि यथामति निगद्यते ॥

मीनकन्यागते सूर्ये गते षोडशवासरे ।
 अनन्तरं विजानीयात्प्रार्ची सूर्येण बुद्धिमान् ॥
 मासेष्वन्येषु विज्ञेया वक्ष्यमाणावृता हि सा ।
 समे शङ्कङ्गुलायामरज्ज्वा मण्डलमालिखेत् ॥
 तन्मध्ये कल्पयेच्छङ्कुं द्वादशाङ्गुलमायतम् ।
 तच्छाखाग्रं स्पृशेद्यत्र रेखां पूर्वापराह्वयोः ॥
 तत्र शङ्कुं निखायोभौ रज्जुं किञ्चिद्विवर्धयेत् ।
 शङ्कौ तां पाश्चिमे मुक्त्वा रेखां तिर्यक्प्रकल्पयेत् ॥
 प्राच्ये शङ्कौ तथा मुक्त्वा तद्वद्रेखां प्रकल्पयेत् ।
 एवं कृते भवेन्मत्स्यो दक्षिणोत्तरमायतः ॥
 दक्षिणोत्तरयोः शङ्कुं मत्स्यस्य मुखपुच्छयोः ।
 शङ्कोः प्रकल्प्य रज्ज्वाऽन्यं मत्स्यं प्राक्प्रत्यगायतम् ॥
 मुखपुच्छानुसारेण प्रार्ची मत्स्यस्य कल्पयेत् ।
 विदिशश्च प्रसाध्यैवं विहारं कल्पयेत्ततः ॥
 अङ्गुलादिप्रमाणं तु शुल्ब आचार्य उक्तवान् ।
 वेदिमानोपयोगित्वात्तत्प्रमाणमहं ब्रुवे ॥
 चतुर्दशाणवो यावत्तावदेवाङ्गुलं भवेत् ।
 त्रयस्त्रिंशत्तिला वा स्यात्कोशस्था अङ्गुलं त्विह ॥
 दशाङ्गुलं क्षुद्रपदं प्रादेशो द्वादशाङ्गुलः ।
 पृथं(?) त्रयोदशाङ्गुल्यास्तावदेवोत्तरं युगम् ।
 पदं पञ्चदशाङ्गुल्यो द्वादशाङ्गुल्योऽथवा ॥
 पदद्वयं प्रक्रमः स्यात्प्रादेशौ द्वाररत्निकः ।
 जानु द्वात्रिंशदङ्गुलयः षट्त्रिंशद्वाहुशम्यके ॥
 चतुःशताङ्गुलं त्वक्षः षडशीत्यङ्गुलं युगम् ।
 ईषाप्रमाणमङ्गुल्यस्त्वष्टाशीत्यधिकं शतम् ॥
 अरत्नयस्तु चत्वारो व्यायामस्य प्रमाणकः ।
 अरत्नयस्तु पञ्चैव पुरुषो व्याम एव च ॥
 यजमानस्य चाध्वर्योः प्रमाणं कल्पयेदिह ।
 साग्निकेषु विहारेषु यदुरेव प्रमाणकम् ॥
 आदावाधानवेदेस्तु मानक्रम उदीर्यते ।

अगारमग्निहोत्रस्य चतुर्हस्तप्रमाणकम् ॥
 तन्मध्ये कल्पयेत्पृष्ठ्यां प्रत्यक्प्रागायतामृजुम् ।
 पश्चात्पदद्वयं त्यक्त्वा पराग्न्यायतनं भवेत् ॥
 अरत्निना मितं तस्य मध्ये शङ्कुं निखाय च ।
 प्रादेशमितया रज्ज्वा शङ्कुतो मण्डलं लिखेत् ॥
 पुरस्ताद्विपदं हित्वा पूर्वाग्नेर्वाऽऽखरो भवेत् ।
 शङ्गुलैरेकविंशत्या नवमिश्च तिलैः सह ॥
 चतुरश्रः समः कार्यस्तस्य चाऽऽवृद्धीर्यते ॥
 यावती मानतो रज्जुस्तावत्यागन्तुकी भवेत् ।
 आगन्तुरर्धे चिह्नं स्याच्छ्रेण्यंसार्धं तु तद्भवेत् ॥
 तन्मध्यार्धाय चिह्नं तु कर्षणाय भवेदिह ।
 दीर्घभागस्थितं पाशं पूर्वशङ्कौ प्रकल्पयेत् ॥
 ह्रस्वपाश्वर्गतं पाशं पाश्चात्ये लक्षणात्कृषेत् ।
 दक्षिणोत्तरतः श्रोणी कल्पयेत्कृतचिह्नतः ॥
 शङ्कोः पाशौ विपर्यस्य तस्यंसौ कल्पयेत्पुरः ।
 पूर्वापराग्न्योर्मध्यस्य पृष्ठ्या पञ्चविधा भवेत् ॥
 षष्ठं भागमथाऽऽगन्तुं समं तत्र नियोजयेत् ।
 रज्जोरन्तौ सपाशौ तं पुनः संभुज्य पञ्चधा ॥
 भागानां द्वित्रिमध्ये तु लक्षणं कल्पयेत्ततः ।
 भागत्रयं पुरस्तात्तु पश्चाद्भागद्वयं तथा ॥
 पूर्वापराग्न्योर्मध्यस्थशङ्कोः पाशौ नियोजयेत् ।
 लक्षणं दक्षिणाऽऽकृष्य लक्षणे शङ्कुमादिशेत् ॥
 सदक्षिणाग्न्यायतनमध्यशङ्कुर्भवेदिह ।
 लक्षणं चोत्तराऽऽकृष्य शङ्कुरार्जवकृतये ॥
 व्यत्यस्तपाशां रज्जुं तामुदगाकृष्य लक्षणे ।
 शङ्कावुत्कर एव स्यात्संचरश्च तदन्तरा ॥
 अङ्गुल्यश्च चतुर्त्रिंशदक्षिणाग्न्याखरो भवेत् ।
 दक्षिणाग्नेर्मध्यशङ्कोरुदकसार्धाङ्गुलाष्टके ॥
 शङ्कुं निखाय तस्यैव त्वाखरार्धेन मण्डलम् ।
 कृत्वा मण्डलमध्ये च स्पन्धां प्रागायतां न्यसेत् ॥
 दक्षिणं धनुरग्नेः स्यादुत्तरं धनुरुत्सृजेत् ।
 अङ्गुलैः सप्तविंशत्या पराग्नेराखरोऽथवा ॥

त्रयोदशाङ्गुलैः सार्धैर्मितरज्ज्वा तु मण्डलम् ।
 अरत्निसंमितो यद्वा पूर्वाग्नेराखरो भवेत् ॥
 चतुरश्रं समं कुर्यात्तत्प्रकारोक्तयाऽऽवृता ।
 अग्नेर्णाऽऽहवनीयं तु मुक्त्वाऽरत्न्यन्तरालकम् ॥
 सम्यागारं भवेत्तत्प्राक्तावदेवान्तरालकम् ।
 मुक्त्वाऽऽवसथशायतनं कुर्यादाहवनीयवत् ॥
 दक्षिणाग्नेर्मध्यशङ्कोरुदग्वा दशभिस्तिलैः ।
 युतेऽङ्गुलद्वये-शङ्कुमादिशेन्मण्डलं ततः ॥
 दक्षिणाग्नेस्तु विष्कम्भस्त्रिंशदङ्गुलसंमितः ।
 चतुर्भिश्च तिलैः सार्धं तदर्धेनैव मण्डलम् ॥
 मण्डलोत्तररेखास्थशङ्कोरन्यच्च मण्डलम् ।
 मण्डलद्वयसंसर्गे स्पन्धां पूर्वापरे क्षिपेत् ॥
 शूर्पद्वयं दक्षिणं स्यादग्नेरुत्तरमुत्सृजेत् ।
 षण्णवत्यङ्गुला वेदिः प्रत्यगाहवनीयतः ॥
 पश्चात्तिरश्ची विज्ञेया चतुःषष्ट्यङ्गुलैर्मिते ।
 अरत्निद्वययुक्ता सा पुरस्तात्तिर्यगीरिता ॥
 सप्तारत्निप्रमाणस्य सूत्रस्यान्तौ सपाशकौ ।
 भन्त्यपाशादरत्नौ तु चिह्नमंसार्थकं भवेत् ॥
 द्वात्रिंशदङ्गुले चिह्नं पाशाच्छ्रोण्यर्थकं भवेत् ।
 अरत्नित्रितये पाशात्कर्षणाय निराञ्छनम् ॥
 पूर्वापरान्तयोः शङ्कोः पाशावामुच्य लक्षणात् ।
 आकृष्य वेधाः श्रोण्यंसौ कल्पयेत्कृतचिह्नतः ॥
 सा दीर्घचतुरश्रा स्यादेवमेकत्र चापराम् ।
 पार्श्वमानीं द्विरभ्यस्य रज्ज्वन्तौ तु सपाशकौ ॥
 नैर्ऋताग्नेयकोणस्थशङ्कोः पाशौ वितत्य च ।
 मध्ये च लक्षणं कृत्वा लक्षणं दक्षिणा कृषेत् ॥
 भवेत्तु लक्षणे शङ्कुः शङ्कौ पाशौ नियम्य च ।
 लक्षणेन लिखेत्पार्श्वं नैर्ऋताग्नेयकोणगम् ॥
 तथोत्तरं लिखेत्पार्श्वं वायव्येशानकोणगम् ।
 द्विरभ्यस्ततया रज्ज्वा पार्श्वं पूर्वापरे लिखेत् ॥
 अपराग्नेः पुरः शिष्टोऽसावार्यो रत्निसंमितः ।
 यदि भूमिरणुस्तत्र वेदिं संनमयेत्कथम् ॥

बहिः कोणस्थशङ्कुभ्यो दक्षिणोत्तरपार्श्वयोः ।
 अष्टाङ्गुलप्रमाणे तु शङ्कुंश्चतुर आदिशेत् ॥
 अङ्गुलैरष्टभी रज्जुं पार्श्वमानीं विवर्धयेत् ।
 क्षिप्त्वा पाशौ बहिः शङ्को रज्ज्वा तां नमयेत्क्रमात् ॥
 कृत्से रेखा बहिः कुर्यान्मृदाऽधोमेखलां सुधीः ।
 चतुरङ्गुलविस्तीर्णामुत्सेधेन षडङ्गुलम् ॥
 अग्न्याधानस्य चेष्टीनां विहारोऽयं प्रदर्शितः ।

इति वृद्धकारिका बौधायनीयानां तदेवेष्टमस्माकमपि ॥

मानद्वयं त्वायतनेषूक्तं तत्तु व्यवस्थया ।
 धिष्णिग्यानामायतनं पिशीलगतमूचिवान् ॥
 सूत्रकृत्तपिशीलं त्वरात्तिना सममुच्यते ।
 धिष्णिग्यान्मण्डलाकारांश्चतुरश्रानथोचिवान् ॥
 अरत्निमितविष्कम्भमण्डलं पश्चिमाग्निगम् ।
 तन्मानेन समं क्षेत्रं दर्शितं पूर्ववर्द्धिगम् ॥
 अङ्गुलैरेकावैशत्या नवभिश्च तिलैः सह ।
 चतुरश्रं तथा चैव दक्षिणाग्रेरपीरितम् ॥
 यद्यरत्निप्रमाणेन चतुरश्रं तु धिष्ण्यगम् ।
 तत्क्षेत्रं वर्तुलं सप्तविंशत्यङ्गुलसंमितम् ॥
 तेनारत्निप्रमाणं तु चतुरश्रमुदीरितम् ।
 दक्षिणाग्न्याखरेऽस्माकं विशेषस्त्वभिधीयते ॥
 अन्तरालं पञ्चधा वा षोढा वा भाजितं तथा ।
 षष्ठं वा सप्तमं वाऽपि भागमागन्तुमानयेत् ।
 तां रज्जुं त्रिगुणीकृत्य त्वाद्यभागे च कर्षणम् ।
 पूर्वापरान्निमध्यस्थशङ्कोः पाशावथापि वा ॥
 खरयोरन्तराद्यन्तशङ्कोः पाशौ निधाय च ।
 कर्षणं दक्षिणाऽऽकृष्य कर्षणे शङ्कुमारवनेत् ॥
 स मध्यो दक्षिणस्याग्रेरथवा तस्य दक्षिणे ।
 दक्षिणाग्रेरायतनं तत्प्रकारो द्विधा भवेत् ॥
 शङ्कुतोऽष्टाङ्गुले सार्धे शङ्कुमुत्तरतो न्यसेत् ।
 यद्वा सप्तदशाङ्गुल्या वर्तुलं भ्रामयेदथ ॥

दक्षिणे वा दक्षिणार्धे ह्यपरो भाग उच्यते ।
 अरत्निमानायतनः पूर्वाग्निः स्यात्तदाऽत्र तु ॥
 एकोनविंशदङ्गुल्यायामा रज्जूरथाधिका ।
 अङ्गुलस्य तृतीयेन भागेन त्वनया दिशेत् ॥
 मण्डलं पूर्ववत्तत्र दक्षिणाग्निं प्रकल्पयेत् ।
 मण्डलस्य चतुष्कोणकरणेन यथाश्रुतम् ॥
 सूत्रं संबध्यते तस्मादेवं व्याख्यातृभिः कृतम् ।
 ये तु वर्तुलविष्कम्भं त्वधिकं किञ्चिदूचिरे ॥
 तेषां विरोधोऽवश्यं स्याद्गणितेन न संशयः ।
 एवं ब्राह्मोदनात्पूर्वमाधानार्थं प्रकल्पयेत् ॥

एवं संभृतपूर्वाङ्गः शोधितात्मा सभार्यः संकल्पं कुर्यात् । गणेशादीष्टदेवतादि-
 स्मरणपूर्वकं दर्भेष्वासीनयोर्दर्भपाण्योर्यतास्वोर्दपत्योरागुष्करणं दर्शपूर्णमासोक्तमनुसं-
 धेयम् । तत्र विशेषः—अद्यतनात्संवत्सरेऽस्मिन्नृतावास्मिन्पर्वणि नक्षत्रे वा ।
 अथवाऽद्यतनादृतौ द्वादशाहे चतुरहे त्र्यहे द्यह एकाहे वाऽस्मिन्नक्षत्रे
 पर्वणि वेति स्मृत्वाऽग्नीनाधास्ये सर्वकर्मसिद्धयर्थं यानि कर्माणि कर्तुं शक्यामि
 येषु चाधिकारस्तेन कर्मणा यज्ञेश्वरं प्रीणयानीति दंपती त्रिरुपांशु त्रिरुच्चैर्वदतः ।
 केचित्सोमपूर्वाह्णमपूर्वाह्णानिष्टिपूर्वानित्यपि स्मर्तव्यमित्याहुर्न तेन कश्चिद्विशेषः । संकल्पा-
 त्पूर्वमेवाङ्कुरार्पणमुदकशान्तिं प्रतिसरवन्धं च कृत्वा पूर्वद्युस्तद्दिने वा नान्दीश्राद्धं
 कुर्यात् । तत उक्तलक्षणानृत्विजो वृणुयात्—ब्रह्माणं होतारमध्वर्युमाग्नीध्रम् । अग्न्या
 धेये ब्रह्माणं त्वामहं वृणु इत्यादिना । तथा भविष्यामीति प्रतिब्रूयुः । अध्वर्युपूर्वाह्णा
 स्पष्टवाचो वेदवेदाङ्गपारगान् । अत्र वैखानसः—प्रतिसरं बद्ध्वा तद्दिने ब्राह्मणानुक्तल-
 क्षणानृत्विजो वृत्वा संपूज्य मधुपर्कं ददाति यजमानः पत्नी च नवैर्वस्त्रोत्तरीयाभरण-
 पुष्पाद्यैरलंकृतौ भवत इति । कर्मादिष्वेतैर्जुहुयादिति श्रुतेरौपासने कूष्माण्डैराधारवता
 तन्त्रेण च्छित्त्वा स्थापिते अरणी पूर्वशुष्के ।

अग्नीनाधास्यमानस्य यो अश्वत्थः शमीगर्भ
 आरुरोहत्वेसचा । तं ते हरामि ब्रह्मणा यज्ञियैः
 केतुभिः सहेत्यश्वत्थस्य शमीगर्भस्यारणी उद्धरति ।

अग्नीनाधानलक्षणेन कर्मणोत्पादयिष्यमाणस्य यजमानस्य यो अश्वत्थ इत्यनेन
 मन्त्रेणाध्वर्युररणी आहरति यजमानगृहं प्रति अश्वत्थवृक्षस्य शमीवृक्षोत्पन्नस्य संव-

न्विनी । अरणीशब्दोऽग्निमन्थनकाष्ठे प्रसिद्धो न संस्कारवचनः । द्वयोरप्येकवदेव सङ्कृन्मन्त्रेणाऽऽहरणम् । मन्त्रे हरामीति लिङ्गात् । अश्वत्थस्योद्धृते उद्धृहीते वाऽरणी हरति संसृष्टद्रव्यत्वात् तं इति तमश्वत्थमेवारणीरूपेण हरामीति मन्त्रार्थप्रतीतेर्द्वे सहैव गृहीत्वा मन्त्रेण सहैव नयति । अत एवाऽऽपस्तम्बेनोक्तमाहरतीति । तथाऽऽहरेदित्येवाऽऽह भरद्वाजोऽपि ।

अपि वाऽश्वत्थादेवोद्धरेदियं वै शमी तस्या

एष गर्भो यदश्वत्थ इति विज्ञायते ।

अथ वा केवलादेवाश्वत्थादुद्धरेत् । मन्त्रलिङ्गोपपत्त्यर्थं श्रुतिमुदाहरतीयं वा इति । इयं प्रसिद्धा पृथिव्येव शमी तस्या एष गर्भ इति श्रुतिव्याख्यानात्केवलाश्वत्थारण्योरपि मन्त्रो न विरुध्येत ।

अश्वत्थाद्धव्यवाहाद्धि जातामग्नेस्तनूं यज्ञियां संभरामि ।

शान्तयोनिं शमीगर्भमग्नये प्रजनयितव इति संभरत्या-

युर्मयि धत्तामायुर्यजमान इति संभृते अभिमन्त्रयते ।

संभरति गृह्याग्निशालायां स्थापयति । पूर्ववत्तन्त्रेणामिमन्त्रयते तत्रैव ।

कृत्तिका रोहिणी मृगशीर्षं पुनर्वसू फल्गुन्यौ हस्त-

श्चित्रा विशाखे अनूराधाः श्रोणा प्रोष्ठपदाश्चोत्त-

रेऽन्याधेयनक्षत्राणि कृत्तिका ब्राह्मणस्योत्तरे

फल्गुन्यौ चित्रा च राजन्यस्यावशिष्टानीतरेषाम् ।

कृत्तिकाः स्त्रीलिङ्गबहुवचनान्तेनैकमेव नक्षत्रमनूराधाः प्रोष्ठपदाः पुनर्वसू पुंलिङ्गाः (ऋ) फल्गुन्यौ विशाखे स्त्रीलिङ्गे स्पष्टान्यन्यानि । कृत्तिका एव ब्राह्मणस्य । अभिषिक्तः क्षत्रियो राजन्यस्तस्य पूर्वं तु निरुपपदफल्गुन्याविति पूर्वयोः फल्गुन्योरुत्तरयो-रपि ग्रहणं सामान्यमात्रविवक्षया द्विवचनान्तेनैव । तथा च नित्यानि काम्यानि चैतान्येव नक्षत्राणि तान्यन्याधेय इत्यर्थः । अवशिष्टानि त्रिभ्योऽन्याधाननक्षत्राणि येषां वैश्यनिषादरथकाराणामाधानं तेषामेवाविशेषेणाऽऽधाननक्षत्राणि । ऋतुमासकालाभिधानपूर्वकनक्षत्रविशेषकालाभिधानं कार्यं तथाऽपि पाठकमानुसारेणैवं कृतम् । अत्र ब्राह्मणादिविशेषोपादानेऽपि नोत्तरत्र तदनुवृत्तिर्विहितेष्वेव काम्यार्थताऽपि ।

काम्येषु विशेषाश्रवणात्प्राप्ताधानानां सर्वेषामेवाऽऽह—

सर्वेषां तु काम्यानि ।

ब्राह्मणादिनिषादान्तानां काम्यानि समानान्येव ।

तान्येवाऽऽह—

कृत्तिकास्वग्निमादधीत यः कामयेत मुख्यो ब्रह्मवर्चसी स्याम् ।

उत्कृष्टं ब्रह्मवर्चसमध्ययनाध्यापनादिना वर्चस्तेजस्तद्वान्भवेयमिति कामः ।

तत्र दोषमाह—

कामं तु मेऽग्निर्युहान्दाहुकोऽस्त्विति ।

ब्राह्मणे दृष्टो दोषो गृहदाहः स चेद्भवेद्भवतु परं तु फलं मे भूयादिति य एवं फलं कामयेत स आदधीतेत्यर्थः । नित्ये तु न दोषः । कुतः, अस्मच्छाखायां फल-
वाक्य एव दोषश्रवणात् । शाखान्तरे तु ब्राह्मणस्य नित्यविधौ दोषस्याश्रवणादिति दर्शयितुं फलवाक्य एव तथोक्तो दोषो दर्शितः । नच ब्राह्मणे कामपदाश्रवणमिति न काम्यमिति शाखान्तरे समानजातीयेषु कामपददर्शनादत्रार्थवादेन फले कल्पिते समा-
नार्थतैव ।

रोहिण्यां यः कामयेत सर्वात्रोहात्रोहयेयमिति ।

रोहानुच्छ्रयान्प्रजापशुधनादिकाभिवृद्धीः ।

मृगशिरसि यः कामयेत श्रीमान्स्यामिति ।

स्पष्टम् ।

यः पुरा भद्रः सन्पापीयान्स्यात्स पुनर्वस्वोः ।

पूर्वमनेककल्याणवांस्ततोऽपकर्षगतस्तस्यापकर्षस्य परिहारायेत्यर्थः ।

यः कामयेत दानकामा मे प्रजाः स्युरिति स पूर्वयोः फल्गुन्योः ।

प्रजा दातारो लोकास्तेषां मह्यं दानं दास्याम इति कामा भवन्त्विति यः कामयेत सः ।

यः कामयेत भगी स्यामिति स उत्तरयोः ।

फल्गुन्योः । भगोऽधिकलक्ष्मीः ।

विपरीतमेके समामनन्ति ।

पूर्वयोर्यत्फलं तदुत्तरयोर्यदुत्तरयोस्तत्पूर्वयोरित्यर्थः ।

इस्ते यः कामयेत प्र मे दीयेतेति ।

मे मह्यं प्रदीयेतेति कामः पूर्ववत् ।

चित्रायां भ्रातृव्यवान् ।

गतम् ।

विशाखयोः प्रजाकामः ।

गतम् ।

अनूराधेष्टृद्धिकामः ।

ऋद्धिः समृद्धिः ।

श्रोणायां पुष्टिकामः ।

पुष्टिः पुत्रादिभाग्यम् ।

प्रोष्ठपदेषु ब्रह्मवर्चसकामः ।

गतम् ।

सूर्यनक्षत्रे वा ।

हस्ते वेदं फलमित्यर्थः ।

अथो खलु यदैवैतं श्रद्धोपनमेत्तदाऽऽदधीत ॥ २ ॥

ब्राह्मणमेवेदं पठितम् । न नियमो वर्णविशेषेण कामेन वा नक्षत्रेषु यानि काम्यानि नक्षत्राण्युक्तानि तेष्वेव सर्वेषु सत्यां श्रद्धायामादधीतेत्यर्थः । तदुक्तमाप-
स्तम्बेन—सर्वाणि नित्यवेदेके समामनन्तीति । सर्वाणि काम्यानि । अत्र भरद्वाजः—
अथातः श्रद्धाधानस्यर्तुं सूक्ष्मं नक्षत्रमिति । बौधायनस्त्वातुरविषयमित्याह ।

वसन्तो ब्राह्मणस्याऽऽधानकालः ।

चैत्रवैशाखौ मीनमेषयोर्वाऽऽदित्यास्तिष्ठति स वसन्तः । मुखं वा एतद्वतूनां यद्वसन्त
इति । मुखं वा एतत्संवत्सरस्य यत्फलगुनी पूर्णमास इति ।

ग्रीष्मो हेमन्तश्च राजन्यस्य ।

वसन्तादनन्तरं मासद्वयं ग्रीष्मः । हेमन्तो मार्गशीर्षपौषौ वृश्चिकधनुषोर्वा रविः ।

वर्षा रथकारस्य ।

श्रावणभाद्रपदौ मिथुनकर्कटयो रविर्वा ।

शरद्वैश्यस्य ।

आश्विनकार्तिकौ कन्यातूलयोर्वा रविः । अथ वा मेषादिवसन्तप्रवृत्त्या सर्वेऽप्यृत-
वो ज्ञेया ज्योतिःशास्त्रात् ।

सर्वेषां शिशिरः ।

ब्राह्मणादीनां रथकारनिषादयोरपि ।

अमावास्यायां पौर्णमास्यामापूर्यमाणपक्षे वा ।

आपूर्यमाणः पक्षः पूर्वपक्षः । उक्तेष्वेवर्तुषु पौर्णमास्यमावास्यापूर्यमाणपक्षाश्च
विकल्पेन । आपूर्यमाणपक्ष इत्यनेन पूर्णमासग्रहणे पुनरुपादानमतिशयार्थं तत्प्रतिप-
दग्रहणार्थं च ।

पुण्ये नक्षत्रे ।

आपूर्यमाणपक्ष इत्यनेन पुण्ये नक्षत्र इति समुचीयते वाशब्दस्यात्रानन्वयात् । तत्र समानस्याहः पञ्च पुण्यानि नक्षत्राणीत्युक्तानि नात्र संवध्यन्ते । सूर्योदयात्पूर्वमेव गार्हपत्याधानमृदिते सूर्य आहवनीयाधानमिति नैतस्य प्रयोजनमस्ति । तस्मात्पुण्यनक्षत्रशब्देन कृत्तिकाद्यानि पूर्वोक्तानि द्वादश नक्षत्राणि गृह्यन्ते । तान्यविशेषेण सर्ववर्णानाम् । अस्मिन्पक्षे कृष्णपक्षपरिसंख्या कृत्तिका ब्राह्मणस्येत्यत्र पक्षे तु कृष्णपक्षेऽपि न तत्र पर्वादरोऽपि कृत्तिकासु वसन्ते पर्वासंभवाद्वैशाख्यमावास्यामात्रे क्वचित्संभाव्यत इति ब्राह्मणस्याऽऽधानकालर्तुदुर्लभता स्यात् ।

यत्र त्रीणि संनिपतितान्यृतुर्नक्षत्रं पर्व तत्समृद्धम् ।

श्रुतिरेव वाजसनेयिनामियं पठिता । संनिपतितानि गार्हपत्याधानसमये मिलितानि यदि लभ्यन्ते तत्समृद्धमतिसगुणमित्यर्थः ।

विप्रतिषेध ऋतुर्नक्षत्रं च बलीयः ।

त्रयाणां समुच्चयालम्बे पर्वादरो न कार्यः किंतु वसन्तादिकेषूक्तेष्वेवर्तुषु नक्षत्रमेव ग्राह्यम् । अत्राऽऽपूर्यमाणपक्ष इति समुचीयते तदर्थमेवाऽऽरम्भोऽस्य ।

सोमेन यक्ष्यमाण आदधानो नर्तु न नक्षत्रं सूक्ष्मेदित्येकेषाम् ।

यस्य ब्राह्मणस्य ब्राह्मणनिमित्तं नास्ति स सोमपूर्वाधानं कुर्यात् । अन्यस्य तु तच्च संभवति । अकृतसंनान्त्येऽपि तद्विकारे पशौ नाधिकारीति तस्य होमपूर्वमिष्टिपूर्वबोभयथा दर्शपूर्णमासाम्यामिष्ट्या प्रायश्चित्तपशू कृत्वा सोमेन यजेत । केचित्तयोः पश्वोः सवनीयेन सहाऽऽलम्बं कल्पकारवचनादिच्छन्ति । न सूक्ष्मत्राऽऽद्विष्येत । सूक्ष्मधातुरादरार्थः । तत्र नक्षत्रे पर्वणि वाऽऽधाय सेष्ट्यपवृत्त्याऽऽगामिपर्वपर्यन्तं दीक्षापक्षमाश्रित्य कर्तुं शक्यते । एकादशीमारभ्य द्वादशीमारभ्य वा तथा कर्तुमसमर्थो वसन्तमात्रेऽग्निमादधीत ऋतुमपि न सूक्ष्मेदित्युक्तम् । इदं ब्राह्मणव्यतिरिक्तविषयम् । तेषां न वसन्त आधानकालः सोमस्तु वसन्त एव सर्वेषाम् । ततस्तु सोमानुरोधेनैवाऽऽदधीत ।

प्राचीनमुदीचीनं वोदवसाय शालीनोऽ-

ग्नीनादधीत प्राचीनप्रवणे देवयजने ।

शालीनो नाम शाला गृहास्तेषु निवसति स शालीन इति शब्दानुगतिः शालीनवृत्त्याऽनुजीवनमस्येति धर्मशास्त्रे दर्शिता वृत्तिस्तद्वान् । गृहेभ्य उदीचीनं प्राचीनं वा देवयजनयोग्यं देशमौपासनेन सह गत्वा तत्राऽऽदधीत । देवयजनदेशः सोमे व्याख्यास्यते तत्र प्राचीनप्रवणे स्वभावतोऽग्नीनादधीत तत्र शालायामित्यर्थः ।

गृहेषु यायावरः ।

यात्राशीलो यात्वा यात्वा वृत्तिं संपाद्य जीवति सोऽपि धर्मशास्त्रलक्षितो ज्ञेयः । स तु यत्र तिष्ठति गृहेषु तेष्वेव शालां संपाद्याऽऽदधीत । अथ यजमानस्य वपनं दत्तो धावते स्नात्यहतं वासः परिधत्ते वपनवर्जं पत्न्या अपि, भोजनमध्यनयोः शास्त्रान्तरे दृष्टम् ।

उदीचीनवक्शा शाला ।

कर्तव्येति शेषः । अत्राऽऽपस्तम्बेनोक्तमन्यदाहवनीयस्यागारमन्यद्गार्हपत्यस्येति । अत्रास्मदाचार्येण न विशेषोऽभिहितस्तथाऽपि यानमानेऽगारद्वयमुक्तम् । सम्यावसध्य-
योरगाराद्बहिरेवाऽऽयतने बाह्यत इतरयोरिति वक्ष्यति । एकां शालां कुर्याद्यावता शालायाः प्राग्भागे ब्राह्मौदनिकगार्हपत्यदक्षिणाग्न्यायतनानि भवन्ति । शालायाः पश्चिम-
मर्धं तु सर्वेषामवस्थानार्थं संभारादिपदार्थस्थापनार्थमिति गम्यते । तथैवोक्तं बौधायने-
नापि देवयजनेऽगारमपरिमितं भवति तस्य द्वे द्वारौ कुर्वन्ति प्राचीं दक्षिणां च मध्ये
गार्हपत्यस्याऽऽयतनं कुर्वन्ति पुरस्ताद्वादशमु विक्रामेष्वाहवनीयायतनमिति ।

तस्यः पूर्वेण मध्यमं वक्शमधिवृक्ष-

सूर्य औपासनाद्ब्राह्मौदनिकमादधाति ।

तस्याः शालाया यो मध्यमो वंशस्तस्याधस्ताद्भागस्य पूर्वेणाग्नेऽदूरे स्थले ब्राह्मौद-
निकमादधातीति संबन्धः । तस्या एव प्रतीतत्वेऽपि तस्या इति विशेषणमन्यस्या मा
भूदिति । तेनाऽऽहवनीयागारत्वेन द्वितीयाऽपि शाला ज्ञापिता भवति । सा च प्राग्वं-
शोदग्वंशा वा प्राग्वंशा द्वितीया कात्यायनेनोक्ता । वृक्षानधिकृत्य नाधस्तान्नोपरि-
ष्टात्सूर्यस्तिष्ठति स कालोऽधिवृक्षसूर्य इत्यर्थः । औपासनाग्नेरेकदेशं गृहीत्वा तस्मिन्स्थले
स्थापयति तूष्णीमेव । ब्राह्मौदनः पच्यतेऽस्मिन्निति भाविनी संज्ञा तम् । औपासनाग्नेः
सकाशादेकदेशमुद्धृत्य प्रागुक्तस्थले तमग्निमादधाति स्थापयति । सर्वं औपासन-
मित्यापस्तम्बः । सर्वाधानपक्षे सायंप्रातःकालौपासनहोमौ पार्वणस्थालीपाक इत्येतानि
लुप्यन्ते न प्रतिनिधिनाऽग्निना लौकिकेन कार्याणि नित्यत्वेन प्राप्तस्य द्रव्यस्याभावे
प्रतिनिधिः । न चौपासनाग्निरस्ति गार्हपत्यादिरूपेणावस्थान्तरप्राप्तौ पूर्वस्वरूपस्याभाव
एवाऽऽत्यन्तिकः । किंच नाग्नेः प्रतिनिधिर्न्यायेनेत्येव वदिष्यति । यदा पुनराधानं
तदा निर्मन्थ्यमेवाऽऽदधीत ब्राह्मौदनिकं न तु पुनरौपासनोत्पत्तिर्यथा धार्य आहवनीयो
न गार्हपत्यमागच्छत्यनुगत एवं गार्हपत्यत्वेन धृतो न पूर्वयोनिं प्रत्यागच्छति योनेर-
भावादेवार्धाधानेऽप्ययं न्यायः समान एव तदाऽप्युत्पत्तिर्निर्मन्थ्यादेवेति निर्मन्थ्या-
धानमप्यापस्तम्बेनोक्तम् । प्रकृतमनुसरामः—केचिद्वर्धाधाने पार्वणसायंप्रातर्होमाग्ने-
च्छन्त्यर्धौपासने । कुतः । तस्यौपासनेनाऽऽहिताग्नित्वं तथा पार्वणेन चरुणा दर्शपूर्ण-

मासयान्जित्वं चेति कश्चिद्वक्ष्यत्याचार्यस्ततस्तु साक्षादाहिताग्निवे संपन्ने तद्भक्तिरूपस्य नानुकरूपस्यानुष्ठानमिति । तत्र नित्यमत ऊर्ध्वमिति नित्यं सायं प्रातर्त्रीहिभिर्यवैवेति नित्यग्रहणनिवृत्तिरिति सत्याषाढमतम् । अन्येषां स्मार्तानां कर्मणां तु तत्रैव कर्तव्यत्वम् । सर्वाधाने तु लौकिक एव कर्तव्यतामाहुः फलार्थानां नियतानामभूतस्याग्नेरभावे यथाऽवकीर्णिनो ब्रह्मचारिणो गर्दभपशुवन्धेऽग्नीनां लौकिकानामेव ग्रहणम् । विधुरवल्लौकिक एव कर्तव्यता न लोपः । वचनादिति पूर्वेण वैषम्यं तत्र मनुनाऽग्नौकरणहोमस्य दक्षिणाग्नावपि विधानात्तथा कार्यं मासिकादावष्टकाहोमो लौकिक एव तस्याग्नौकरणशब्दवाच्यत्वाभावात् । यावदरणी निष्टपति तावदौपासनं पार्वणौ च ब्राह्मौदनिक एवानुगमने तु पुनरौपासनमुत्पाद्य तमादधाति, तस्याद्यापि गार्हपत्याद्यवस्थानापन्नस्यास्त्येवौपासने प्रवेश इति सर्वं न्यायतोऽवगन्तव्यमर्धाधाने पिण्डपितृयज्ञः पूर्वमौपासन आरब्धोऽपि सेष्टाद्याधानानन्तरं दक्षिणाग्नावेव । आधानापवर्गात्पूर्वं तु लोपे प्रायश्चित्तमेव । प्रकृतमनुसरामः—ततः परं ब्रह्मौदनहोमार्थं पात्राण्यासादयति । तत्राऽऽदौ परिस्तरणं दक्षिणतो ब्रह्मयजमानयोः सद्ने उत्तरेण ब्राह्मौदनिकमाग्नें दर्भान्संस्तौर्यं पात्राणि प्रयुनक्ति दर्वीं समिधमाज्यस्थालीमग्निहोत्रहवणीं चरुस्थालीं भेक्षणं शूर्पं कृष्णजिनमुखलं मुसलं लोहितमानडुहं चर्म पाजकं वा चित्रियाश्वत्थस्य तिस्रः समिधो निर्वपणार्थं शरावाणि तथोद्धरणार्थं चत्वार्युपवेषकाष्ठं चेति प्रयुज्य ।

निशायां ब्रह्मौदनं चतुःशरावं निर्वपति ।

निशायां रात्रेः पूर्वार्धे ब्रह्मणो देवतायाः संबन्धोदनो ब्रह्मौदनस्तमुद्दिश्य निर्वपति । तस्य परिमाणं चतुःशराव इति शरावं यद्यपि पात्रविशेषस्तथाऽपि तस्यौदनप्रकृतिद्रव्यत्वं न संभवतीति तेन परिमितं धान्यमुक्तं योग्यत्वात् । तथा चतुरो मुष्टीन्निर्वपतीति मुष्टिशब्देन मुष्टिपरिमितं धान्यमुच्यते । तथाऽपि पात्रस्य परिमाणानवगमात्पुनर्धान्यं तु न परिच्छिन्नं स्यात् । ततस्तु रूढ्याऽत्र शरावशब्देनैकस्य भोजनपर्याप्तौदनप्रकृतिधान्यमत्र ज्ञेयम् । तस्य चतुर्वारं निर्वपणोपादानं वक्ष्यति । तत्तु प्रसिद्ध्याऽग्निहोत्रहवण्या मुष्टिमात्रधान्योपादानं न संभवति बहुत्वाद्द्रव्यस्य । तस्माद्धोजनपर्याप्तौदनप्रकृतिधान्यग्रहणसमर्थं शरावपात्रमेवाग्निहोत्रहवणीस्थाने ग्राह्यम् । तादृशेन चतुर्वारमुप्तधान्यस्यौदनश्चतुःशराव इति हि निर्णयः । चतुःप्राश्यमोदनमिति कात्यायनोक्तेश्चतुर्भ्यो भोजनपर्याप्त इत्यवगम्यते । स ब्रह्मशब्दामिधेयब्राह्मणदेवताप्राश्योऽयमोदन इत्यवगते प्राशनं प्रधानम् । चत्वार आर्षेयाः प्राश्नन्तीति सार्थवादश्रुतेश्च । होमस्तु तत्संस्कारस्तस्य विस्मरणे न पुनः क्रियेति । अत्र निर्वपतिना न यागानुमानं प्रत्यक्षेणात्र प्राशनमात्रस्य विधानादपूर्वं कर्मैदं निर्वपस्य चतुःशरावसंबन्धाच्चतुर्वारं शरावेण मितं

द्रव्यं निर्वपति न हि पात्रस्य निर्वापो भवति । यद्यपि संख्या पात्रगता श्रूयते तथाऽपि द्रव्यपरिच्छेदस्यान्यतोऽसिद्धेर्द्रव्यपरिच्छेदार्थैव । आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपतीत्यादौ चतुरो मुष्टीन्निर्वपतीति परिच्छेदकस्य श्रूयमाणत्वात्कपालानां पाकसंबन्धः । अस्य दर्वि-होमत्वात् तथा । चतुर्भिः शरावैः संस्कृतो निर्वापेण स ओदनश्चतुःशरावः । एकेन शरावेण चतुर्वारं निरुस इति यावत् । अथ यदि चतुर्षु शरावेषु पाकस्तदा संस्कृतं भक्षा इति सूत्रेणाष्टाकपालवदुपपद्यते । तदग्रे स्थाल्यां सर्पिष इति न युज्येत । अत-श्चत्वार्युदपूर्णाणि पात्राणि स्थाल्यामानीय तत्र पाक उदकपाकपक्षे । अत एव वैखान-सेनोक्तम्—चतुःशरावं निर्वपतीत्युपक्रम्य चतुःशरावैस्तण्डुलानावपतीति । उक्तमा-वपनकाले प्रवृत्तिनिमित्तं संपादितमाचार्यमते तु निर्वपणे पाकोदके वेति ज्ञेयम् ।

रोहिते चर्मणि पौजके वा ।

रोहितं लोहितं चर्म तदानडुहमेवेति सूत्रान्तरे शकटवाहिनश्चर्मेत्यर्थः । पौजकं पात्रं महानसोपकरणं पटलकशब्दवाच्यं वंशपात्रविशेषः । तत्र शरावेण गृहीत्वा निर्वपति ।

तत्प्रकारमाह—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो
हस्ताभ्यां ब्रह्मणे प्राणाय जुष्टं निर्वपामि ब्रह्म-
णेऽपानाय ब्रह्मणे व्यानाय ब्रह्मण इति चतुर्थम् ।

निर्वपतीति चतुर्थे केवलं ब्रह्मणे निरुपपदाय । जुष्टं निर्वपामीत्यनुषङ्गः सर्वत्र ।

अवहत्य पयसि चरु*॥ श्रपयति ।

यथार्थमवहत्यैकस्यामेव स्थाल्यां दुग्धे चरुं श्रपयति ।

चतुर्षु वोदपात्रेषु ।

पयसा सह चतुर्णामुदपात्राणां विकल्पो न त्वश्रुतया स्थाल्या । ततस्तु स्थाल्यां चतुर्षु पात्रेषूदकयुक्तेषु निहितेषु सत्सु चतुर्वारं पात्रेण स्थाल्यामानीयोदकं तत्र श्रपयति ।

न निर्णेनेक्ति ।

न प्रक्षालयतीत्यर्थः ।

नावसिञ्चति ।

उदकं तण्डुलेषु रेचितं तत्र प्रस्त्रावयति न त्यजतीति यावत् ।

* चरुमिति पैदं सूत्रपुस्तकेषु नास्ति ।

श्रपयित्वाऽभिघार्योद्वास्य ।

पुनः श्रपयित्वेति वचनं सूत्रान्तरपक्षनिरासार्थम् । वैखानसेनोक्तमीषच्छ्रपणं तथाऽऽपस्तम्बेन जीवतण्डुलमिव श्रपयतीति । स्वमते तूचित एव पाकः । लौकिकेनाऽऽन्येनाभिघार्य ।

प्रवेधसे कवये मेध्याय वचो वन्दारु वृषभाय वृष्णे । यतो

भयमभयं तन्नो अस्त्ववदेवान्यजेहृद्व्यानिति जुहोति ।

जुहोतिचोदितत्वात्स्वाहाकारः ।

अभिमन्त्रयते वा ।

नात्र स्वाहाकारः । स्थाल्यामेव स्थितस्याभिमन्त्रणम् । अस्मिन्पक्षे तु न प्रवेधसे कवये ब्रह्मणे दानं न च होमोऽतो ब्रह्मभ्य ओदनो ब्रह्मौदन इत्येव पर्यवस्यत्यभिमन्त्रणं तु संस्कारः । होमपक्षे द्रव्यस्य देवतायाश्च संस्कारः । कविशब्देन ब्रह्मा ब्राह्मणाश्च गृह्यन्ते । उभयत्र त एव देवताः संस्कारोऽप्रधानोऽत्र त एव जात्यैकवचनेनोक्तस्तथाहि प्रवेधसे कवये शुश्रुवाः सो वै कवय इति श्रुतेः । एतदेव दर्शयितुमार्षेभ्य ऋत्विभ्य उपोहतीत्युक्तम् । तत्राऽऽर्षेयवचनमेष वै ब्राह्मण ऋषिरार्षेय इति श्रुतेस्तथोक्तं नो चेद्विशेषणवैयर्थ्यम् । अथ प्रवेधस इति विशेषणं तस्यैव यज्ञविधायकत्वादथ वा विधातृत्वमारोप्य स्तुत्यर्थम् । सर्वथा परमेष्ठिरूपेण निरूपितो ब्रह्मा वा होमे देवतेति सर्वमवदातम् । दर्व्योपहृत्येत्यापस्तम्बवैखानसौ दर्शो होमार्थेति ज्ञेयाऽन्यस्याविधानादप्राप्तेः ।

तं चतुर्धा व्युद्धृत्य प्रभूतेन सर्पिषोपसिच्य ।

तमोदनं चतुर्षु पात्रेषु पृथक्पृथक्स्थाल्याः सकाशान्निर्गमय्य स्थापयति । प्रभूतेन बहुतरेण लौकिकेन सर्पिषोपसिच्य युक्तं कृत्वा प्रत्येकम् ।

स्थाल्याः सर्पिःशेषमानयति ।

उपसेचनशेषं निक्षिपति ।

अनुच्छिन्दन्निव चतुर्भ्य आर्षेयेभ्य ऋत्विग्भ्य उपोहति ।

भूभागेन वियोगमप्रापयन्नृत्विग्भ्यः समीपं प्रत्येकमूहति प्रापयति । नैतद्दानमध्वर्यु-कर्तृकत्वात् । ऋत्विग्भ्य इति चतुर्थ्या निर्देशात्तानुद्दिश्य निवेदनमत्र विधीयत उपोहतीत्यनेन । तदेतद्दानं यद्यपि तथाऽपि न ददातिनाऽनुनिर्दिष्टमतोऽध्वर्युपूर्व(ः)आर्षेयेभ्य इति व्याख्यातम् ।

प्राशितवत्सु ।

वरदानं याजमानम् ।

यः स्थाल्यां शेषस्तस्मिन्नाद्राः सपलाशाः
॥ ३ ॥ स्तिभिकवतीरस्तिभिका वा प्रादेश-
मात्रीर्लक्षण्यस्याश्वत्थस्य तिस्रः समिधोऽनक्ति ।

सप्तार्षिके स्थालीगते ब्रह्मौदनशेषे समिधोऽनक्ति तेन सन्नेहाः करोति । सप-
लाशाः सपत्राः स्तिभिकानि फलानि मुकुला इति केचित् । तद्वत्यो न वा सर्वा अपि
तथैवैकरूपा एवेत्येवमर्थं सूत्रारम्भः । अङ्गुष्ठतर्जन्योः प्रसारितयोरन्तरालं प्रादेशो
द्वादशाङ्गुलो वा लक्षणोपयोग्यो लक्षण्यो येन ग्रामतीर्थसीमादि लक्ष्यते । स्पष्टमन्यत् ।

चित्रियादश्वत्थात्संभृता बृहत्याः शरीरमभि-
संस्कृताः स्थ । प्रजापतिमा यज्ञमुखेन संमि-
तास्तिस्त्रिवृद्धिर्मिथुनाः प्रजात्या इत्यभिमन्य ।

समिधः ।

ब्राह्मौदनिक आदधाति ।

वक्ष्यमाणमन्त्रैरेकैका प्रतिमन्त्रं ब्राह्मौदनिकेऽग्नावादधाति न स्वाहाकारः ।
अग्निमन्त्रानेव पठति—

प्र वो वाजा अभियत्रो हविष्मन्तो घृताच्या । देवाञ्जिगाति
सुम्रयुः । उप त्वा जुहो मम घृताचीर्यन्तु हर्यत । अग्ने हव्या
जुषस्व नः । उदग्ने तव तद्घृतादचीं रोचत आहुतम् ।
निःसानं जुहो मुख इति तिसृभिर्गायत्रीभिर्ब्राह्मणस्य ।

आदधातीत्यनुषङ्गः ।

एतासां तिस्रोऽन्या विकल्पार्थमाह—

समिधाऽग्निं दुवस्यतेत्येषा । उप त्वाऽग्ने हविष्मतीर्घृताची-
र्यन्तु हर्यत । जुषस्व समिधो मम । तं त्वा समिद्धिर-
ङ्गिरो घृतेन वर्धयामसि । बृहच्छोचायविष्टयेति वा ।

एता ब्राह्मणस्य ।

समिध्यमानः प्रथमो नु धर्मः समक्तुभिरज्यते
विश्ववारः । शोचिष्केशो घृतनिर्णिकपावकः
सुयज्ञो अग्निर्यजथाय देवान् । घृतप्रतीको घृत-
योनिरग्निर्घृतैः समिद्धो घृतमस्यान्नम् । घृतपुष-
स्त्वा सरितो वहन्ति घृतं पिवन्सुयजा यक्षि
देवान् । आयुर्दा अग्न इति त्रिष्टुभी राज्यन्यस्य ।

स्पष्टम् ।

त्वामग्रे समिधानं यविष्ठ देवा दूतं चक्रिरे हव्यवाहम् ।
 उरुज्ययसं घृतयोनिमाहुतं त्वेषं चक्षुर्दधिरे चोदयन्वाति ।
 त्वामग्रे प्रदिव आहुतं घृतेन सुम्नाय वः सुषमिधा समी-
 धीरे । स वावृधान ओषधीभिरुक्षित उरुज्यायसि
 पार्थिवा वितिष्ठसे । घृतप्रतीकं व ऋतस्य धूर्षदमग्निं मित्रं
 न समिधान ऋज्जते । इन्धानो अक्रो विदधेपु दीद्यच्छु-
 क्रवर्णामुदु नो यस्सते धियमिति जगतीभिर्वैश्यस्य ।

गतम् । निषादरथकारयोरनुप्रदेशात्तूष्णीमेवाऽऽदधाति ।

धारयति ब्रह्मौदनिकम् ।

मिथुनावसिक्तेरतसौ ददाति याजमानं न प्रयाति न प्रवसति ।

संवत्सरमृतुं द्वादशाहं चतुरहं त्र्यहं ब्रह्मेकाहं वा ।

पूर्वकृतसंकल्पानुसारेण धारणं विकल्पितम् ।

प्रयात्यनुगते चैवं विहितं ब्रह्मौदनं

पक्त्वैताः समिधोऽभ्यज्याऽऽदध्यात् ।

नैमित्तिकमेतत् ।

यद्येन५ संवत्सरेऽग्न्याधेयं नोपनमेदेवं

विहितं ब्रह्मौदनं पक्त्वैताः समिधोऽ-

भ्यज्याऽऽधाय यदा शक्नोत्यथाऽऽधत्ते ।

दैवान्मानुषाद्वा संवत्सरे संकल्पितमग्न्याधेयमेनं यजमानं नोपनमेन्नाऽऽगच्छेन्न
 स्यात्तद्दोक्तं कार्यम् । संवत्सरग्रहणं कल्पितत्वाद्युपलक्षणम् । यदा शक्नुयात्तदा युक्तु-
 नक्षत्रयोरेवाऽऽदधीत, उदगयन आपूर्यमाणपक्षे पूर्वोक्तरीत्या ।

श्व आधास्यमानो ब्रह्मौदनं पचति ।

नात्र समिदाधानं पूर्ववदनमिधानान्न चैतद्ब्रह्मौदनाङ्गम् । अग्निसंस्कारोऽयं पृथगेव
 तस्याविधानाद्वितीये ब्रह्मौदने न प्राप्नोति ।

श्व आधास्यमानेऽध्वर्युरेता५ रात्रिं व्रतं चरति ।

आधास्यमाने यजमानेऽग्नौ वा कर्मणि प्रत्ययः ।

नानृतं वदति न मा५समश्नाति न स्त्रियमुपैति । प्रजा अग्रे
 संवासयाऽऽशाश्च पशुभिः सह । राष्ट्राण्यस्मा आधेहि
 यान्यासन्सवितुः सव इति गार्हपत्यायतने कल्माषमजं

बध्नाति शिल्पैरेता* रात्रिं यजमानं जागरयन्ति ॥ ४ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रस्य तृतीयप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

कल्माषः श्वेतः कृष्ण आयतनसंस्कारार्थम् । शिल्पैर्गीतवाद्यादिभिः । तदुक्तमाप-
स्तम्बेन—वीणातूणपणवैर्जागरयन्तीति । शल्कैरग्निमिति याजमानं शिल्पैरेतां रात्रिं
जागर्तीत्यपि च ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैज-
यन्त्यां तृतीयप्रश्ने द्वितीयः पटलः ॥ २ ॥

अथ तृतीयः पटलः ।

ततः संभारानाहरति वैश्वानरस्य रूपमित्येतैर्यथारूपम् ।

यथारूपं यथालिङ्गं वैश्वानरस्येत्यादिमन्त्राणां यावतां यादृशं रूपं प्रतिपाद्यमस्ति
तावतः संभारान्संभारनामकान्पदार्थान्संश्रियन्तेऽग्नयो येषु ते संभाराः । अन्यत्र सर्वत्र
ब्राह्मणपठितानां मन्त्राणां पाठेन विनियोगेऽपि प्रकृते लिङ्गमात्रेण विनियोगोऽस्य
ब्राह्मणस्य स्वशाखात्वं दर्शयितुम् । पूर्वं सर्वत्र पाठेनैव मन्त्रा विनियुक्तास्ततो नेदं
ब्राह्मणमस्मच्छाखागतमिति शङ्का तामपनेतुं लिङ्गमात्रेण विनियोगा आदिप्रतीकेन ।
पूर्वं प्रतीकानुपादानमस्य ब्राह्मणस्य विकल्पप्रदर्शनार्थम् । एतस्याः संहिताया विक-
ल्पेन नाना ब्राह्मणानि सन्तीति तन्मध्यगतमिदं ब्राह्मणमिति प्रदर्शितम् । अत एव
कचिदेतद्ब्राह्मणमन्त्रास्त्यक्त्वाऽन्यब्राह्मणमन्त्रान्दर्शयति । तत्रापि ते वैकल्पिका इति
ज्ञापितं भवति । वैश्वानरस्य रूपं पृ० तु न इति मन्त्रे यद्यपि सिकताशब्दो नास्ति
तथाऽपि ब्राह्मणे क्रमेण सिकता निवपति एतद्वा अग्नेर्वैश्वानरस्य रूपमिति लिङ्गम-
न्येषां मन्त्राणां स्पष्टं लिङ्गमास्ति । ततोऽयं प्रथमः प्रथमस्य संभारस्य प्रकाशक इति
लिङ्गात्सिकतासु विनियोगो ब्राह्मणानुसारेण ज्ञेयः । आहरणमायतनसमीपे प्रत्येकं
मन्त्रोऽत एव कचिन्मन्त्रद्वयमपि ब्राह्मणेन दर्शितं रूपं मन्त्रद्वयं प्रकाश्यमतो द्वयस्यैक
एव मन्त्र इत्यपि ज्ञेयम् । वैश्वानरस्येति सिकताः । यदिदं दिव इत्यूपान् । ऊतीः
कुर्वाण इत्यारवूत्करम् । ऊर्जं पृथिव्या इति वल्मीकवपाम् । प्रजापतिसृष्टानामिति
सूदम् । यस्य रूपमिति वराहविहृतम् । यत्पर्यपश्यदिति पुष्करपर्णम् । याभिरदृह-
दिति शर्कराः । अग्ने रेत इति रजतम् । तूष्णीं सुवर्णशकलानि अश्वो रूपमित्यश्वत्थः ।
ऊर्जः पृथिव्या इत्यौदुम्बरम् । गायत्रियेति देवानामिति द्वाभ्यां पलाशम् । यया त
इति शमीम् । यत्ते सृष्टस्येति वैकङ्कतम् । यत्ते तान्तस्येत्यशनिहतम् । यं त्वा सम-
भरन्निति संभृत्य सह निदधाति । ततः संस्कृत्य ।

जातवेदो भुवनस्य रेत इह सिञ्च तपसो यज्जनिष्यते । अग्निम-
श्वत्थादधि हव्यवाहः शमीगर्भाज्जनयन्यो मयोभूः । अयं ते
योनिर्ऋत्विष इति द्वाभ्यां ब्राह्मौदनिक उपव्युषमरणी निष्ठपति ।

उपव्युषमुषःकालश्चतस्रो घटिकास्ततः पूर्वं व्युष उप नितरां तपति तापयतीत्यर्थः ।
सकर्मकस्य प्रयोगः ।

दोह्या च ते दुग्धभृच्चोर्वरी ते ते भागधेयं प्रयच्छामि
ताभ्यां त्वादध इत्यरणी यजमानाय प्रयच्छति ।

स्पष्टम् । मही विश्पत्नीति यजमानः प्रदीयमाने प्रतीक्षते । आरोहतमिति प्रतिगृ-
ह्णाति । ऋत्विष्यवती स्थ इति प्रतिगृह्णाभिमुख्यते ।

मयि गृह्णामि यो नो अग्निरिति द्वाभ्यामात्मन्नाग्निं *गृहीत्वा ।

आत्मनि गृहीत्वा स्थापयित्वा । उभावपि जपतो मन्त्रौ विशेषस्तु भावनाऽग्नेः
स्थापनस्य ।

अग्नी रक्षांसि सेधति शुक्रशोचिरमर्त्यः । शुचिः

पावक ईड्य इत्यभिमन्त्रयानुगमयति ब्राह्मौदनिकम् ।

ब्राह्मौदनिकमभिमन्त्रयेति संबन्धः । पश्चाच्छान्तिं प्रापयति । इदमहमनृतादिति
मन्त्रं जपित्वा यजमानो वाचं यच्छति ।

प्राचीनं ब्राह्मौदनिकागार्हपत्यायतनमुद्बन्ति ।

प्रतिज्ञेयं प्राग्भागेऽगार एव । उद्बन्ते खननम् । गार्हपत्यायतनमिति सिद्धवदनु-
वादात्पूर्वमेव शौल्वेन विधिना कृतम् ।

उद्बन्त्यमाममस्या अमेध्यमप पाप्मानं यजमानस्य हन्तु । शिवा
नः सन्तु प्रदिशश्चतस्रः शं नो माता पृथिवी तोकसातेति ।

उद्बन्तीत्यनेनेत्यर्थः ।

दक्षिणतः पुरस्ताद्विस्तृतीयदेशे नेदी-

यसि गार्हपत्यस्य दक्षिणाग्नेरायतनम् ।

दक्षिणपूर्वधोरन्तराले व्यतीतस्तृतीयस्तृतीयो भागो यस्य पूर्वापरान्तरालदेशस्य
तस्मिन् । नेदीयसि अतिसमीपे गार्हपत्यस्य । स एवंप्रकारः शुल्वेन दर्शितः ।

* सूत्रपुस्तकेषु गृहीत इति विद्यते ।

१ क. ग. ण. 'सागार्हपत्याय' ।

प्राचीनं गार्हपत्यायतनादाहवनीयायतनमुद्गन्ति बाह्यत इतरयोः ।

उद्गन्तीतिमन्त्रसंबन्धार्थं पूर्वाभ्यां पराभ्यां चाऽऽयतनाभ्यामाहवनीयागारस्य पृथ-
ग्दर्शनादन्योदग्गंशा शालाऽऽहवनीयार्थे कर्तव्या तस्याः सम्भावसध्ययोः शालाया
उदग्गंशाया बहिस्तयोरपि स्वतन्त्रे एव शाले प्रयोजनान्तरप्रयुक्ते । समा तु देवन-
शाला, आवसथोऽतिथिशाला तयोर्भवौ सम्भावसध्यौ तयोरायतने न तूदीचीनवंशायाम् ।

गार्हपत्यात्प्राचीनं कियति प्रदेश आहवनीयायतनं तत्राऽऽह—

द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादधीतेत्यविशेषेण श्रूयते ।

द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादधीतेति ब्राह्मणे वर्णविशेषेण मानं श्रूयतेऽतस्तेषां त्रैव-
र्णिकानां निषादरथकारयोरपि भवतीत्यर्थः । विक्रामः प्रक्रमशब्देन व्याख्यातः प्रक्रमो
व्याख्यातो वैकल्पिकः ।

अष्टासु ब्राह्मणस्यैकादशसु राजन्यस्य द्वादशसु वैश्यस्य ।

पूर्वेण पूर्वयोर्विकल्पः ।

चतुर्विंशतिरपरिमितं च साधारणे ।

सर्ववर्णानामित्यर्थः ।

अपरिमित आदधीतेत्यस्यार्थमाह—

चक्षुषा प्रक्रमान्प्रमिमितीति विज्ञायते ।

अपरिमितशब्दस्तु ब्राह्मणेन चक्षुर्निमित आदधीतेत्यनेनैव व्याख्यात इत्यग्निप्राये-
णाऽऽह विज्ञायत इति श्रुत्यैव विशेषो ज्ञायते । चक्षुषा मानं कुर्यादेतावन्तो विक्रमा
भविष्यन्तीति प्रमिमिती न तु दण्डादिनेत्यपरः पक्षः । पूर्वैरेव मानैर्विकल्पते । एतत्प-
क्षद्वयमपि सर्वेषाम् ।

प्राचीनमाहवनीयात्सभा तत्र सभ्यस्य प्रा-

चीनमावसथः सभायास्तत्राऽऽवसथ्यस्य ।

आयतनमित्यनुषङ्गः सर्वत्र ।

एवमनुपूर्वाण्येषां कर्माणि क्रियन्ते ।

एषामायतनानामग्नीनां च संस्कारकर्माणि येन क्रमेणाऽऽयतनानि दर्शितानि तेनैव
क्रमेण क्रियन्ते न तु प्रादक्षिण्येन । उद्गन्त्यमानमिति प्रत्यायतनमावर्तते क्रमेणोद्गन्ति ।

शं नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये ।

शंयोरभिस्रवन्तु न इत्यद्भिरवोक्षति ।

अवाचीनमुष्टिना प्रत्यायतनं मन्त्रेणाऽऽवृत्त्या ।

उद्वयं तमसस्पृष्टु त्वं चित्रमित्यत्र खरहोमानेके समामनन्ति ॥५॥

खरेष्वायतनेषु होमाः खरहोमा आयतनसंस्कारस्वात्प्रत्येकं वैखानसः पृथक्पृथक्-
षुलैर्जुहोतीत्याह हिरण्यं निधयेति च ।

उपकृप्ताः संभाराः पञ्च पार्थिवाः सप्त वा ।

विकल्पोऽग्रे विनियोगार्थं संभृतास्तु सप्तापि ।

एवं वानस्पत्याः ।

सप्त पञ्च वेत्यर्थः । उपकृप्ताः पूर्वमेव संभृताः ।

तेषामेकैकं द्वैधं विभज्य ।

तेषां पञ्चानां सप्तानां वैकैकमंशमर्धमिति यावत्तत्पुनर्द्वैधं विभज्यते । तदुक्तं वैखान-
सेनाऽऽपस्तम्बेन च सिकतार्थं द्विधा कृत्वेति ।

गार्हपत्यदक्षिणाग्न्योर्निवपति ।

अर्धं द्वेधाकृतं द्वयोरायतनयोरग्निशब्देन लक्षितयोरनुषक्तयोर्वा ।

अर्धास्त्रैधं कृत्वा पूर्वेषु ।

आहवनीयादिषु त्रिषु यद्येकस्तदाऽर्धस्य न विभागः सर्वमर्धमाहवनीय एव ।

एवं विभागप्रकारमभिधाय समन्त्रं प्रयोगमाह—

अग्नेर्भस्मासीति सिकता निवपति ।

अर्थपृथक्त्वेऽभ्यावर्तत इति न्यायात्प्रत्यायतनं मन्त्रावृत्तिः । युक्तविभागप्रकारे-
णेत्यर्थः । पुरीषमसीत्यन्तम् ।

संज्ञानमसि कामधरणमित्यूषान् ।

भूयादिति मन्त्रान्तः । गतम् ।

तान्निवपन्यददश्चन्द्रमसि कृष्णं तदिहास्तिवति मनसा ध्यायति ।

तानूषानायतनेषु निवपन्प्रत्येकं मन्त्रोच्चारणसमये यच्चाद इदं चन्द्रमसि कृष्णं
रूपं दृश्यते तदिह पृथिव्यामस्तु । एवं संभावनाऽदृष्टार्था श्रुतिसामर्थ्यात् । द्वावेतौ
मन्त्रौ लिङ्गेन प्रापितौ सिकतोषाणां पुरीषामृतत्वेन संस्तवादाधानब्राह्मणे ।

उदेह्ये अधिमातुः पृथिव्या विश आविश

महतः सधस्यात् । आशुं त्वा यो दधिरे देव-

यन्तो हव्यवाहं भुवनस्य गोपामित्यारबूत्करम् ।

मतम् ।

यत्पृथिव्या अनामृतं संवभूव त्वे सचा ।
तदग्निरग्नयेऽददात्तस्मिन्नाधीयतामयमिति
गार्हपत्यायतने बल्मीकवपां निदधाति ।

प्रत्येकं भिन्नमन्त्रप्रदर्शनार्थं मध्ये निवपतीत्युक्तम् ।

यदन्तरिक्षस्यानामृतमिति दक्षिणा-
ग्नेर्यद्विवोऽनामृतमित्याहवनीयस्य ।

संवभूवेति द्वयोरप्यनुपङ्गः प्रथमात् ।

तूष्णीमितरयोः ।

अत्रार्थपृथक्त्वेऽभ्यावर्तत इत्यावृत्तिरन्तिमस्य मन्त्रस्य प्राप्ता तथाऽपि गार्हपत्या-
दित्रयं सामविधानार्थं पृथिव्यादिरूपेण संस्तुतं न सभ्यावसथ्ययोस्तदस्तीति दिव
इति मन्त्रलिङ्गविरोधात्तूष्णीमिष्टमाचार्यस्य । वैखानसस्य चाऽऽपस्तम्बवत्सर्वत्र मन्त्रः ।

उत्समुद्रान्मधुमां ऊर्मिरागात्साम्राज्याय
प्रतरां दधानाः । अपी च ये मघवानो
वयं चेषमूर्जं मधुमत्संभरेमेति सूदम् ।

गतम् ।

इयत्यग्र आसीरिति वराहविहृतम् ।

एतावानेव मन्त्रः ।

अदो देवी प्रथमाना पृथग्यदेवैर्न्युप्ता व्यसर्पो महि त्वा ।
अदृहथाः शर्कराभिस्त्रिविष्टप्यजयो लोकान्प्रदिशश्चतस्र
इति शर्करास्ता निवपन्यं द्वेष्टि तस्य वधं मनसा ध्यायति ।

नित्यत्वात्पाप्मानमेव ध्यायति द्वेष्ट्य(प्या)भावे । एवं सप्त पार्थिवाः पुष्करपर्णं न
पार्थिवेषु । पञ्चपक्षे ये केचन पञ्च मन्त्रास्तलिङ्गा एव ।

सर्वेषामभावे विकल्पमाह—

लौहान्यौदुम्बराणि पार्थिवानां विकल्पार्थानि भवन्ति ।

वाशब्देन भाव्यं लौहान्यौदुम्बराणि वेति, तथा नोक्तं समानार्थानां विकल्पः स्वत
एव सेस्स्यतीति मत्वाऽनेन शिष्या व्युत्पादिता अन्यदपि वाशब्दाभावेऽपि विकल्पो
यथा स्यादिति । तत्तु पूर्वं वेदिकरणप्रस्तावेऽमावास्याविषये दर्शितमेव । लौहानि लोहस्य
शकलानि । तथोदुम्बरस्य ताम्रस्य शकलानि ।

यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्त-
रिक्ष उत पार्थिवीर्याः । ताभिः संभूय सगणः

सजोषा हिरण्ययोनिर्वह हव्यमग्न इत्युत्त-
रतः संभाराणां सुवर्णं हिरण्यमुपास्यति ।

आयतनेषु संभारेषुत्तरत आयतनेष्वेवोपास्यति स्थापयति ।

आतिप्रयच्छति रजतं द्वेष्ट्याय यदि द्वेष्ट्यं न
विन्देन्निरस्येन्नोपास्य पुनराददीत ॥ ६ ॥

दानं निरसनं चादृष्टार्थं निरसनं नाऽऽयतनेषु । स्पष्टमन्यत् ।

चन्द्रमग्निं चन्द्ररथं हरित्रतं वैश्वानरमप्सुषदं
सुवर्षिदम् । विगाहं तूर्णिं तविषीभिरावृतं भूर्णिं
देवास हइ सुश्रियं दधुरित्युपास्तमनुमन्त्रयते ।

नानुमन्त्रणं दानपक्षे ।

पुष्करपर्णं उदुम्बरः क्षमी विकङ्कतोऽ-
श्वत्थोऽशनिहतो वृक्षः पलाशश्च ।

अग्निममाकृष्यत इति वानस्पत्यास्तानितः प्रथमं जज्ञ अग्निरिति निवपतीति
योग्यत्वात्सकृदिति नानुषज्यते तद्विकल्पार्थं द्वितीयेन कल्पेन । तदयमर्थो यथा पूर्वपार्थिवा
विमज्य न्युप्ता एवमेतेऽपि तथैव न्युप्या मन्त्रस्तु सर्वेषामेक एव । अथवाऽऽहरणमन्त्रैस्त-
लिङ्गैरावृत्तिस्तैस्तदेति वानस्पत्यास्तानित्येतावदेवाग्निममाकृष्यते निवपतीति पूर्वतनं
विप्रकृष्टमाकृष्यते । तदुक्तं वैखानसेन संभारग्रहणमन्त्रैरित्येक इति ।

अपि वा येऽन्ये पुष्करपर्णाद्विकङ्कताच्चेति वानस्पत्या-
स्तानितः प्रथमं जज्ञे अग्निरिति सकृदेवैकैकस्मिन्निवपति ।

पुष्करपर्णविकङ्कतौ तु पूर्ववद्विभज्यैवान्यानेकत्र कृत्वा प्रत्येकं मन्त्रावृत्त्या सर्वेष्वाय-
तनेषु निवपति सकृदिति सर्वत्रेति भ्रमनिरसार्थमेकैकस्मिन्नित्युक्तं सकृत्सहैव सर्वान् ।

सं या वः प्रियास्तनुव इत्युषान्सिकताश्च सःसृजति ।

आयतनस्थान् । तदेवं ज्ञायते पूर्वपुञ्जानेव प्रत्येकं विविक्तानायतने स्थापयेदिति ।

सं वः सृजामि हृदयानि सःसृष्टं मनो अस्तु वः । सः-
सृष्टः प्राणो अस्तु व इति सर्वान्संभारान्सःसृजति ।

पूर्वं मन्त्रेण संसृष्टानसंसृष्टानेकत्र मिश्री करोति प्रत्यायतनं मन्त्रावृत्त्या ।

ऋतं सृष्टुणामि पुरीषं पृथिव्यामृतेऽध्यग्नमादधे सत्येऽ-

ध्यग्निमादधे दिवस्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्ना । अन्त-
रिक्षस्य पोषेण सर्वपशुमादध इति सष्टष्टान्कल्पयति ।

कल्पयति सर्वान्समी करोत्यायतनेषु प्रत्येकं मन्त्रावृत्त्या कल्पनं समर्थीकरणमग्नि-
धारणे तत्सर्वयितनस्तरणायेति मन्त्रलिङ्गाद्गम्यते ।

उद्यत्सु रश्मिष्वपोवृ(वु)ह्य ब्राह्मौदनिकस्य भस्म ।

उद्यत्सु वर्तमानसामीप्य उक्तमुदयात्पूर्वं गार्हपत्याधानविधानादप्यतनगतं निःशेषं
कृत्वा ।

दशहोत्राऽरणी संनिधाय ।

चित्तिः स्मृतिरिति द्वे अरणी संगते कृत्वा तत्र ब्राह्मौदनिकस्य स्थाने निदधाति ।
प्रतीचीनप्रजननामिति वैखानसेन स्थानमुक्तमापस्तम्बेन भस्मापोह्य तस्मिञ्छमीगर्मा-
दाग्निं मन्यतीति । अत्र वैखानसेनोक्तमधरारणिमर्धमात्मानं विष्णुमर्धमग्निं ध्यायन्सहा-
ग्नेऽग्निनेति मन्यतीति ।

सहाग्नेऽग्निना जायस्व सह प्रजया सह रय्या सह पुष्ट्या

सह पशुभिः सह ब्रह्मवर्चसेनेत्यत्राग्निं मन्यत्युपातिष्ठत्यश्वे ।

सकृदेव मन्त्रो विचेष्टापृथक्त्वेऽपि द्रव्यस्यैकत्वात् । उप समीपेऽश्वे तिष्ठति । अत्र
प्रकृते ब्राह्मौदनिकाग्ने स्थाने ।

मध्यमानेऽग्नौ चतुर्होतृन्यजमानं वाचयति ।

ब्रह्मवादिनो वदन्ति किं चतुर्होतृणां चतुर्होतृत्वमित्यत्र चतुर्होतृशब्देन गृह्यन्त-
एव बहुवचनेन होतृनिति विनियुक्ता न तु पृथिवी होतृत्यमेव बहुवचनवैयर्थ्या-
पत्तेः । चित्तिः सुक् । पृथिवी होता । अग्निर्होता । सूर्य ते चक्षुः । महाहविर्होतेति
पञ्च तान्यजमानं वाक्यशः पाठयति ।

अगन्नाग्निर्होता पूर्वं पूर्वेभ्यः पवमानः

पावकः शुचिरीज्य इति जातमग्निमनुमन्त्रयते ।

अनुलक्षीकृत्य मन्त्रेण प्रकाशयेत् । अत्र याजमानं प्रजापतेस्त्वा प्राणेनेति ।
जातमग्निमभिप्राणिति अभिजिघ्रतीत्यर्थः । अहं त्वदस्मीति जातमभिमन्त्र्य वरं ददा-
ति वाचं च विसृजतेऽत्र क्षौमे वाससी परिदधाते यजमानः पत्नी च ते अपवृत्तेऽग्न्या-
धेयेऽध्वर्यवे दत्त इति याजमानम् ।

अध्वर्युः—

अजीजनन्नमृतं मर्त्यासोऽस्त्रेमाणं तरणिं वीडुजम्भम् ।
 दश स्वसारो अग्रवः समीचीः पुमाश्चं जातम-
 भिस्रभन्तामिति जातं परिगृह्णाति ॥ ५ ॥
 इति हिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

परिग्रहणमञ्जलिनेति वैखानसो जातमञ्जलिनाऽभिगृह्णातीत्यापस्तम्बः । परितोऽञ्ज-
 लिना गृह्णाति परित उत्तानौ हस्तौ किञ्चिदूर्ध्वाङ्गुष्ठपार्श्वौ करोतीत्यर्थो भावना च
 परिगृहीतोऽसीति ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैजयन्त्यां
 तृतीयप्रश्ने तृतीयः पटलः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थः पटलः ।

तमादाय प्रथमाभ्यां व्याहृतीभ्यां यथर्ष्याधानेन
 प्रथमाभ्यां सार्वराज्ञीभ्यां प्रथमेन च यथर्षि-
 रसा प्राणे त्वामृतमादधाम्यन्नादमन्नाद्याय गोसारं
 गुप्त्यै । अग्रे गृहपते परिषद्य दिवः पृथिव्याः
 पर्यन्तरिक्षालोकं विन्द यजमानाय पृथिव्यास्त्वा
 मूर्धन्सीद यज्ञिये लोके यो नो अग्रे निष्ठ्यो
 यो निष्ठ्योऽभिदासतीदमहं तं त्वयाऽभिनि-
 दधामीति गार्हपत्यायतने संभारेषु प्रतिष्ठापयति ।

तमग्निमादाय तूलशुष्कगोमयचूर्णादिना पुष्टं पात्रेणाऽऽदाय प्राञ्चमुद्धृत्याऽऽसीन
 इति वैखानसापस्तम्बौ । व्याहृतीभ्यां यथर्ष्याधानेनेति मन्त्रनामधेयं यथर्षयो यस्य
 यजमानस्य ऋषिस्तमनतिक्रम्य यो मन्त्र आधानसाधनं स यथर्ष्याधानमित्यभि-
 धीयते । स त्वग्रे वक्ष्यते । सर्वमग्रे स्वयमेव वदति । सर्वेषां मन्त्राणामन्ते रथंतरे साम्नि
 प्रारब्धे संभारेषु प्रतिष्ठापनं तत्राऽऽधानमन्त्राणां करणमन्त्रत्वेऽपि न मन्त्रान्तेन कर्मा-
 दिसंनिपातो न स्याद्रथंतरारम्भेण व्यवधामादसंभवादित्य एव साम गायति तावत्पर्य-
 वस्यतीत्यत एवाऽऽहाऽऽपस्तम्बः—ब्रह्माऽऽग्न्याधेयसामानि परिगायतीति । बौधायनस्तु
 साम्नामर्थ उद्गातारमेवाऽऽह रथंतरं ब्रूहीत्यथैनमादधातीति । इदं छन्दोगानामेव
 युक्तम् । यद्यपि यजुर्वेदविहितत्वादृपांशुत्वमेव परिभाषायां दर्शितं तथाऽपि सामवेदे

साम्नामुत्पत्तेरसंभवाच्चान्यः कुर्यादिति युक्तमुद्गात्रा गानं तद्योनेर्ऋचां हिंकारमात्रस्य च प्रतिनिधित्वमुक्तं बौधायनेनैव ।

रथंतरे गीयमाने नक्तं गार्हपत्यमादधाति दिवाऽऽहवनी-
यमर्धोदिते सूर्य आहवनीयमादधाति पुरोदयमुदिते वा ।

नक्तमुदयात्पूर्वं दिवाऽऽहवनीयमस्यैवार्धोऽर्धोदिते सूर्य इति । पुरोदयमुदिते वाऽऽहवनीयमित्येव ।

सर्वानुदिते ब्रह्मवर्चसकामस्य ।

गार्हपत्यादीन्सर्वानुदित आदधाति । अत्र यजमानेन संकल्पः कार्यः—ब्रह्मवर्चस-
कामः सर्वानग्नीनुदित आधास्य इति । ततो गार्हपत्याद्याधानम् । अत्र यजमानो गार्ह-
पत्यमुपतिष्ठत आह मन्त्रे सुगार्हपत्य इति पूर्वप्रतिज्ञातान्मन्त्रान्दर्शयति ।

भूर्भुवः सुवारिति व्याहृतः ।

आरण्यकपाठस्याऽऽपस्तम्बोक्तस्य व्यावृत्तये पाठः प्रसिद्धानामपि व्याहृतीनाम् ।
एतयोः प्रथमे पूर्वनिर्दिष्टे इत्यर्थः ।

भृगूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रते-
नाऽऽदधामीति यथर्ष्याधानं भार्गवस्य ।

भार्गवगोत्रस्य यजमानस्य ।

अङ्गिरसां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामीत्याङ्गिरसस्य ।
गतम् ।

आदित्यानां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽद-
धामीत्यन्यासां ब्राह्मणीनां प्रजानाम् ।

भार्गवाङ्गिरसव्यतिरिक्तानां ब्राह्मणानाम् ।

वरुणस्य त्वा राज्ञो व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामीति राज्ञः ।
स्पष्टम् ।

इन्द्रस्य त्वेन्द्रियेण व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामीति राजन्यस्य ।
क्षत्रियजातिमात्रो राजन्यो राज्ञो जातौ यदिति प्रत्ययः । पूर्वस्तु राज्याधिपतेरभि-
षिक्तस्येत्यर्थः ।

मनोस्त्वा ग्रामण्यो व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामीति वैश्यस्य ।

ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामीति रथकारस्य ।

त एते मन्त्रा यथर्ष्याधानानीत्यभिधीयन्ते । निषादस्य नर्ष्याधानमन्यैरेव मन्त्रैरव-
शिष्टैरिति ज्ञेयं गोत्राभावादनुपदेशाच्च मन्त्रस्य ।

भूमिर्भूम्नोति चतस्रः सार्षराज्ञियः ।

राह्य इति प्राप्ते छान्दस इयङ् । इयं वै सर्पतो राज्ञीति भूमिप्रकाशको मन्त्रः
सर्षराज्ञीत्युच्यते । सर्षराज्ञी सैव सार्षराज्ञीति ।

धर्मः शिरस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भुवत् । छर्दिस्तोकाय
तनयाय यच्छ । वातः प्राणस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भु-
वत् । स्वदिदं तोकाय तनयाय पितुं पच । अर्कश्चक्षुस्तदसौ
सूर्यस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भुवत् । यत्ते शुक्रं शुक्रं
वर्चः शुक्रा तनूः शुक्रं ज्योतिरजस्रं तेन मे दीदिहि
तेन त्वाऽऽदधेऽग्निनाऽग्रे ब्रह्मणेति त्रीणि घर्मशिरांसि ।

घर्मशिर इति पदवन्मन्त्रसमुद्गतानि त्रीणि यजूंषि तथोच्यन्ते ।

एवं मन्त्रान्प्रदर्श्य दक्षिणाग्न्यादीनामाधानार्थमाह—

गार्हपत्येऽग्निप्रणयनान्या*दीप्य ।

आश्वत्थमिधममित्यापस्तम्बः ।

सिकताश्चोपयमनीरूपकलयते ॥ ८ ॥

उपयम्यतेऽग्निर्याभिस्ताः सिकता उपयमनीः शरावेण गृहीता भवन्तीत्यर्थः ।

अश्वं पुरस्ताद्धारयति ।

अग्नावुद्धियमाणेऽश्वं पुरस्ताद्धारयत्यन्येन ।

ओजसे बलाय त्वोद्यच्छे वृषणे शुष्मायाऽऽयुषे वर्चसे सपत्न-
तूरसि वृत्रतूर्यस्ते देवेषु महिमा सुवर्गः । यस्त आत्मा पशुषु
प्रविष्टः पुष्टिर्या ते मनुष्येषु पप्रथे । तथा नो अग्ने जुषमाण एहि ।
दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षाद्वातात्पशुभ्यो अध्योषधीभ्यः ।
यत्र यत्र जातवेदः संवभूथ ततो नो अग्ने जुषमाण एहि ।
उदु त्वा विश्वे देवा इति चतसृभिर्गार्हपत्यादाहवनीयमुद्धरति ।

अग्निप्रणयनीयैर्दीप्तैः काष्ठैर्वैखानसः शराव उद्धृत्य तं सिकतापूरितेन पात्रेणोप-
यम्येति एवं गार्हपत्यादूर्ध्वं हरति गार्हपत्यात्पृथक्करोति ।

वामदेव्ये गीयमाने ।

सान्नि । गतम् ।

* आदीपयतीति सूत्रपुस्तकेषु पाठः ।

नाऽऽत्मानमुपरीव न कर्णदघ्नमत्युद्धृत्वात्यात्मानम् ।

आत्मानं शरीरमुपरीव शिरस उपरीव तथा कर्णदघ्नं परिमाणे दघ्नच् । कर्णपरिमाणं चाऽऽत्मानं नात्युद्धृत्वाति । अत्र ब्राह्मणमुपरीवाग्निमुद्धृत्वाद्यादुद्धरन्निति तद्याख्यातमनेन सूत्रेण । कथम् । गार्हपत्यादाहवनीयमुद्धरन्नुपरीवाद्गृह्णीयादित्यत्रोपरीत्युच्यमाने न शिरसि नापि कर्णदघ्नमिवेति शब्देनेषदित्युक्तम् । व्यतिरेकेण वेदमेवोक्तम् । यदुपर्युपरि शिरो हरेत्प्राणान्विच्छिन्द्यादधोऽधः शिरो हरति प्राणानां गोपीयायेति । कर्णादध ऊर्ध्वमात्मानमिति सामानाधिकरण्यम् । अधोऽधः शिरो हरत्यस्यैवैतद्याख्यानम् ।

उद्यच्छतीधममुपयच्छत्युपयमनीः ।

पात्रेणेधममुद्यच्छति । पूर्वमग्निप्रणयनानीत्युक्तमिदानीमिधममिति यदाह तज्ज्ञापयत्याचार्यो नेधमशब्दः संस्कारवचनोऽपि तु क्रियावचन इध्यतेऽग्निरनेनेति । तेन संस्कारमर्हतीत्यभिप्रायेण । उपयच्छतीति पूर्णपात्रमुपयमनीरेव दर्शितं तद्वैखानसवचनेन सेधं पात्रं सिकतापूरितेन पात्रेण संवृणुयाद्यथा प्रतप्तं पात्रं न हस्तं दहेत्तथोपयच्छति ।

उपयते धार्यमाणे ।

उपयम्यत इति उपयतोऽग्निस्तस्मिन्धार्यमाणे सति ।

लौकिकमग्निमाहृत्य मथित्वा वाऽऽग्नीध्रो दक्षिणाग्निमादधाति ।

पाकशालाग्निमन्यं शुद्धं लौकिकारण्योर्मथित्वा वा । वैखानसस्तु गार्हपत्यादग्निमाहृत्यैक इत्याहापि वा गार्हपत्यादेवान्वाहार्यपचनमादधातीत्याह बौधायनः । प्रजापतिरग्निमसृजतेति ब्राह्मणमप्युदाहृतम् । एक्योनय इत्येक इत्याश्रलायनः । यत्रेवाऽग्निराधीयत इति विधिसरूपार्थवादाच्च गार्हपत्ययोनित्वमप्यस्ति । तथा वा गार्हपत्यादाग्निमाहृत्याऽऽग्नीध्र आदधाति ।

द्वितीयया व्याहृत्या यथर्ष्याधानेन द्वितीयतृतीयाभ्यां सार्षराज्ञीभ्यां द्वितीयेन घर्मशिरसाऽग्नेऽन्नपा मयोभुवः सुशेव दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सीद यज्ञिये लोके यो नो अग्ने निष्ठो यो निष्ठोऽभिदासतीदमहं तं त्वयाऽभि निदधामीति दक्षिणाग्न्यायतने संभारेषु प्रतिष्ठापयति यज्ञायज्ञिये गीयमाने ।

ऊर्ध्वजुरासीनो वेत्यापस्तम्बः । भुवो भृगूणां त्वा० आऽयं गौः । त्रिंशद्धाम ।

१ क. ख. ग. च. छ. ट. ठ. ण. 'घ्रमुद्धृ' । २ घ. ड. ज. झ. ञ. ट. 'न च घ' । ३ घ. छ. ज. झ. न. ट. 'णामेराय' ।

मतः प्राण० तुं पचाग्नेऽन्नपा इत्यादिनाऽऽदधातीत्यर्थः । अग्नेऽन्नपा इति वर्जयित्वाऽने-
नोपतिष्ठते यज० ।

यो ब्राह्मणो राजन्यो वैश्यः शूद्रो वा सुर इव
बहु पुष्टः स्यात्तस्य गृहादाहृत्याऽऽदध्यात् ।

सुरो देवः स इव बहुप्रकारैर्धनधान्यपशुपुत्रादिभिः पुष्टः स्फीतः । परमपुष्टतारुणा-
पनायोक्तं सुर इवेतीति केचिद्व्याचक्षतेऽन्ये त्वसुर इति पदं कुर्वन्तोऽसुवद्रायो धनानि
सस्य सोऽसुरः । ह्रस्वत्वं छान्दसम् । प्राणतुल्यं धनं व्ययितुमशक्त इत्यर्थः ।
अथवाऽसूत्रातीत्यसुरः । रा आदाने प्राणानेव पुष्णातीत्यर्थः । अतिकृपणो नृशंसः पर-
स्मादेवाऽऽदाय पुष्टिं वृद्धिं प्राप्त इति व्याचक्षते । तस्य गृहादग्निमाहृत्य दक्षिणाग्नि-
मादधातीत्यन्यः कल्पः ।

अत ऊर्ध्वमस्यान्नं नाद्यात् ।

पुरुषार्थः प्रतिषेधो यत्प्रभृत्यग्निराहृतस्तत्प्रभृति तस्यान्नं न भोक्तव्यं यजमानेन ।
वृक्षाग्राज्ज्वलतो ब्रह्मवर्चसकामस्य ।

स्वयमेव केनचिदग्निना वृक्षो दह्यमानस्तस्याग्रप्रदेशादग्निमाहृत्य ब्रह्मवर्चसकामस्य
यजमानस्याऽऽदध्यात् । तत्र संकल्पः—ब्रह्मवर्चसकामो वृक्षाग्रादग्निमाहृत्य दक्षि-
णाग्निमाधास्य इति ।

भर्जनादन्नाद्यकामस्य ।

भर्जनमम्बरीक्षं यत्राहरहर्भर्जनेन पाको जायते तस्मादानीयेत्यर्थः । स्पष्टमन्यत् ।

या वाजिन्मग्नेः पवमाना पशुषु प्रिया तनूस्तामावह या वाजिन्मग्नेः
पावकाऽप्सु प्रिया तनूस्तामावह या वाजिन्मग्नेः सूर्ये शुचिः प्रिया
तनूस्तामावहेत्यश्वस्य दक्षिणे कर्णे यजमानमग्निमतनूवाचयति ।

कर्णसमीपे यज्ञतनुनामकान्मन्त्रान्वाचयति ।

विक्रमस्व महा९ असि वेदिषन्मानुषेभ्यः । त्रिषु लोकेषु
जागृहि प्रजया च धनेन च । प्राचीमनुप्रदिशं क्रमध्वम-
ग्निनेति तिसृभिस्त्वप्रथमाः प्राञ्चो गच्छन्ति ।

सर्वेषां मन्त्रः षष्ठितया सह प्रतीकोपात्ते द्वे एवं तिसृभिर्ऋग्भिरश्वः प्रथमोऽग्रगो
क्षेपभृत्विजयमानानां तेऽश्वप्रथमा आहवनीयायतनाभिमुखा गच्छेयुः ।

जानुदग्नेऽग्रे हरत्यथ नाभिदग्नेऽथाऽऽस्यदग्ने ।

मन्त्रमुक्त्वा प्राग्गमनं प्रारम्भ एवाग्रं जानुदग्ने ध्री(घ्रि)यमाणमग्निं हरति । ततः
किञ्चिद्भूत्वा नाभिदग्ने तथैव किञ्चिद्भूत्वाऽऽस्यदग्ने तथैव धृत्वा हरति ।

नाग्निमादित्यं च व्यवैति ।

अध्वर्युरग्निं पश्चात्कृत्वा मध्ये सूर्यस्याग्रेष्व व्यवायं न कुर्यात् ।

पूर्वमग्निं हरति पश्चादन्वेति दक्षिणतो वा परिगृ-

ह्येव हरति नाकोऽसि ब्रध्नः प्रतिष्ठा संक्रमणमिति

समयार्धे हिरण्यं निधाय वरे दत्तेऽतिक्रामति ।

समयापथ(द)मर्धभागवाचि तथा चार्धार्धे हिरण्यं मन्त्रेण निधाय वर्त्मनि हिरण्य-
निधानम् । तदुक्तं वैखानसेन तस्मिन्नध्वनि हिरण्यं निधायेति । यजमान इमा उ
मामुपतिष्ठन्तिवति मध्याद्ध्ययमाणमग्निमभिमन्त्रयते वरं ते ददामीति वरं ददाति ।
ततोऽध्वर्युरतिक्रामन्दक्षिणतो यजमानो ब्रह्मा च ।

बृहस्पते परिदीया रथेनेति दक्षिणतो ब्रह्मा

रथं वर्तयति ॥ ९ ॥ रथचक्रं वा ।

रथानामित्यन्तः । वर्तयति वाहयति विहारे तिष्ठन्गार्हपत्यादाहवनीयपर्यन्तम् ।
तदुक्तं वैखानसेन—गार्हपत्यादाहवनीयात्संततं त्रिः परिवर्तयतीति ।

यावच्चक्रं त्रिः परिवर्तते द्वेष्ट्यस्य षट्कृत्वोऽभ्यस्था-

द्विधाः पृतना अरातीरिति प्राञ्चमश्वं दक्षिणेन

पादेन संभारानाक्रमयति पार्श्वतो वोत्तरतः संभाराणां

यथाऽऽहितस्याग्नेरङ्गाराः पदमभ्यवपत्स्यन्तीति ।

गार्हपत्यादारभ्याऽऽहवनीयपर्यन्तं नीत्वा पुनः प्रदक्षिणं गार्हपत्यपर्यन्तं वाहयति
पुनस्तथैवेति त्रिवारं तावति कालेऽध्वर्युरग्निमाग्नीध्रहस्ते दत्त्वाऽश्वं प्राञ्चं तस्य दक्षि-
णेन पादेनाऽऽहवनीयायतनगतान्तंभारानाक्रमयति अश्व आक्रामति तेन तथा कारयती-
त्याक्रमयति संभाराणामुत्तरतः पार्श्वत उत्तरे पार्श्वे वोभयथाऽपि आहितस्याग्नेरङ्गारास्त-
त्पदमभि उपरि अवपत्स्यन्तीत्येवमाक्रमयति मन्त्रेण ।

यदक्रन्दः प्रथमं जायमान इति प्रदक्षिणमश्वं

पर्याणीय तदेव पदमाक्रमयति प्रत्यञ्चम् ।

परितो आमायित्वाऽऽहवनीयं प्रति प्रत्यञ्चमानीय तेनैव पादेन तदेव पदमाक्रम-
यति प्रत्यङ्मुखम् । एतत्सर्वं चक्रस्य त्रिः परिवर्तनमध्य एव कर्तव्यम् । अर्धन्निति
मन्त्रान्तः । द्वेष्ट्यस्य षट्कृत्व इति प्रतिषेधार्थः ।

अश्वाभावेऽनहुहः पद आदधीत स

तु पूर्ववाडेव स्यात्तस्य सदेव बन्धुः ।

अनः शकटं वहति तस्य वृषभस्य पदेऽग्निमादधीत तस्यानहुहः प्रतिनिधिरूपत्वे-
नाश्वलिङ्गस्य न निवृत्तिर्नानहुहः । सोऽनहुत्पूर्ववात्पूर्ववयस्कः । तथोक्तं बौधायने-

नाश्वं पूर्ववहमिति युवानमित्येव तदुक्तं भवतीति । एवमनदुदपि ज्ञेयः । तस्य पूर्व-
वाहोऽश्वस्य पूर्ववाडेवानुत्सदा बन्धुः समान इव (?) ।

प्रत्यङ्मुखे नियते धार्यमाणे ।

अश्वे वाऽनदुहि वा प्रत्यङ्मुख एवाऽऽहवनीयायतनदत्तपदे नियमेन कृते सति
पुरुषान्तरैरध्वर्युः ।

यदिदं दिवो यददः पृथिव्याः संविदाने रोदसी

संवभूवतुः । तयोः पृष्ठे सीदतु जातवेदाः

शंभूः प्रजाभ्यस्तनुवे स्योन इत्यभिमन्त्र्य ।

अग्निमिति शेषः । आपस्तम्बेनोक्तम् — कमण्डलुपद आदर्धातेति । बह्वृचब्राह्मण-
मजस्य पद आदर्धातेति वाजसनेयकमिति । कमण्डलुशब्दोऽपि चतुष्पदपशुजाति-
वाची शाब्दिकैरुदाह्रियते कामण्डलेय इतिरूपसिद्धये । आकार्यकृत्यसिद्धये (?) ।

सर्वाभिव्याहृतीभिर्यथर्ष्याधानेन प्रथमोत्तमाभ्यां

सार्पराज्ञीभ्यामुत्तमेन च घर्मशिरसा प्राणं त्वाष्ट्र

आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय गौप्तारं गुप्त्यै । अग्ने

सम्राडजैकपादाहवनीयदिवः पृथिव्याः पर्यन्त-

रिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय पृथिव्यास्त्वा मूर्ध-

न्सीद यज्ञिये लोके यो नो अग्ने निष्ट्यो यो

निष्ट्योऽभिदासतीदमहं तं त्वयाऽभि निदधामी-

त्याहवनीयायतने संभारेषु प्रतिष्ठापयति यज्ञाय-

ज्ञिये बृहति श्यैते च गीयमाने निहिते वारवन्तीयं

गायति प्रतिषिद्धान्येकेषामग्न्याधेये सामानि ।

तमिधममिति शेषः । तिष्ठन्नेवाऽऽदधाति । यजमान आनशे व्या० र्व्यानश इत्या-
हितमाहवनीयमुपतिष्ठते तथाऽऽधानमन्त्रैश्च प्राणं त्वेतिवर्जम् । ये ते अग्ने० दध
इति शिवाभिस्तनूभिराहितमाहवनीयमुपतिष्ठते । आधीयमान इति ब्राह्मणे दर्शनात्सूत्रे
पुनर्यज्ञायज्ञिये गीयमान इत्यादिनिर्देशात्साम्राहवनीयाधानस्य सहभावोऽवगम्यते ।
आहवनीयाधानं चाल्पकालसाध्यमिति यज्ञायज्ञियवृहच्छ्यैतानां बहुकालसाध्यत्वा-
दुद्धरणान्तरमेवैषामारम्भो यावत्प्रतिष्ठापयत्यायतन आहवनीयम् । अत एव बौधाय-
नेनोक्तं बृहति गीयमान आदधते । एकेषां शास्त्रिणां प्रतिषिद्धान्याधानसंबन्धीनि

सामानि तेन विहितप्रविद्धत्वाद्विकल्प इति पर्यवस्यतीत्यर्थः । निहित आहवनीये वारवन्तीयं साम गायति । एतस्यापि विकल्पः ।

आनशे व्यानशे सर्वमायुर्व्यानश इत्याहितमाहवनीयमुपतिष्ठते ।

अध्वर्योरुपस्थानम् ।

नानभिहुतमुपस्पृशति ।

शमनहोमात्पूर्वमग्निस्पर्शनं न कुर्यात् ।

आर्ज्येनौषधीभिश्च शमयितव्यः ।

अग्नय इत्यर्थः । शमनमेतेषामनेन कर्मणा भवतीति कर्मज्ञं ज्ञानम् ।

ओषधीराज्येऽवधाय या ते अग्ने पवमाना पशुषु
प्रिया तनूर्या पृथिव्यां याऽग्नौ या रथंतरे या गायत्रे
छन्दसीदं ते तामवरुन्धे तस्यै ते स्वाहा या ते
अग्ने पावकाऽप्सु प्रिया तनूर्याऽन्तरिक्षे या वायौ
या वामदेव्ये या त्रैष्टुभे छन्दसीदं ते ताम-
वरुन्धे तस्यै ते स्वाहा । या ते अग्ने सूर्ये शुचिः
प्रिया तनूर्या दिवि याऽऽदित्ये या बृहति
या स्तनयित्नौ या जागते छन्दसीदं ते ताम-
वरुन्धे तस्यै ते स्वाहेति तिस्रः पवमानाहुतीर्हुत्वा ।

अग्निः पवमानो देवता । पवमाननामिका आहुतीः । ओषधीर्यथाशक्ति संपादिताः
सर्वा आज्ये लौकिके मिश्रयित्वा जुहोति । शमनहोमः सर्वेषु । नानभिहुतमित्याहव-
नीयविषये ।

सभ्यावसथ्ययोराधानं वचनामावात्र गार्हपत्यादपि तु—

लौकिकमग्निमाहृत्य मथित्वोऽऽहव-
नीयाद्वा सभ्यावसथ्यावादधाति ।

अत्राऽऽपस्तम्बेनोक्तं यथर्ष्याधानमिति तस्मात्तावानेव मन्त्रः । स्पष्टमन्यत् ।

प्रतिषिद्धौ सभ्यावसथ्यावेकेषाम् ।

तस्माद्विकल्प इत्यर्थः ।

अग्न आयूष्णि पवस इति तिसृभि-

राश्वत्थीस्तिस्रः समिध आदधाति ।

न स्वाहाकारो देवता लिङ्गोक्ताः ।

सर्वा एकैकस्मिन् ॥ १० ॥

सर्वास्तिष्ठ एकैकस्मिन्नग्नौ गार्हपत्यादिक्रमेण । अदृष्टार्थत्वाद्यथाक्रममेकैकाधानं मा भूदित्यर्थः ।

अग्निर्ऋषिः पत्रमानः पाञ्चजन्यः पुरोहितः ।
तमीमहे महागयमिति तृतीयामेके समामनन्ति ।

अग्ने पावकेत्यस्याः स्थान इत्यर्थः ।

समुद्रादूर्मिर्मधुमाः उदारदुपाः शुना सममृतत्व-
मानद् । घृतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिह्वा
देवानाममृतस्य नाभिः । वयं नाम प्रव्रवामा-
घृतेनास्मिन्यङ्गे धारयामा नमोभिः । उप-
ब्रह्माशृणवच्छस्यमानं चतुःशृङ्गो वमीद्वारै-
एतत् । चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा
द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य । त्रिधा बद्धो
वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्याः आविवेश
स्वाहेति शमीमयीघृतान्वक्ताः सर्वा एकैकस्मिन् ।

समिध इत्यनुवृत्तिः । अग्निर्देवता । स्पष्टम् ।

भेद्धो अग्ने दीदिहि पुरो न इत्यौदुम्बरीः समिध-
मादधाति विधेम ते परमे जन्मन्नग्र इति
वैकङ्कती ताः सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामिति शमी-
मयीः शमीमयीं पूर्वामेके समामनन्ति वैकङ्कतीमुत्तराम् ।

प्रत्येकमग्निषु ।

प्रातरग्निहोत्रस्याऽऽवृतां तूष्णीं प्रातरग्निहोत्रं जुहोति ।

नेदमग्निहोत्रमपि तु कर्मान्तरमाधानाङ्गमिति वक्तुं प्रातरग्निहोत्रस्याऽऽवृतेत्युक्तम् ।
अग्निहोत्रवज्जुहोतीत्याध्वर्यवमेव सर्वं मन्त्रवर्जम् ।

जुह्वः स्रुवं च समृज्य ।

स्त्रिकच स्त्रीहितिश्चेत्यादिना यजमान आहवनीयमुपतिष्ठते विराजक्रमैश्च सर्वा
यथालिङ्गम् ।

चतुर्गृहीतेनाष्टगृहीतेन द्वादशगृहीतेन वा जुचं
पूरयित्वा सप्त त इति पूर्णाहुतिं जुहोति ।

अग्नेणाऽऽहवनीयं गत्वा दक्षिणतस्तिष्ठजुहोति दर्विहोमत्वात्परिस्तरणसमन्त्रपरिपे-
कसमिदाधानपूर्वकं जुहोति स्वाहाकारेण पूर्णाहुतिनाम(मि)कामाहुतिम् । अग्निर्देवता ।

तामेकेषां तूष्णीमग्निहोत्रमित्यधिकुरुते ।

तां पूर्णाहुतिमेव तूष्णीमग्निहोत्रमिति अत्र स्थामेऽधिकुरुते नान्यतूष्णीमग्निहोत्र-
लक्षणं कर्मेत्येकेषां शाखिनाम् ।

ये अग्नयो दिवां ये पृथिव्याः समागच्छन्तीष-
मूर्जं दुहानाः । ते अस्मा अग्नयो द्रविणं दत्त्वेष्टाः
प्रीता आहुतिभाजो भूत्वा यथालोकं पुन-
रस्तं परेत स्वाहेति द्वितीयाम् ॥ ११ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

द्वितीयां पूर्णाहुतिं जुहोति । अग्नयो देवताः ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोग-
वैजयन्त्यां तृतीयप्रश्ने चतुर्थः पटलः ॥ ४ ॥

अथ तृतीयप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

तदानीमेवाऽऽग्नेयस्याष्टाकपालस्या-
न्वाधानादीनि कर्माणि प्रतिपद्यते ।

तदानीमेवेति सद्यः पूर्णाहुत्यनन्तरमेव नतु पवमानहविर्वत्कालान्तरेऽपीत्युक्तम् ।
अन्वाधानादीनीति विकृतिस्वरूपं प्रदर्शितम् । प्रतिपद्यन्ते त एवार्विजः ।

यत्प्राक्प्रोक्षणात्तत्कृत्वा ।

उत्तरकर्मारम्भार्थमनुवादोऽवधेः ।

सभायां मध्येऽधिदेवनमुद्धृत्यावोक्ष्याक्षाव्युप्य व्यूह्य (व्यु) समू(मु)-
ह्य प्रथयित्वाऽक्षेषु हिरण्यं निधाय निषसाद धृतव्रत इति जुहोति ।

सभाऽऽधानप्रेक्षकास्तस्यां मध्येऽधिदीव्यन्त्यस्मिन्स्थाने तदधिदेवनं स्थानं तदुद्ध-
ृत्यावोक्ष्य तत्र स्थानेऽक्षान्विभीतकाव्युप्यैकत्र स्थापयित्वा व्यू(व्यु)ह्य वियुज्य समू(मु)ह्य

संहृत्य प्रथयित्वा प्रसार्य तेषु हिरण्यं स्थापयित्वा ब्रह्मयजमानयोरग्रेण गत्वा स्थितः । परिस्तरणपरिषेकौ न समित् । दर्विहोमधर्मेण जुहोति । सुक्रतुः स्वाहेति मन्त्रान्तः । वरुणो देवता ।

आवसथे मध्ये परिषदो हिरण्यं निधाय प्रनूनं ब्रह्मण-
स्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थयम् । यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रो
अर्यमा देवा ओकाशसि चक्रिर इति जुहोति ।

पूर्ववन्मन्त्रोक्ता देवताः । आवसथो(थ उ)क्तशाला । ब्रह्मयजमानयोरग्रेण गत्वा स्थितयोर्दक्षिणतः ।

उत नोऽहिर्बुध्नियः शृणोत्वज एकपात्पृथिवी समुद्रः ।
विश्वे देवा ऋतावृधो हुवानाः स्तुता मन्त्राः कविशस्ता
बहन्त्वेना राजन्हविषा मादयस्वेत्यावसथमभिमन्त्र्य ।

गतम् ।

सप्तमक्षान्यजमानाय प्रयच्छति ।

विभीतकान् ।

तेषु कृतं विजित्य ।

तेष्वक्षेषु कृतं पणं मो(?) यजमाने विजित्य तत्कृतं विजयते । न्युत्पेक्षेषु चतु-
ष्कशो विभज्यमानेषु यत्र सर्वे भागाः समा भवन्ति स द्यूतप्रकारः कृतमित्युच्यते ।
यत्र त्रयोऽधिकाः स त्रेता । यत्र प्रबन्धिकौ स द्वापरः । यत्रैका स कलिरिति
सस्य प्रकारास्तत्र कृतं विजयत इत्यर्थः । इदं याजमाने वक्ष्यमाणमनूदितम् । तत्रो-
क्तम्—कृतं विजित्य समासञ्चः प्रयच्छति ते यज्जयन्ति तदुभयमन्त्रं संस्कृत्य
ब्राह्मणान्भोजयित्वेति ।

सभासञ्चः प्रदीयमानेषु व्रीहिभ्यो गां दीव्यता-

हिंसन्तः पर्वाणि विशसतेति संप्रेष्यति ।

यजमानेन प्रदीयमानेष्वक्षेष्वध्वर्युः प्रतितिस्त्व(?)न्यद्याजमान एवोक्तम् । व्रीहि-
भ्यः प्रयोजनभूतेभ्यो गा दीव्यत पणं कुरुतेति कितवानाह । तथा तां गामसंज्ञपय-
न्तोऽवयवान्विशसत पृथक्पृथक्कुरुत जीवन्त्या एवाङ्गानि तवेदं ममेदमेवंप्रकारेण विभ-
जतेति लक्षणयोच्यते । इदं कर्म राजन्यस्य यजमानस्य । तथैव वैखानसापस्तम्बाभ्या-

१ क. ख. ग. च. छ. ट. ठ. ण. 'बहि हि' । २ ग. घ. ङ. ज. झ. ञ. ट. 'न्द्रो मित्रो वरुणो अ' ।

मुक्तं सम्यावसथ्याधानाङ्गविषयमिति गम्यते । यत्समायां वि० ते । तेन सो० तः ।
ब्रह्मवसथे० प्रीत इति श्रुतेश्च । तदभावे तु नैतत्कर्म ।

कल्पेतां द्यावापृथिवी येऽग्नय इति
यथर्तु ऋतिसामनसीभ्यामग्नीनुपतिष्ठते ।

सत्रता इति प्रथमस्यान्तः । विशन्तिवति द्वितीयस्य । ऋतिसामनस्यौ नाम । कथ-
मुपस्थानं तत्राऽऽह यथर्तु यस्मिन्नृतावाधानं स एव शैशिरावित्येतत्पदस्थाने प्रयो-
क्तव्यः । अन्तरा द्यावापृथिवी वासन्तिकावृतू अभिकल्पमाना इति । अग्नय इति
बहुवचनश्रवणाद्वार्हपत्यस्य पश्चादवस्थाय सर्वान्सकृदेवोपतिष्ठते ।

प्रोक्षणप्रभृतीन्याग्नेयस्य कर्माणि प्रतिपद्यते सिद्धं संतिष्ठते ।

सिद्धं प्रकृतौ सिद्धं संतिष्ठते समाप्यते । दक्षिणास्तु याजमाने व्याख्यास्यन्ते ।

पवमानहविर्भिर्भ्यजते संवत्सर ऋतौ मासेऽर्धमासे

द्वादशाहे चतुरहे त्र्यहे द्व्यहे श्वोभूते सद्यो वा ।

द्व्यह इत्युक्त्वा पुनः श्वोभूत इति वदता द्व्यहे व्यतीत इत्युक्तम् । तद्वत्संवत्सरेऽ-
तीत इत्यपि ज्ञेयम् । बौधायनो द्वादशसु व्युष्टास्वित्याह । पवमानसंज्ञकैः । स्पष्टम् ।

सोमेन यक्ष्यमाणस्याऽऽदधानस्य पवमानहविषां सांवत्सरिकः कल्पः ।

सोमपूर्वाधाने तु पूर्वोक्ता विकल्पा न भवन्त्यत्र किं तु सोमेनेष्टा संवत्सरान्ते
पवमानहविर्भिर्भ्यजते । अत्राऽऽपस्तम्बमते विकल्पः—निर्वपेदित्येके यदि निर्वपेदग्नये
पवमानायाग्नये पावकायाग्नये शुचये इति तिस्र आज्याहुतीः सोमदेवताभ्यो वा
हुत्वा निर्वपेदिति । प्राक्पवमानहविर्भ्यः सायंप्रातरग्निहोत्रं न होतव्यमिति न्यायविदः
सूत्रकृतां मतमिति ।

अग्नये पवमानाय पुरोडाशमष्टाकपालं

निर्वपेदग्नये पावकायाग्नये शुचये ।

निर्वपेदष्टाकपालमिति चानुवर्तते ।

समानबर्हिषि नानाबर्हिषि वा ।

बर्हिःसमानत्वेनैकतन्त्रता लक्ष्यते । समानतन्त्राणि नानातन्त्राणि वेत्यर्थः ।

प्रथमं वा निरुप्योत्तरे समस्येत् ।

अग्नये पवमानाय पृथङ्निरुप्याग्नये पावकायाग्नये शुचये च समस्येत्समानतन्त्रेण
निर्वपेदित्यर्थः ।

आग्नेयेन वाऽष्टाकपालेन समानतन्त्राणि कुर्यात् ।

पूर्वोक्तेन सहैतानि त्रीणि मिलित्वा चत्वार्यपि समानतन्त्राण्येव कुर्यात् । दक्षिणास्तु

याजमाने वक्ष्यन्ते । यदा सद्यः पवमानहवींषि तदाऽऽग्नेयेन समानतन्त्रतः नन्यदाऽऽग्नेयस्य कालान्तरामावात् । सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते ।

अग्नीषोमीयमेकादशकपालमनुनिर्वपत्याग्नावैष्णव-
मेकादशकपालमैन्द्राग्नमेकादशकपालमादित्यै घृते
चरुं विष्णवे शिपिविष्टाय त्र्यु (त्र्यू (?) -
द्धौ घृते चरुं सप्तदशाऽऽदित्यस्य सामि-
धेन्यो भवन्त्यादित्यस्येडाभागं ब्रह्मणे परिहृत्य
सर्वे प्राश्नन्ति तथा चातुर्धाकरणिकानि ।

पञ्च हवींषि समानतन्त्राणि पवमानहविषामनुनिर्वाप्यानि । त्र्युद्धौ तिस्र ऋद्धयो
यस्य पात्रस्य तस्मिन्पात्रे घृते । ऋद्धयः परित उन्नतता । सप्तदश सामिधेन्यो
नियताः । पौर्णमासं तन्त्रं मरुयात्वाद्वयस्त्वाच्च । आदित्यस्य चरोरिडाभागप्राशनं पृथ-
गेव ब्रह्मणो विधीयत इति । नान्यस्य भक्षणं तदर्थं तत्परिहृत्य पृथगिडायां स्थापयित्वा
तथा चतुर्धाकरणभागोऽपि ब्रह्मणे पृथगेव तस्यापि चतुर्धाकरणसमये सर्वमादित्यं
ब्रह्मार्थं प्रथम एव भागे निदध्यादिडाप्राशनं तत्सर्वं सहैव सर्वे प्राश्नन्तीति वचनात्काले ।
अत्र याजमानं व्याख्यायते दक्षिणार्थम् । आग्नेयस्य दक्षिणाकालेऽजं पूर्णपात्रं
सार्वसूत्रमश्वं रथं वासः षट् च गा द्वादश चतुर्विंशतिमपरिमिता वा वर्धमाना वा
ददाति । पूर्णपात्रमिति रूढः पुष्कलचतुष्टय(लाष्टक) संमितो व्रीह्यादिः ।

अष्टमुष्टि भवेत्किंचित्किंचिदष्टौ तु पुष्कलम् ।

पुष्कलैरष्टभिश्चैकः पूर्णपात्र उदैरितः ॥

उपवर्हणमुपधानं तत्सार्वसूत्रमित्यनेकवर्णसूत्रैर्नियतमुपवर्हणम् । स्पष्टान्यन्यानि ।
तासां धेनुरनड्वान्मिथुनौ चाऽऽदिष्टरूपाणि । आग्नेयस्य दक्षिणाऽन्वाहार्यस्तत्समये
ततः पूर्वमित्यर्थादग्न्याधेयदक्षिणा इति क्रमोऽत एव बौधायनवैखानसौ-आग्नेयस्या-
न्वाहार्यमासाद्याग्न्याधेयस्याऽऽद्वादशम्यो दक्षिणा ददातीति । तमासादितस्याग्न्याधेय-
दक्षिणाभ्योऽनन्तरं ददातीत्युक्तम् । अवश्यमन्वाहार्यपचनं कार्यमन्यथाऽऽधान-
सिद्धिर्न स्यात् । यदन्वाहार्यपचनेऽन्वाहार्यं पचन्ति तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीत इत्यभि-
धानात् । तासां षडादिसंख्यानां गवां मध्ये धेनुर्धयन्ती वत्समथाऽऽकर्षति वर्धमाना
इत्युक्तम् । उत्तरोत्तरमुपयोगं गच्छन्तीर्देया इत्युक्तत्वाद्विना वत्सं वर्धमानत्वाभावा-
ल्लिङ्गं च क्रमे नव द्रव्याणि विधाय दश संपद्यन्त इत्याह । तत्र धेन्वा क्रीणातीति
वत्सोऽप्यनुकृष्टो विज्ञायते । अनः शकटं तेन वाही बलीवर्दः स्त्रीपुंसौ गावौ मिथुनौ

चत्वार्येतानि तु या गावः षडादिसंख्याकाः स्वरूपमात्रेणोक्तास्तास्वेव चतस्रो निर्दिष्ट-
रूपा ब्राह्मणेन तु ताभ्योऽन्या ब्राह्मणे निर्दिष्टरूपाः । अयमाशयः—ब्राह्मणे ह्य
द्वादशभ्यो ददाति काममूर्ध्वं देयमिति श्रूयते तत्राजादिवासोन्तानि षण्निर्दिष्टरूपाणि
धेनुः होत्र इत्यादिना धेनुरनङ्वांश्च निर्दिष्टौ तथा मिथुनौ ददातीति चत्वारि वस्तूनि ।
तथा च दश संपन्नानि । तत्र षड्ददातीति श्रूयते तत्रैता दशभ्योऽधिका अपि त्वादि-
ष्टरूपा एव चतस्रः षण्णां मध्ये द्वे अनादिष्टरूपे । तस्माद्ब्राह्मणे द्वादशपूरणार्थं
ज्ञेये काममूर्ध्वमिति तु सति वैभवेऽधिकं तस्यैव व्याख्यानं शास्त्रान्तरे द्वादशेत्यादि-
करणेन ता अपि चतस्रो नित्या एवान्या वैकल्पिक्य इति । अजं पूर्णपात्रमुप-
बर्हणमग्नीध्रे ददात्यश्वं ब्रह्मणे धेनुं होत्रे गार्हपत्यदेशेऽनङ्वाहमाहवनीयदेशेऽध्वर्यवे
शेषो यः स साधारणास्त्रिंशन्माने पूर्वयोः पवमानहविषोर्हिरण्यं दक्षिणां ददाति ।
चत्वारिंशन्मानमुत्तमे, अनुनिर्वाप्येषु प्रभूतान्वाहार्यो धेनुमादित्ये, एता दक्षिणा ददाति ।
अत्राऽऽपस्तम्बः—अनाढयोऽग्नीनादधीत काममेकां दद्यात्सा सर्वासां गवां प्रत्या-
स्नायो भवतीति । वैखानसस्तु सर्वदक्षिणानां प्रत्यास्नाय इत्याह । अग्न्याधेयदक्षि-
णानामेवाऽऽग्नेयेऽन्वाहार्यः पवमानहविषु पुरोक्ता एवाऽऽदित्ये चान्येषामन्वाहार्य
इति ज्ञेयम् । त्रिंशन्मानं [नि]यतादिभिस्त्रिंशता मितसुवर्णं पवमानहविषां तत्र शत-
मानमेकं शास्त्रान्तरे दृष्टम् ॥ इत्याधानं समाप्तम् ॥

अथाग्निहोत्रारम्भः । यजमानः सपत्नीकः प्राणानायम्याग्निहोत्रमारप्स्यमानो
दशहोतारं सग्रहं होष्यामीति संकल्प्याग्निहोत्रापूर्वादग्न्यापूर्वप्रयुक्तत्वात् । आलप्स्यमान
इति भविष्यत्कालमग्निहोत्रस्य निर्देशादशहोतृहोमानन्तरमग्निहोत्रसंकल्प इति ज्ञेयम् ।
हुत्वाऽग्निहोत्रं सायंप्रातर्होष्यामि यावज्जीवमिति संकल्पः । सत्यां कामनायां स्वर्ग-
कामः पत्नी स्वर्गकामेत्यधिकं न वाऽत्र त्रिंशद्वर्षादिविधानं यथा दर्शपूर्णमासयोर्वन-
स्थाऽपि तु यत्प्रव्रजिते निवृत्तिरनधिकारा यथा विधुरे पत्न्यर्थं प्रव्रजिते च पत्नी
पात्राणि सर्वाण्यरणी च विभृयाद्यावज्जीवम् । कर्मादिष्वेतैर्जुहुयादिति श्रुतेर्माप्यकार-
वचनाच्चोऽऽहवनीये कृष्माण्डहोमः ।

अग्निहोत्रमारप्स्यमानो दशहोतारं मनसाऽनु-
द्भृत्य सग्रहं हुत्वा सायमग्निहोत्रस्याऽऽवृता
मन्त्रेण सायमग्निहोत्रं जुहोति व्याहृतीभिः प्रथ-
ममग्निहोत्रमुपसादयति तथा संवत्सरे ॥ १२ ॥

वक्तव्यमन्यद्याजमाने वक्ष्यति तथाऽपि पावमानेष्टीनां सानुनिर्वाप्याणां समाप्त्य-
नन्तरमग्निहोत्रारम्भो मन्त्रेणेति च द्वयं विधातुं प्रथमारम्भेऽपि काममन्यो जुहुयादिति
वक्ष्यमाणत्वादाध्वर्यवे पाठः । उद्धरणपक्षेऽपि द्वादश रात्रीर्धाम्येष्वेवाग्निषु होम इति

वक्ष्यमाणत्वानुगमनं नोद्धरणं च पवमानहविषां व्यवधानपक्षेऽपि यावदग्निहो-
त्रारम्भस्तावदजस्त्राणामेव धारणमाश्रयपदिक एव द्वादश रात्रीर्होमविधानापरिसमाप्ते
चाऽऽधाने मध्येऽग्निधारणमेव यागमध्येऽनुगमने प्रायश्चित्तं प्राप्तोत्येवेत्युक्तम् । ततो
द्वादश रात्रीः सायंप्रातर्होमार्थमपि धारणमिति निर्णय आश्रयपदिक एव प्रथमाग्निहो-
त्रस्याऽऽरम्भविधानादविशेषेण सोमाधानेऽवभृथानन्तरं तस्मिन्नेवाग्नावाग्निहोत्रारम्भ इष्टि-
पूर्वाधानेऽप्यनन्तरमिष्टेः प्रतिपदि रात्रावारम्भः । अग्निहोत्रमारप्स्यमानः सेष्ठाधाना-
नन्तरं रात्रौ चित्तिः स्तुगिति मनसोक्त्वा वाचस्पत इति ग्रहमन्त्रेण सह यथा भवति
तथा स्वाहान्तेन दर्विहोमधर्मेण जुहोति सायमग्निहोत्रस्याऽऽवृता विधिना वक्ष्यमाणे-
नेत्यर्थः । मन्त्रेणेति वचनं पूर्वं पवमानहविषां तूष्णीमग्निहोत्रं होतव्यमग्निहोत्रं न
होतव्यमित्युपक्रम्य तूष्णीमेव होतव्यमिति श्रुतेः । तथा च कात्यायनः—अग्निहोत्रं
तूष्णीं श्रुतेरिति । तथा प्रारम्भानन्तरं मा भूदिति मन्त्रग्रहणेन ज्ञापितं प्रथमं सायम-
ग्निहोत्रमुपक्रम्यते न प्रातरारम्भ इत्यर्थः । तिसृभिर्व्याहृतीभिः सायमग्निहोत्रद्रव्यं पश्चा-
दाहवनीयमुपसाद्यते । आयुर्मे यच्छेत्येतस्य स्थाने व्याहृतीभिरुपसादयेत् । संवत्सर-
स्यान्ते यस्यां तिथौ रात्रावाग्निहोत्रारम्भस्तस्यां तिथौ प्रातरग्निहोत्रेऽपि व्याहृतीभिरेवो-
पसादनम् । संवत्सरे पर्यागत एताभिरेवोपसादयेद्ब्रह्मणैवोभयतः संवत्सरं परिगृह्णातीति
संवत्सरस्याऽऽद्यन्तयोर्विधानमुपसादनस्येति वक्तुं परीत्युक्तं तथा च संवत्सरान्तेऽन्ति-
मेऽग्निहोत्र इत्यर्थः । सायंप्रातःकालसाध्याग्निहोत्रस्यैकप्रयोगत्वाद्यत्र तिथौ सायमा-
रब्धं तस्यामेव प्रातः सांवत्सरिकप्रयोगसमाप्तिस्ततः सायंप्रभृति द्वितीयसंवत्सरारम्भ
इति ज्ञेयम् । विशेषस्तु याजमाने वक्ष्यते ।

अथ दर्शपूर्णमासयोरारम्भः ।

अत्रापि कामनायां पूर्ववदेव संकल्पोऽन्यदा तु दर्शपूर्णमासाभ्यां यक्ष्ये त्रिंशतं
वर्षाणि यावज्जरसं यावज्जीवमिति वा संकल्पोऽङ्गीकृतस्त्रिंशदादिपक्षैर्यक्ष्ये दाक्षायण-
यज्ञेन चेत्पञ्चदशेत्यपि ज्ञेयम् ।

दर्शपूर्णमासावारभमाणः पूर्वस्य पर्वण औपवसथ्येऽ-
हनि चतुर्होतारं मनसाऽनुव्रुत्य सग्रहं हुत्वा पूर्णा
पश्चाद्यत्ते देवा अदधुरिति सारस्वतौ होमौ हुत्वा ।

आरम्भोऽत्र पञ्चदश्यां भवितेति पूर्वद्युरारभमाण इति वचनात्संकल्पेनाऽऽरम्भे
सतीति ज्ञेयम् । तथा चाऽऽदौ दर्शपूर्णमाससंकल्पहोमादिकर्म तदर्थं च पुनः संकल्प
आरभमाणे होष्यामीत्यादि पूर्वं पर्व पञ्चदशी प्रतिपदोऽपि पर्वत्वात्पूर्वस्येत्युक्तं तस्या
औपवसथ्यमहश्चतुर्दशी तस्यामित्यर्थः । औपवसथ्यं यद्यप्यन्वाधानदिनं तथाऽपि
तेन पूर्वदिनं लक्षणयोच्यते । पञ्चदश्याः पूर्वदिन इत्येव वक्तव्ये पर्वग्रहणं यागकाल-

प्रदर्शनार्थममावास्यानिवृत्तिस्तु पूर्वा पौर्णमास्युत्तराऽमावास्यायेति पूर्णमास्यामेवाऽऽरम्भ-
सिद्धेरारम्भाङ्गत्वेन चतुर्होतारमित्यादि पूर्ववत् । पूर्णा पश्चादिति द्वे ऋचौ ताम्भ्यां
द्विगृहीत्वा जुहोति तौ पार्वणौ होमौ पर्वदेवताकमन्त्रसाधनत्वात् ।

अन्वारम्भणीयामिष्टिं निर्वपति ।

हुत्वा निर्वपतीति वचनाद्धोमपार्वणहोमयोरन्वारम्भणीयाङ्गत्वमुक्तमिति भाति
तत्र दर्शपूर्णमासावारममाण इत्येव सर्वत्र संबध्यतेऽन्यथा होमयोरपि परस्परमङ्गाङ्गि-
भावः स्याद्धोमाविष्टिरन्वारम्भणीया चाऽऽरम्भाङ्गमेवेष्ट्यते । दर्शपूर्णमासावारममाण
इति चतुर्होतारि सारस्वतौ होमौ पुरस्ताज्जुहुयादिति । तथाऽऽग्नावैष्णवमेकादश-
कपालं पुरस्तान्निर्वपेदिति प्रत्येकं दर्शपूर्णमासप्राग्भावितावगमात्तेन प्रत्येकमग्न्युद्धरणं
यद्याश्वपदिके द्वादश रात्रीर्होमः समाप्तो होमपूर्वाधाने । तथा सोमपूर्वाधाने पवमानह-
विःषु जातेष्वनन्तरं द्वादश रात्रीरजस्तेष्वेव होमे सति प्रत्येकमुद्धरणं यदि न होमानां
समाप्तिरथ मध्ये चैत्पौर्णमासी तदाऽप्यजस्तेष्वेवान्वारम्भणीयादिकमिति ज्ञेयम् ।
व्याख्यातृभिः कैश्चिदन्यथाऽपि किञ्चिद्व्याख्यातं तद्दूषणे विलम्बभियोपरम्यते । अन्वा-
रम्भणीयामिष्टिमन्वारम्येते प्रारम्येते संस्तूयेते दर्शपूर्णमासौ यजमानाय यया साऽन्वा-
रम्भणीया तां निर्वपति करोति ।

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं सरस्वते
द्वादश कपालमग्नये भगिनेऽष्टाकपालं यः कामयेत भग्य-
न्नादः स्यामिति नित्यवदेके भगिने समामनन्ति ।

अयं सत्यां कामनायां कार्योऽन्यदा विकल्पः । स्पष्टमन्यत् ।

पुरस्तात्स्विष्टकृतश्चित्तं च स्वाहा चित्तिश्च
स्वाहेति द्वादशगृहीतेन द्वादश जयाज्जुहोति ।

गणहोमे यावदाहुतिग्रहणे प्राप्तेऽपि पुनर्वचनं परिसंख्यार्थं त्रयोदश ग्रहणानि मा
भूवन्निति । जयनामकानुपहोमान्दर्विहोमधर्मेण । न समित्परिस्तरणपरिषेकास्तन्त्रान्त-
र्गतत्वात् ।

प्रजापतिर्जयानिन्द्रायेति त्रयोदशीम् ।

पृथग्गृहीतेन होम इत्येवमर्थमारम्भः । एतदाज्यं स्थालीगतमिति भाष्यकृतोक्तं
मन्त्रापूर्वदर्विहोमत्वेन तूष्णीकं प्राप्तं तदर्थवादः(?) प्रसङ्गप्राप्तेन स्थालीगतेन क्रियत
इत्यभिप्रायः । आहवनीय आज्यार्था ध्रुवाया इति परिभाषितं तत्तु दर्शपूर्णमासतन्त्र
एव । उपहोमत्वेन च नारिष्ठसाम्यं च ध्रुवायामेव ग्राह्यम् ।

अग्रे बलद सह ओज आक्रममाणाय मेऽदाः । अभिशस्तिरुतेऽन-
भिशस्तेन्यायास्यै जनतायै श्रैष्ठ्यायेति चतुर्दशीं यां जनतां द्वि-

प्याच्चि(च्छि)त्रं तस्यां जनतायां भव-

त्विति शबलमिव तस्याऽऽत्मज्ञायते ।

काम्या चतुर्दश्याहुतिर्यां जनतां जनसमुदायं द्विप्याद्यजमानश्चि(नः श्चि)त्रं कुष्ठं तस्यां भवत्विति यजमानेन संकल्पे कृते चतुर्दशीं जुहोतीत्यन्वयः । तस्य फलं शबल-
मिव श्रैत्यमिव जायते तस्याऽऽत्मनि द्वेप्यस्याऽऽत्मनि मुख इति फलम् ।

अपि वा नान्वारम्भणीयां कुर्वीताऽऽग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेत् ।

अन्वारम्भणीयास्थाने विकल्पः । अत्रापि दर्शपूर्णमासावारप्स्यमान इत्येव । नन्वि-
यमप्यारम्भप्रयुक्ताऽन्वारम्भणीयैवेति कथं नान्वारम्भणीयां कुर्वीतेति । सत्यम् । अन्वा-
रम्भणीयाभिन्नाऽऽग्नेयी तु दर्शपूर्णमासावारप्स्यमानेन क्रियमाणाऽऽरम्भणीयैव । ननु
को विशेषः । अस्ति विशेषः । आधानादनन्तरमेव प्रारम्भार्थं क्रियते साऽन्वारम्भ-
णीया । या त्विष्टिर्मध्ये होमं कृत्वाऽऽरभ्यते साऽऽधानादनु न भवतीति नान्वारम्भ-
णीया । कुत एतत् । उत्तरसूत्रपर्यालोचनयेति ब्रूमः । अत्रापि तावत्सूत्रे नान्वारम्भ-
णीयां कुर्वीतेति न वक्तव्यं किंतु भगिने समामनन्तीत्युक्त्वाऽऽग्नेयमेवाष्टाकपालं निर्व-
पेदित्येव वक्तव्यं तथा सति लाघवं स्यात् । एवं च सत्याग्नेयेऽप्युपहोमाश्चित्तमित्या-
दिकाः स्युः । एवं सत्यपि गुरुनिर्देशेनाऽऽग्नेये संज्ञयोपहोमा मा भूषन्निति तां
संज्ञामपि निवारयन्नाहापि वा नान्वारम्भणीयां कुर्वीतेति । ननु तर्ह्यग्नेये दर्शपूर्णमासा-
वारममाण इति विप्रकृष्टमसंबद्धं व्यवहितं च किमर्थमन्वेत्विति चेत्सत्यम् । तदेय-
माग्नेयी निरधिकारा सती केनान्वेतु कल्पनीयमेतस्यां भवेत् । असमाप्तं च दर्शपूर्णमा-
सारम्भप्रकरणमतो दर्शपूर्णमासावारममाण इत्येवं संबध्यते तेनैव सूत्रेण सहाऽऽग्नेयम-
ष्टाकपालं निर्वपेदमावास्यायामादधानस्यैतद्विकृतम् । अमावास्याधान आग्नेयेषा
नत्वविशेषेण प्राप्ताऽन्वारम्भणीया साऽमावास्यायामपि वेति सूत्रेण प्रतिषिद्धा प्राप्ति-
निवारणेनैव । तथा च पौर्णमास्याधाने विकल्पं वक्तुमुक्तमपि वेति स विकल्पोऽमावा-
स्यायामपि प्रसज्येत तदर्थमुक्तमेतद्विकृतमिति । अमावास्यायामेवाऽऽधाने कृते पञ्च-
दश्यामेव पवमानेष्टिसमाप्तिरागामिपौर्णमास्याः पूर्वदिने चतुर्दश्यामाग्नेयेव नान्वारम्भ-
णीया । अथवोत्तरसूत्रे सेष्टपवृज्य तदानीमेव सारस्वतौ होमावन्वारम्भणीयां च कुरुत
इति पुनर्विधानमन्वारम्भणीयायाः पौर्णिमाधाने नियमो न विकल्पस्तेन पौर्णिमास्याम-
न्वारम्भणीयैवामावास्यायां त्वाग्नेयेवेति सिद्धम् । न चैतत्कल्पनामात्रमित्यनादरणीयम् ।
वैखानसेन तथैवाभिधानात्—अमावास्यायामादधानस्य नान्वारम्भणीयाऽऽग्नेयमष्टाक-
पालं निर्वपेदिति । इदमप्येकं विचार्यते—एते इष्टी किं विकृत्यङ्गत्वेनातिदेशेन प्राप्नुतो

न वा । तदर्थं विचार्य कीदृश्यङ्गतेति । केचिदाहुः—इयं यावज्जीवादिपक्षैरनुष्ठीयमान-
स्याङ्गं तदा तत्कालमध्यपतितत्वाद्विकृतीनां प्रसङ्गेनोपकुर्वत्यौ न पुनस्तदर्थत्वेनानुष्ठेये
इति । तन्न यावज्जीवता कर्तृधर्म इति मते तु न कालस्य यावज्जीवनोपलक्षितस्याङ्ग-
त्वेन विधानम् । कालो हि दर्शपूर्णमासाख्य एवाङ्गत्वेन विधीयते स तु प्रतिपर्व समा-
प्यत इति न प्रसङ्गसिद्धिः । तर्हि प्राप्तुतां न प्राप्तुतः । कुत एते इष्टी अनारम्भाधी-
तेन वाक्येन दर्शपूर्णमासावारममाण इत्यनेन प्राप्तुतः सूत्रे समुदायानुवादात्समुदा-
याङ्गं वैमृशवत् । न च समुदायाङ्गातिदेशः कुत्रचिदस्ति । विकृतिर्हि प्रत्येकमाग्नेया-
दिप्रकृतीनां मध्ये यस्यैवाङ्गजातं चोदकेन गृह्णात्यन्यथा वैमृशोऽपि पौर्णमासविकारेषु
प्राप्नुयात्तस्मान्न समुदायाङ्गमतिदिश्यते । वक्ष्यति चैकैकस्यैवाङ्गमित्यतिदेशविचार इति
समुदायरूपप्रकृतेरसंभवात् । किं चेमे यदि प्रयोगाङ्गे स्यातां प्रतिप्रयोगमावर्तेयातां
न चैवमस्ति तत्कस्य हेतोः प्रथमस्यैव प्रयोगस्य पूर्वभावित्वमात्रेण सकलप्रयोगाङ्गत्वेन
प्राप्तत्वात् । कथम् । संज्ञयेति ब्रूमः । अन्वारम्भणीयारम्भणीययोः संज्ञयोरर्थादेव ।
न च पशावपि तथा स्यादिति तत्र पशाविष्टिरुभयतोऽन्यतरतो वेति बाह्वृचसूत्रे पश्व-
ङ्गत्वमात्रश्रवणात्स्वयमपि वक्ष्यति पश्चिष्टिश्च नेति । पशोरेव बाह्वं नाऽऽरम्भात्पूर्वभा-
वितया सर्वप्रयोगाङ्गमिदमेव मनसि निधाय प्रयत्नो न कृतो निराकरणार्थं सूत्रकारे-
ण विकृतिषु प्राप्तेरभावं मन्यमानेन । किंच ज्ञापकमप्यस्ति यत्र प्राप्तिरभूत्तत्रोक्तमेवा-
ङ्गभूतेषु पशुषु षड्ढोता पश्चिष्टिश्च न विद्येते । तत्र प्राप्तिं दर्शयितुं पश्चिष्टिरित्युक्तम् ।
तत इष्टिष्वपि यदि प्राप्तिः स्याद्वदेदेव नाङ्भूतास्विष्टिष्वन्वारम्भणीयेति ।

अमावास्यायामादधानस्यैतद्विकृतम् ।

यदुक्तमाधानं तदमावास्यायामविकृतं यथोक्तं तत्तथैव । अमावास्यायामाधानं कृत्वा
तस्मिन्नेव दिवसे सेष्ट्यपवर्ग इत्यर्थः । नक्षत्राधानस्याप्युपलक्षणं तत्रापि यस्मिन्नक्षत्रे
प्रातरादधीन तस्मिन्नेव दिने सेष्टिसमाप्तिराधानस्य । एतद्यदि पवमानहवींषि तदैव
निर्वपेन्नो चेत्तद्विनैवाऽऽग्नेयं कृत्वा विरमेदिति पक्षस्तु नक्षत्रामावास्याधाने ।

पौर्णमास्यां तु पूर्वस्य पर्वण औपव-

सथ्येऽहन्यग्नीनाधाय सेष्ट्यपवृज्य ।

पूर्वस्य पर्वणः पौर्णमास्या औपवसथ्येऽहनि चतुर्दश्यां प्रातराधानं सेष्टि समाप्तिं
नीत्वा तस्मिन्नेव दिने ।

तदानीमेव चतुर्होतारं सारस्वतौ होमावन्वारम्भणीयां च कुरुते ।

चतुर्दश्यामेव सर्वं कुरुते । चतुर्होतारं चतुर्होतृहोमम् ।

श्वोभूते पौर्णमासेन यजते व्याहृतीभिर्ह-

वीक्ष्यासादयति तथा संवत्सरे ॥ १३ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

श्वोभूतेऽन्वाधानादि प्रतिपदि यजते तत्र वेद्यां हविरासादनं कुर्यात्तथा संवत्सर-
समाप्तिर्यस्याममावास्यायां तस्यामपि व्याहृतीभिरासादनमितः परं संवत्सरान्तरे न
वीक्षाया अश्ववणात् ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोग-

वैजयन्त्यां तृतीयप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठः पटलः ।

चतुर्भिः पटलैरुक्तमाधानमधुनोच्यते ।

पुनराधानमेकेनाथाग्निहोत्रं द्वयेन च ॥

पुनराधेयं व्याख्यास्यामस्तस्याग्न्याधेयेन कल्पो व्याख्यातः ।

पुनरग्नयो येन कर्मणाऽऽधीयन्ते तत्पुनराधेयमग्न्याधेयं तु पूर्वोक्तं तस्य विकारः ।
वक्ष्यति ह्याग्न्याधेयिकीर्दत्त्वा पुनराधेयिकीर्दक्षिणा ददातीति । सत्येवाग्न्याधेयत्वे
गुणेन विवृणुतं पुनराधेयमतस्तेन कल्प इतिकर्तव्यता व्याख्यातेत्यर्थः ।

अग्नीनाधायैतस्मिन्संवत्सरे ज्यानिं पुत्रमर्त्या वाऽभ्येति

स्वेन वाऽङ्गेन विरुध्यते न वर्ध्नाति स पुनराधेयं कुर्वीत ।

ज्यानिर्हानिर्द्रव्यादेः पुत्रमरणं वेति स्वीयेन वाऽङ्गेन विरुध्यते विरोधं गच्छति
स्वाङ्गविकलो भवति न वा समृद्धिमधिकां प्राप्नोति । एतेषामन्यतैमस्मिन्नि(मे नि)मित्ते
प्रथमसंवत्सरमध्ये सति पुनराधेयं कुर्वीत । आपस्तम्बेनोक्तं प्रजाकामः पशुकामो
वेति कामनायां यदा कदाऽपीति । भरद्वाजस्तु यावज्जीवं पुनराधेयस्य कालो नात्ये-
तीत्याश्मरथ्यः संवत्सर इत्यालेखन इति कदाऽपीति ।

पौर्णमास्येष्ट्वाऽमार्वास्यायामग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वै-

श्वानरं द्वादशकपालमग्निमुद्रासयिष्यान्नित्येकेषाम् ।

वैश्वानरगुणविशिष्टोऽस्याग्निर्देवता ।

१ घ. ड. ज. झ. अ. ट. 'मार्वा यं' । २ घ. ड. ज. झ. अ. ट. वाऽन्वेति । ३ क. ग.
ड. 'तिरस्मि' । ४ क. ख. ग. छ. ट. ठ. 'वास्याया वाऽङ्गे' ।

अग्नीषोमीयमेकादशकपालमनुनिर्वपे-
दग्नयेऽप्सुमतेऽष्टाकपालं मैत्रं चरुम् ।

निर्वपेदग्निमुद्धासयिष्यन्नुद्धासननिमित्तवैश्वानरस्य स्वशाखीयं वाक्यं पठितं तत्र
द्वे एव हविषी इत्यर्थः । एकेषामेकस्यां शाखायां परस्यां सर्वाणि पञ्चेत्यर्थः ।

पुरस्तात्स्विष्टकृतो या ते अग्न उत्सीदतः पयमाना पशुषु प्रिया
तनूस्तया सह पृथिवीमाविश रथंतरेण साम्रा गायत्रेण छन्दसा
ततो नो मह आवह या ते अग्ने पावका या मनसा प्रेयसी
प्रिया तनूस्तया सहान्तरिक्षमावेश वामदेव्येन साम्रा
त्रैष्टुभेन छन्दसा ततो न ऊर्जमा कृधि गृहमेधीयं च वर्धय या ते
अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया तनूस्तया सह दिवमाविश बृहता साम्रा
जागतेन छन्दसा ततो नो वृष्ट्याऽवधि यास्ते अग्ने विभक्तीरिन्द्र
सूकर आभर तासु शोचिषु सीदेह भस्म वैश्वानरस्य यत् ।
यास्ते अग्ने कामदुघा विभक्तीरनुसंभृताः । ताभिर्नः कामान्धुस्वेह
प्रजां पुष्टिमथो धनम् । ये ते अग्ने वानस्पत्याः संभाराः संभृताः
सह तेभिर्गच्छ वनस्पतीन्स्वां योनिं यथातथम् । अगन्नग्निर्यथा
लोकमसदत्सदने स्वे । अवीरहत्यं देवेपूपागां मनसा सहेति
सप्ताऽऽहुतीर्हुत्वा ज्वलतोऽग्नीनवसृजति यावद्दर्शपूर्णमासावभि-
हुतौ तावच्चिरमवसृष्टाग्निर्भवति ॥ १४ ॥ संवत्सरं द्वादशाहं वा ।

निमित्तानन्तरं यत्पर्व तेनेष्टाऽनन्तरं प्रतिपदि योत्सर्गेष्टिस्तस्याः स्विष्टकृतः पूर्वं
सप्ताऽऽहुतीर्हुत्वा संस्थाप्येष्टिं प्रदीप्तानग्नीनवसृजत्युद्धासयन्तीत्यर्थः । उद्धास्य पुन-
रादधीतेति श्रुतेः, उद्धासयिष्यन्निति च श्रुतेः । अवसृजति विसृजति । यदर्थतयाऽऽ-
हितास्तत्संबन्धं विमोच्य स्वस्य निजं स्थानं यत आगतास्तत्र प्रापणं देवपूजादौ
विसर्जनं दृश्यते तत्करोतीत्यर्थोऽवगम्यते । वर्षासु शरदि वा पुनराधेयकालस्तावत्पर्य-
न्तमवसृष्टाग्निर्भवतीति वक्तव्ये यावद्दर्शपूर्णमासावित्याद्युक्तं तत्तु वर्षासु कस्मिन्नपि पर्वणि
रोहिण्यादिनक्षत्रत्रयान्यतरस्मिन्वा स्वेच्छया पुनराधानमिति मा भूत्किंतु सौरेण चान्द्रेण
वा मानेन वर्षर्तौ प्रवृत्तं यत्प्रथमं पर्वं तत्र नित्येष्टेलोपो मा भूदिति । तत्र वर्षर्तौ प्रवृत्ते
यदि पुनराधेयनक्षत्रं स्यात्तदैव पुनराधेयं कार्यं नो चेत्प्रथमपर्वण्येव पञ्चदश्यामेव ।
ततः पूर्वं शक्यनुसारेण कमपि पक्षमाश्रित्य ब्रह्मौदनं प्रथमं श्रपयित्वा ततः श्व

आधास्यमानो नक्षत्रात्पूर्वादिने द्वितीयं ततो नक्षत्रे पुनराधेयं कार्यं कृत्वा ततो नित्ये-
ष्टिरित्यर्थः । तत्रावधिरुक्तः संवत्सरमिति । तत्र संवत्सरपर्यन्तमवसृष्टाग्निरिति न
विधीयते किं तु संवत्सरं परं नावसृजेदित्यर्थः । तदाहाऽऽपस्तम्बः—संवत्सरं परार्धमु-
त्सृष्टाग्निर्भवतीति । परं परोऽवधिरित्यर्थः । तदा शरदनन्तरं निमित्ते सति चोत्सर्गे कृते
यावद्वर्षर्तुरागच्छति तावदवसृष्टाग्निस्ततः परं पूर्ववत् । दैवान्मानुषाद्वा प्रथमपर्वत्यये
सति उत्सर्गेष्टिं पर्वणोऽनन्तरं यावन्नयोदशो मासो न प्रवर्तते ततः पूर्वमेव पुनराधेयम् ।
तदतिक्रमे प्रायश्चित्तमग्नित्यागनिमित्तमित्यर्थः । वर्षर्तौ शरदि वा निमित्तेनोत्सर्गे
दैवान्मानुषाद्वा पुनराधेयस्य तयोर्ऋत्वोरसंभवेऽपि द्वादशमासातिक्रमो न कार्यः । कृते
प्रायश्चित्तमित्यपि ज्ञेयम् । द्वादशाहं वेत्यनेन निमित्तानन्तरपर्वण्येवोत्सर्गेष्टेरिति न,
किंतु वर्षर्तौः प्रथमपर्वणः पूर्वं पुनराधेयनक्षत्रे प्राप्ते सति ततः पूर्वं द्वादशदिनमध्य-
एव पर्वणि पूर्ववदुत्सृज्य नक्षत्रे पुनराधेयं ततः पूर्वं नित्येष्ट्यादिकं कार्यमेवेति
मतान्तरं दर्शितमिति ज्ञेयम् । एवं च शरदि प्राप्तन निमित्तेन पुनराधेयप्राप्तौ
शरदन्तिमे पर्वणि नित्येष्टिपूर्वकमुत्सर्गेष्टिं कृत्वा तदैव प्रतिपादि रात्रौ ब्रह्मौदनद्वयं
विधाय द्वितीयायां पुनराधानं तदपि प्रतिपद्युपक्रमाद्भवत्येव पर्वधानम् । तदिदं स्पष्टं
बौधायनकौत्यायनवैखानसैरुक्तम्—‘तदानीमेव वाऽद्विरग्नीनभ्युक्ष्य ब्रह्मौदनं श्रपयि-
त्वोपवसति’ इति । श्व आधानमित्यर्थः । एतेषां पक्ष एक एव ब्रह्मौदनः सद्यस्काळे ।
अयं तैः सर्वपक्षैर्विकल्प उक्तः स संकोचे व्याख्यातः । यत्तु निमित्तानन्तरमेवेत्यना-
दृतं तदा तावन्नित्येष्ट्यादि निमित्तानन्तरं कृत्वा ततो वर्षर्तुप्रवृत्तौ पर्वणः पूर्वं नक्षत्रं
न लभ्यते तदा प्रथमपर्वण्येव नित्येष्ट्युत्सर्गेष्टौ कृत्वा तदैव ब्रह्मौदनादि पूर्ववज्ज्ञेयम् ।
अयमपि पक्षो द्वादशाहं वेत्येवं वदता सूत्रकृताऽप्यनुज्ञात एवं निवेदितव्यम् ।

श्लोकाः—अरण्यादिप्रणाशेन बह्नीनां नाश आगते ।

तन्मध्ये पुनराधेयनिमित्ते सति चाऽऽगते ॥ १ ॥

प्रायश्चित्ताधानतोऽग्नीनुत्पाद्य तदनन्तरम् ।

पुनराधेयविधिना कुर्यादुत्सर्गपूर्वकम् ॥ २ ॥

एवं च पुनराधाननिमित्ते सति केनचित् ।

निमित्तेनाग्निनाशे प्रायश्चित्ताधानमिष्यते ॥ ३ ॥

ततस्तु पुनराधानं कुर्यादुत्सर्गपूर्वकम् ।

नाशे सति तु बह्नीनामुत्सर्गेष्टिः क वा भवेत् ॥ ४ ॥

तस्यामनुष्ठितायां तु पुनराधानमिष्यते ।

उद्वास्य पुनराधेय इति श्रुत्या विधीयते ॥ ५ ॥

उद्वासनोपलक्ष्यश्चोद्वासनोष्टिरिहोच्यते ।

उद्वासनं चेष्टिपूर्वं द्वे अङ्गे पुनराहिते ॥ ६ ॥

इष्टिः पुरुषसंस्कारश्चार्थवादाद्धि गम्यते ।
 तथा च संस्कृतः कुर्यात्पुनराधानमेष वै ॥ ७ ॥
 उद्वासनं तु वह्नीनां संस्कृतिर्न तु नाशनम् ।
 इष्ट्यर्थवद्देरङ्गं सत्प्रतिपत्तिर्यतो विधिः ॥ ८ ॥
 उद्वास्येतिल्यपोद्वासः पुनराधान एव हि ।
 अङ्गमुक्तस्ततोऽग्नीनां संस्कारः परिकीर्तितः ॥ ९ ॥
 न वोद्वासनतो नष्टेष्वग्निषु क्व च संस्कृतिः ।
 उच्यते न हि नाशोऽयमुद्वासनमुदीर्यताम् ॥ १० ॥
 किं तु क्रियाङ्गतां तेषां विसृज्य स्वस्वयोनिषु ।
 स्थापनं शक्तिरूपेण पृथिव्यादिषु तस्विह ॥ ११ ॥
 या ते अग्न एवमुक्तहोममन्त्रैः प्रतीयते ।
 स्थापितानां पुनः पूर्वावस्थया स्थापनाय हि ॥ १२ ॥
 प्रत्यक्षेण स्वरूपेण पुनराधानमिष्यते ।
 न चैवं पुनराधेयं प्रायश्चित्तार्थमिष्यते ॥ १३ ॥
 अग्निनाशे सतीष्टं तत्रोत्सर्गो हि निवर्तते ।
 द्वाराभावात्ततो ह्येतदतिदिष्टं यथोचितैः ॥ १४ ॥
 अङ्गैरेवोपसंहार्य न नक्षत्रर्तुभिः सह ।
 अग्न्याधेयातिदेशोऽयं यथा नक्षत्रर्तुभिः सह ॥ १५ ॥
 तस्मादाधानमेवाग्न्याधेयं मुख्यं ततोऽन्यथा ।
 गौणं तथैव पुनराधानं नैमित्तिकात्पृथक् ॥
 प्रायश्चित्ततया क्रियमाणं तद्धर्मलाभतः ॥ १६ ॥

इदानीं प्रायश्चित्तेषु यत्र पुनराधेयमिति नामधेयं श्रूयते तत्रैव पुनराधेयधर्मकं प्राय-
 श्चित्ताधानं यत्राग्न्याधेयमिति कर्मनामधेयेन विधिस्तत्राग्न्याधेयधर्मकमेव प्रायश्चित्ता-
 धानमिति नामभ्यां विध्योर्व्यवस्था । यत्र न नामधेयं तत्र पुनरादधीतेत्येवमादि यत्र
 क्रियापदमात्रं तत्रापि पुनराधानधर्मकमेव प्रायश्चित्ताधानं पुनःशब्दे विद्यमाने प्रत्यभि-
 ज्ञानात्पुनःशब्दे त्वविद्यमाने च पुनरविकृतमाधानमेवाऽऽदधीतेत्यस्मात्प्रतीयत इति
 तद्धर्मकं प्रायश्चित्ताधानमिति व्यवस्था ।

प्रकृतमनुसरामः—

रोहिणी पुनर्वसू अनूराधाश्च पुनराधेयनक्षत्राणि ।

एष्वेव नक्षत्रेषु पुनराधानं नान्यत्र । प्रायश्चित्ताधाने तु न नियमः, निमित्तानन्तर-
मेव क्रियमाणत्वात् ।

वर्षासु शरदि वाऽऽधत्ते ।

वसन्तादीनां बाधः । बौधायनेनोक्ता येयमाषाढ्याः पौर्णमास्याः पुरस्तादमाषास्या भवति सा सकृत्संवत्सरस्य पुनर्वसुभ्यां संपद्यत इति ।

सर्वान्मध्यंदिने ।

पूर्वोक्तेऽर्धोदित इत्यादिकालः प्रत्यपोद्यते । सर्वग्रहणमापस्तम्बेन गार्हपत्ये यथाकालतोक्ता सा मा भूत्सर्वेषां मध्यंदिन एवाऽऽधानमष्टमे मुहूर्ते पञ्चदशधा विभक्तस्याहः पञ्चधा वा नवधा वा मध्यमे भागे ।

कृताकृताः संभाराः ।

कृताश्चाकृताश्च विकल्पिता इत्यर्थः । अत्र ब्राह्मणेन संभृत्याः संभारा न यजुः कर्तव्यमित्यथो खलु संभृत्या एव संभाराः कर्तव्यं यजुरिति यजुषामपि विकल्पोऽवगम्यते । तदुक्तमापस्तम्बेन—कृताकृताः संभारा यजूंषि भवन्तीति । यजूंषि यथर्ष्याधानेनेत्यादीनि । तत्र यदा संभारपक्षस्तदा यजूंषि कर्तव्यान्येव । यदा न संभारास्तदा न कर्तव्यानि संनियोगशिष्टानां सह वा प्रवृत्तिः सह वा निवृत्तिरिति न्यायात् । एवं यथर्ष्याधानप्रभृतीनि यजूंषीति व्याख्यातमापस्तम्बोयैः । वैखानसस्तु—न संभृत्याः संभाराः संभृत्या वा संभारमन्त्रा भवन्तीत्येक इति । उभयथाऽपि यजुर्मात्रमपि विकल्पेनेत्यर्थः । आचार्यस्तु यजुषां कृताकृतत्वं नोक्तवांस्तेन ज्ञापयत्याचार्यो यजूंषि संभारार्थान्येव कृताकृतानीति ब्राह्मणार्थ इति । तेन सत्सु संभारेषु कर्तव्यान्यसत्सु नेति व्यवस्थैवाङ्गीकृता । न चासत्सु संभारेषु यजुष्करणं प्राप्नुयात्तन्निवृत्त्यर्थं यत्नो न कृतः कस्मादाचार्येणेति *न वाच्यम् । द्वारलोपे तु न यजुष्करणमित्युक्तमेव परिभाषायामिति पूर्वोक्तैव व्यवस्था स्वत एव सिद्धेति नोक्तं यजुर्विषये किमप्याचार्येण । ब्राह्मणमपि न ह्यसंभारपक्षे यजुष्क्रियाऽस्तीत्येवमाहापि तु न संभृत्याः संभारा न यजुः कर्तव्यमिति शाखान्तरे संभाराणामभावेऽपि यजुष्क्रियोक्ता साऽपि संभाराभावान्नास्तीत्याह, संभारेषु सत्स्वेव भवतीत्याह, कर्तव्यं यजुरित्यनुवादमात्रं, तथा च केवलयजुष्करणपक्षो नास्त्येव ब्राह्मणसूत्रयोरिति । यथर्ष्याधानादिमन्त्रास्तु सार्वराज्ञीभिः पूर्वमपि समुच्चिता एवाऽऽधानमन्त्राणां करणमन्त्रत्वेऽपि समुच्चय एव वचनादित्येव स्थितम् ।

सर्वाभिः सार्वराज्ञीभिर्गार्हपत्यमादधाति ।

प्रथमाभ्यामित्युक्तस्यापवादः ।

*नेत्यधिकम् ।

दर्भैरुपोलवैः संवत्सरप्रवातैर्गार्हपत्यादाहवनीयं ज्वलन्तमुद्धरति ।

प्रणयनीयेधमस्थाने दर्भा उपमूलं लूना लवभ्यो वोत्थिताः पूर्वाच्छिन्नदर्भमूलेभ्य उत्पन्ना इति यावत्संवत्सरपर्यन्तं शुष्काः संवत्सरप्रवातास्तेषां मुष्टिं बद्ध्वा तेनोद्धरेत्स-
हायार्थं द्रव्यान्तरं पश्चाद्गृह्यमाणं न निषिध्यते ।

यत्त्वा कुद्धः परो वपेति दक्षिणाग्निमाद-
धाति यत्ते मन्युपरोसस्येत्याहवनीयम् ।

द्वितीयतृतीययोः प्रथमोत्तमयोरेवापवादार्थम् । अन्ये मन्त्राः समुच्चीयन्त एवेत्युक्त-
मेव । सम्भावसध्योस्तु यथास्थानमप्येतैरपि यजमानकार्येऽपि ।

मनो ज्योतिर्जुषतामित्याहितमाहवनीयमुपतिष्ठते ।

अध्वर्युर्वृहस्पतिवत्येत्यापस्तम्बः । पाठक्रमेण बृहस्पतिस्तनुतामित्यस्यैव प्राप्तिरिति
न विशेषितः

पुनस्त्वाऽऽदित्या रुद्रा वसवः समिन्धतामित्युपसमिन्धे ।

कामा इत्यन्तः ।

पुनस्त्वाऽऽदित्या रुद्रा वसवः समिन्धतामित्युपसमिन्धे पुन-
स्त्वाऽऽदित्या रुद्रा वसवः समिन्धतां पुनर्ब्रह्माणो वसुनीथ
यज्ञैः । या इष्टा उषसो निष्ठुचश्च याज्यास्ताः संदधामि हविषा
घृतेन स्वाहेत्याहुतिं जुहोति । मनो ज्योतिर्जुषतामिति द्वितीयाम् ।
स्पष्टम् ।

जुहु ९ स्तुवं च संमृज्य चतुर्गृहीतेनाष्टगृहीतेन द्वादशगृहीते-
न वा स्तुवं पूरयित्वा सप्त त इति पूर्णाहुतिं जुहोति ।

पूर्वाहुतिभ्यां पूर्णाहुतेर्बाधमाशङ्क्य पुनर्विहितं सप्त त इति सप्त ते अग्ने समिधः सप्त
जिह्वा इत्यग्निहोत्रं जुहोतीति ब्राह्मणात्तथा परिसंख्यार्थं प्रातरग्निहोत्रहोमस्य तूष्णी-
कस्यापि तत्र विकल्प उक्तोऽत्र तु प्रातरग्निहोत्रस्याप्यावृत्तिरेव । अन्यद्याजमानमा-
ध्वर्यवं चाग्न्याधेयवत्सर्वं कार्यमेव ।

आग्नेयमष्टाकपालं पञ्चकपालं वाऽऽग्न्याधे-

यिकस्याष्टाकपालस्य स्थाने निर्वपति ।

अयं तु पौनराधेयिक आग्नेयः पवमानहविर्भिरसमानतन्त्र एव बहुवैलक्षण्याद्भिन्न-
तन्त्रपक्षस्याप्यङ्गीकाराच्च ।

तस्योपांशु सर्वं क्रियत ओत्तमादनूयाजात् ।

ये निगदाः परप्रैपार्थास्तेषां तु सामर्थ्यादुच्चैर्भाव एवान्यदङ्गप्रधानं सर्वमुपांशु ।

आ, उत्तमादिति मर्यादायाम् ।

इदानीं याजुषे हौत्रे विशेषमाह—

अग्नाग्नेऽग्नावग्नेऽग्निनाऽग्नेऽग्निमग्न इति चतुर्षु प्रया-

जेषु चतस्रो विभक्तीर्दधाति पुरस्ताद्वषट्कारात् ।

ननु दर्शपूर्णमासयोर्हौत्रं व्याख्यास्याम इत्येव वक्ष्यति कः प्रसङ्गो हौत्रस्येति चेत्तस्य तथाऽपि तेनैव हौत्रेण विकृतिष्विष्टिपशुचातुर्मास्येषु सौत्रामण्यां नक्षत्रेष्टि-
ष्वेवंरूपेष्वन्येष्वपि हौत्रातिदेशोऽस्त्येव । याजुषं तदग्ने व्याख्यास्यते । समिदादिषु चतुर्षु प्रयाजेषु याज्यासु विभक्तिमुक्त्वा प्रयाजेन वषट्करोतीति स्वशाखायामाह पुरस्तात्पुरस्ताद्वषट्कारात् । एवं प्रयोगः—वियन्त्वग्नाग्ने वौ० वेत्वग्नावग्ने वौ० वियन्त्व-
ग्निमग्ने वौ० वेत्वग्निनाऽग्ने वौ० एवं ज्ञेयम् ।

पुनरुज्जेति पुरस्तात्प्रयाजानामाहुतिं

जुहोत्युपरिष्ठादेके समामनन्ति ।

यदा पुरस्तात्तदा जुह्वा व्यापृतत्वात्स्त्रुवेणाऽऽज्यस्थाल्या गृहीत्वा वेदमुपभृत्य दर्वि-
होमधर्मेण जुहोति यदोपरिष्ठात्तदा जुह्वैवाऽऽज्यस्थाल्या एव भाष्यकृतोक्तन्यायेन जयहोमवत् ।

* वृधन्वन्तमाग्नेयस्याऽऽज्यभागस्य निगमेषूपलभ्येत् ।

अग्नेये वृधन्वतेऽनुब्रूह्यग्निं वृधन्वन्तं यजाग्नेर्वृधन्वतोऽहं देवयज्ययाऽग्नेर्वृधन्वतोऽ-
हमुज्जितिमिति । पुरोनुवाक्याऽऽपस्तम्बादिभिरुक्ताऽग्निं स्तोमेनेति ।

पत्रमानं सौम्यस्य ।

आज्यभागस्येत्यनुवर्तयित्वा(त्यं) पूर्ववज्ज्ञेयम् ।

सह स्येति पुरस्तादनूयाजानामा-

हुतिं जुहोत्युपरिष्ठादेके समामनन्ति ।

गतम् ।

देवो अग्नौ देवो अग्निरिति द्वयोरनूयाजयोर्द्वे विभक्ती दधाति ।

गतार्थम् । वषट्कारात्पूर्वम् ।

उच्चैरुत्तममनूयाजं संप्रेष्यति ।

अनुवादमात्रमोत्तमादनूयाजादिति मर्यादाप्रदर्शनाय ।

* सूत्रपुस्तकेषु वृधन्वन्तमित्यस्य स्थानेऽग्निं वृधन्वन्तमिति वर्तते ।

१ क. ग. ट. ण. दिवे । ख. च. छ. ट. देवे ।

ततः पवमानहवींषि निर्वपेत्तेभ्यः पश्चादग्नीषोमीयादीनामनुनिर्वाप्यानां स्थानेऽनु-
निर्वाप्यामाह—

आग्निवारुणमेकादशपालमनुनिर्वपेत् ।

अग्नीषोमीयवत्सर्वम् । समाप्तं पुराधानम् ।

अथ प्रायश्चित्ताधानम् ।

यः पराचीनं पुनराधेयादग्निमादधीत स एता-

न्होमाञ्जुहुयालेकः सलेकः सुलेकः केतः सकेतः

सुकेतो विवस्वा२ अदितिर्देवजूतिरिति ।

योऽरण्यादिनाशादिना निमित्तेनाग्निमादधीत न पुनराधेयनिमित्तेनेति वक्तुं पराची-
नमित्युक्तम् । यः पुनराधेयादन्यत्राग्निमादधीत स एतान्होमाञ्जुहुयात् । होमत्वात्प्रकृ-
तेऽग्न्याधेये पूर्णाहुत्यन्तरमेता आहुतीर्जुहोतीति भाष्यकृत् । उपहोमत्वेन पुरस्तात्स्विष्टकृतो
जुहोतीत्येवं स्पष्टमाचष्ट बौधायनः । तृतीयमादधान आग्नेयस्य पञ्चकपालस्य पुरस्ता-
त्स्विष्टकृतः सुवाहुतीर्जुहोति लेकः सलेक इत्याद्युक्तवान् । तृतीयमिति न तृतीयप्र-
योगे किं तु अग्न्याधानं पुराधानं च द्वे मुख्ये आधाने ताभ्यामन्यदमुख्यं तदतिदिष्ट
धर्मकं कर्मान्तरं प्रायश्चित्ताधानं केनापि धर्मेण क्रियमाणं तृतीयमित्युच्यते । तस्य प्रथम
द्वितीयतृतीयादिप्रयोगेष्वेते होमाः कर्तव्या इति फलितं भवति । ततस्तु प्रायश्चित्ताधानं
पुनराधेयस्यैव विकार इत्युक्तमिति भाति यतः पञ्चकपालस्य पुरस्तादित्याह । तन्न ।
पुनः परिभाषायां स एवाऽऽहाधेदं तृतीयाधेयं कतरत्स्वद्विमुपपत्तेर्प्रयत्यग्न्याधेयं
पुनराधेयमिति ब्रूयात् । ततो द्वयमपीष्टम् । तत्तत्पक्षेऽष्टाकपालस्य पुरस्तात्स्विष्टकृत
एते होमा ज्ञेयाः । आपस्तम्बेनाप्युक्तम्—पुनराधेयमित्याश्मरथ्योऽग्न्याधेयमित्याले-
खन इति । मुख्यात्पुनराधेयादन्यत्र प्रायश्चित्तपुनराधेयेऽप्येते होमाः स्युः । अस्मदा-
चार्यस्येदमेवाभिप्रेतं यतो मुख्यपुनराधेयादन्यत्राग्निमादधीतेति सामान्येन विधानाद्विवि-
धेऽपि प्रायश्चित्ताधाने भवन्त्येते होमा इति । न तावदयं पुनराधेये गुणविधिर्यः परा-
चीनं पुनराधेयादित्यभिधानात् । तर्हि येन पुनराधेयं कृतमुत्सर्गपूर्वकं तदनन्तरं
क्रियमाण आधान एव प्राप्नुयात् । न । यः पराचीनं पुनराधेयादित्यत्रा-
यमर्थोऽभिप्रेतश्चेत्तदा बौधायनेनोक्तमेव स्यात् । कथम् । पुनराधेयानन्तरं क्रिय-
माणं तृतीयमेव कथं पूर्वनिमित्तभेदेन द्विः पुनराधेये सति तथा पुनराधेयानन्तरं
द्विरग्न्याधेये सति । तस्मादग्न्याधेयपुनराधेयाभ्यां भिन्नं तृतीयमित्युक्तम् । बौधा-
यनापस्तम्बवैखानसैस्त्वत्रैवाभिहितं कर्मभेदं विनैव प्रयोगभेदरूपापनाय संतिष्ठते तृती-
यमाधेयमित्युक्तत्वात्कथापहृताग्नेर्नष्टारणिकस्य ब्रह्मौदनैव प्रतिपद्यत इति । तथा

यदरण्योः समारूढो नश्येद्यस्य चोभावनुगतावभिनिम्रोचेदभ्युदियाद्वा पुनराधेयमग्न्या-
धेयं वेति । अत्र हि निमित्तफलनिरपेक्षमग्न्याधानमात्रं तृतीयं विधाय किमुद्दिश्येदं
कर्मान्तरं कर्तव्यमित्यपेक्षायामथापहृताग्नेरित्यादिना निमित्तान्युक्तानि तैरेव च कर्म-
भेदः रूपापितः । आचार्येण तु विध्यपराधे पुनराधेयमेवोक्तमतो नास्य विकल्प एषु
निमित्तेषु मत इति भाति तथाऽपि शास्त्रान्तरादग्न्याधानमात्रं निमित्तैस्तु केवलं विना
नामधेयं प्रायश्चित्तं विधीयते । तत्रोभयोरन्यतरद्ग्राह्यं, तदप्याचार्यस्येष्टमेव । कथम् ।
इत्थम्—यदयं प्रायश्चित्ताधाने तृतीये सामान्यरूपस्याग्निमादधीतेत्यस्यानुवादस्यानु-
कारेण ब्राह्मणमेव सूत्रयति तेन ज्ञायते तृतीयं पुनराधेयमग्न्याधेयसदृशं कर्मान्तरं
बोभयत्रापि होमा ज्ञेयाः । अन्यथैतत्तृतीयमग्न्याधेयविधानं व्यर्थं स्यात् । अतस्त्विदं
प्रायश्चित्ताधानमेव न तु विध्यपराधे वक्ष्यमाणेषु निमित्तेषु, यदि न प्राप्नुयात्तदा
व्यर्थमेव स्यात् । विध्यपराधेऽयं शब्दो न नामधेयं किं त्वेषु निमित्तेष्वग्निनाशे सति
पुनरनेन कर्मणाऽऽधेय उत्पाद्य इति पुनराधेयशब्दार्थो विवक्षितः । किंच नैतत्तृतीय
आधाने कर्मान्तरे नामधेयं संभवति किं तु पुनराधेयवदिति वक्तव्यं न तु पूर्वोक्तार्थे-
नैवार्थवदिति न किंचिदनुपपन्नम् ।

[*आधानप्रभृति यावज्जीवं गार्हपत्यदक्षिणाग्नी धार्येते तथा
सभ्यावसथ्यौ दक्षिणाग्नेस्त्वनुगतस्य मन्थनकल्पो यदि मथि-
त्वाऽऽधीयते यद्याहार्य आहरणमर्थायार्थायाऽऽहवनीयं
गार्हपत्यादुद्धरति नित्यं गतश्रियो धार्यत आयुष्कामस्य वा ॥ १५ ॥
इति हिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयप्रश्ने षष्ठः पटलः ।]

इति तृतीयाधेयं समाप्तम् । समाप्तमग्न्याधेयप्रकरणम् ।

[+ इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां
प्रयोगवैजयन्त्यां तृतीयप्रश्ने षष्ठः पटलः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमः पटलः ।]

अग्निहोत्रं व्याख्यास्यामः ।

अग्निहोत्रमिति कर्मनामधेयं तत्प्ररूपं चान्यशास्त्रमित्यत्र जैमिनिना निर्णीतं तस्य
व्याख्यानं (न) प्रतिज्ञा । अत्रास्मच्छाखायां बहूनां मन्त्राणामनुपलम्भाद्बहूनां कर्मणां

* चतुष्कोणविहान्तर्गतं सूत्रं व्याख्यापुस्तकेषु न विद्यते । व्याख्यानं च नोपलभ्यते
पुस्तकेषु । + चतुष्कोणविहान्तर्गतं पुस्तकेषु न विद्यते ।

तूष्णीकानां विधानाच्च तूष्णीकेषु प्राकृतेषु यजुरितपरिभाषोक्तन्यायेन मन्त्रोपसंहारकर्म दर्शयितुं प्रतिज्ञा । आधानानन्तरमग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च नियतावित्युक्तमेव । तत्राऽऽधानात्पूर्वमुपोद्धातत्वेन दर्शपूर्णमासौ व्याख्यातावाधानं चातः परमग्निहोत्रमवसरप्राप्तं व्याख्यायते । यावज्जीवचोदनायां निःश्रेयसफलता स्वर्गकामचोदनायां स्वर्गफलता च दर्शपूर्णमासचोदनाद्व्यव्याख्यानेन कृतव्याख्यानेति मत्वा प्रयोगमेव दर्शयति नात्र त्रिशदादिविरामकाल इति विशेषः । सायंप्रातःकालं(ल)-निर्वर्त्य एकः प्रयोग उपक्रमप्रकारस्तु पूर्वमेव दर्शितः । यद्यपि सायमेवाग्निर्देवता तथाऽप्युभयकालसाध्य एक एव प्रयोग इति प्रातःकालीनमप्यग्निहोत्रमेवाग्नये होत्रं हविर्दानं तद्रूपं कर्मग्नेः प्रधानदेवतात्वाद्यद्यपि प्रजापतिरपि प्रधानदेवता होमाभ्यासोऽत्र देवताद्वयानुरोधान्न कर्मभेदस्तथाऽपि प्राथम्यादग्रेरेव प्रवृत्तिनिमित्ततेति न्यायदर्शनसंग्रहः । स्वशाखोपदेशस्तु प्रकारान्तरेण । तद्यथा—प्रजापतिरग्निमसृजतेत्युपक्रम्य तस्मा एतद्भागधेयं प्रायच्छद्यदग्निहोत्रं तस्मादग्निहोत्रमुच्यत इति च निर्वचनात्तेनाग्निना प्रातः सूर्याय दत्तमपि नानाग्निहोत्रं तथा च प्रजापतेर्द्वितीयदेवतात्वेऽपि नामधेयमग्निहोत्रमित्येवाग्नये होत्रमस्मिन्कर्मणि कालद्वयसाध्यसमुदायरूपे तदिति वा तत्सं-बन्धाद्व्ये साधनभूतेऽपि अग्निहोत्रे दर्विहोमविशेषशब्दो गौण एव जुहोतिचोदितत्वात्तथा चात्र साङ्गस्य निरूपणं क्रियत इति दर्शयितुं प्रतिज्ञा तेन न ते दर्विहोमधर्मा भवन्ति । ततस्तु येषां न श्रुत्यादिनाऽङ्गजातं ते पूर्वा दर्विहोमधर्मा एवाग्रे व्याख्यास्यन्ते । न विद्यते पूर्वमतिदेशप्रापकं प्रकृतिभूतं कर्म येषां तेऽपूर्वा इति । अयमपि न तथा श्रुत्यादिप्रमाणैः स्वधर्मा सन्नातिदेशमपेक्षते । नापि अपूर्वदर्विहोमेषु न्यायैरनारम्य विधिभिश्च विधास्यमानानि धर्मजातानि । प्रकृतिश्चैका साऽग्निहोत्रस्यातो नापूर्वो दर्विहोम इति होमशब्दस्य चाङ्गहीनचोदनाविहिते रूढत्वात्तस्मादग्निहोत्रे दर्विहोमशब्दस्य व्यवहारो गौण इति ज्ञेयम् । अत्रापि संकल्पकरणं पूर्ववत्स्वर्गकामो वा सायं प्रातरग्निहोत्रं होष्यामीति संकल्प्याग्निहोत्रस्य यज्ञकतोरेक ऋत्विगिति श्रूयते यजुर्वेदविहितत्वादध्वर्युरेव । सूत्रान्तरे स्वयं वा जुहुयादिति दर्शनात्स्वयं होमोऽपि नाऽऽपदि किं तु मुख्य एव ।

तस्मै सायं प्रातर्ज्वलन्तं गार्हपत्यादाहवनीयमुद्धरति ।

तस्मा अग्निहोत्रकर्मणेऽर्थार्थार्थोद्धरणं प्राप्तमपि गुणविधानार्थमनूयते । कालद्वयेऽपि ज्वलन्तमेवोद्धरेदित्येष गुणो विधीयतेऽन्यैरपि गार्हपत्यमिन्वनैः प्रज्वाल्यैकदेशं ज्वलन्तमेव पात्रेण पृथक्कुर्यादक्षिणाग्नेर्नित्यधारणविधानादाहवनीयमित्युक्तम् ।

यः प्रधानस्य कालः सोऽङ्गानामिति परिभाषितत्वात्तदपवादमाह—

अधिवृक्षसूर्ये सायमग्निहोत्रायाषसि प्रातरग्निहोत्राय ।

उद्धरतीत्यनुकृष्यते । कालद्वयसंबन्धेन नामद्वयम् । प्रधानस्य साङ्गस्य कालात्पूर्व-
तन एव कालेऽनुदितानस्तमितयोरुद्धरणमित्यर्थः । वृक्षानधिकृत्य वर्तत इत्यधिवृक्षः
सूर्यो यस्मिन्काले तत्र सायमग्निहोत्रार्थमेवमुषसि प्रातरग्निहोत्रार्थम् । उदयानन्तर-
होमेऽप्युषस्येवोद्धरणमेवं सायमपि ज्ञेयम् । वैखानसस्तु सायमधिवृक्षसूर्येऽर्धास्तमिते
वा प्रातरुषसि प्रागुदयाद्वेत्याह । कात्यायनस्त्वनस्तमितानुदितयोरित्याह । असंभवे
तदपि ग्राह्यम् । उषसि प्रातरग्निहोत्रायेत्युषःशब्द उषसि श्रूयमाणस्याग्निहोत्रस्योप-
लक्षणार्थम् ।

नक्तं वा धारयेयुः ।

सायमेवोद्धृतं प्रातरग्निहोत्रार्थं यजमानः पत्न्यन्यो वेति विवक्षया बहुवचनमुपक्रम
एव नियमः । एतदुद्धरणं न धार्ये नापि दर्शपूर्णमासार्धमुद्धृते चासमाप्तयोर्दर्शपूर्णमास-
योरेवं पशुबन्धे विकृतेष्वपि ज्ञेयम् । तत्पूर्वं व्याख्यातमेव ।

उद्धरेति प्रेषिते वाचा त्वा होत्रा प्राणेनोद्गात्रा
चक्षुषाऽध्वर्युणा मनसा ब्रह्मणा श्रोत्रेणाग्नी-
धैतैस्त्वा पञ्चभिर्देवैर्ऋत्विग्भिरुद्धरामि जहा-
मि मृत्युममृतेनाऽऽदधामि भूर्भुवः सुवर्द्धि-
यमाण उद्धर पाप्मनो मा यद्विद्वान्यच्च विद्वान्-
श्चकार । अद्वा यदेनः कृतमस्ति पापं सर्व-
स्मान्मोद्धृतो मुञ्च तस्मादिति सायम् ।

उद्धरतीत्यनुपङ्गः । याजमाने तूद्धरेत्युद्घ्रियमाणमनुमन्त्रयत इत्युक्तं तत्तूद्धरण
आरब्ध एवोद्घ्रियमाणमिति वचनादत्र च प्रेषित उद्धरतीत्युक्तं तत्र चोद्धरेति मन्त्र-
लिङ्गेन च पूर्वकालताप्रतीतौ वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वेति सूत्रेणोद्धरिष्यमाण-
मित्यर्थस्वीकरणं युक्तं तादृशं लक्ष्यकृत्येत्यर्थः । अनुमन्त्रणवचनेन प्रेषित इत्युक्तं तत्र
स्वयं होमेऽप्यनुमन्त्रणेन प्रैषो यथा स्यादसंनिहितेऽन्येनापि प्रैषेण संस्कृत एव
कुर्यादिति प्रयोजनम् । अथ वा काष्ठादिप्रक्षेपेण प्रवृत्तमध्वर्युमनुलक्ष्य मन्त्रयते
प्रेष्यतीत्यर्थः । श्रुतावनुमन्त्रयतिर्दृष्टः स एवानूदितः ।

रात्र्या यदेनः कृतमस्ति पापं सर्वस्मा-

नोद्धरति ।

रात्र्या त्वेवोद्धृतं चकारतीत्यन्तीऽनुपङ्ग उद्धरतीति च ।

अमृताहुतिमृतायां जुहोम्याग्निं पृथिव्याममृतस्य
जित्यै । तयाऽनन्तं काममहं जयामि प्रजापतिर्यं प्रथमो
जिगायाग्निमग्नौ स्वाहेति सायमायतने प्रतिष्ठापयति ।

आहवनीयायतने ।

सूर्यमग्नौ स्वाहेति प्रातः ।

अमृताहुतिमित्यादि जिगायेत्यन्तमनुषङ्गः । प्रतिष्ठापयतीति च । प्रातः प्राङ्मुखः
सायं प्रत्यङ्मुख इत्यपि सूत्रान्तराणि । नक्तं धारणपक्षे सायमुद्धरणमन्त्रा एवोद्धर-
णस्य सायं होममात्राङ्गत्वात्तदर्थमुद्धृतं नक्तं विहितधारणं प्रातर्होमस्याङ्गं नित्यधार्यं
इवात्रोद्धरणकालबाधात् ।

प्रथमास्तमिते सायमग्निहोत्रं जुहोति नक्षत्रं
दृष्ट्वा प्रदोषे वोषसि प्रातरग्निहोत्रं पुरोदयमुदिते
वा यर्हि वाक्प्रवदेत्तर्हि होतव्यमित्येकेषाम् ।

पूर्वमुद्धरणकाल उक्तस्ततोऽन्यो होमकालोऽनेन दर्शितस्तेन ज्ञायते मध्ये विरोधे
संध्योपास्तावपि न दोषः । प्रथमास्तमयो नाम सूर्यादर्शनानन्तरमेव नक्षत्रदर्शने वा
प्रदोषे घटिकाद्वयात्मके रजनीमुखे वा सायमग्निहोत्रं जुहोति । त्रिविधोऽपि सायं-
काल एव । तथा प्रातःकालोऽपि घटिकाद्वयं पूर्वमुदयाद्वोदयात्पूर्वमेव वोदिते वेति
त्रिधा । तत्र प्रातरग्निहोत्रं यर्हि यदा वाक्पक्षिणां प्रवदेत्प्रकटा भवेत्तर्हि तदा प्रात-
रग्निहोत्रं होतव्यमित्येके शाखिनः । प्रदोषान्तः सायं संगवान्तः प्रातरिति वैखानसा-
श्वलायनादयः । अत्रोदयात्पूर्वमारम्भे होममध्ये चेदुदयस्तदा प्रायश्चित्तदर्शनात्पृथक्का-
लावुक्तौ पक्षान्तरेषु सांकर्येऽपि न दोषः । शब्दात्प्रातःकालोऽङ्गः प्रथमविभागे रूढो
यद्यपि प्रातरग्निहोत्रमित्यत्र निमित्तत्वेन प्राप्नोति तथाऽपि उषसि पुरोदयमित्यादि-
कालविधानपदेषु वाक्येषु रूढ इति प्रातःकालव्यतिरिक्तकाला अपि विहितास्तेऽपि
प्रातःकालशब्देन लक्ष्यन्ते सामीप्यादेवमङ्गोऽन्तिमभागवाचके सायंशब्देऽपि ज्ञेयम् ।
नानाकालानां भेदेन विधानं श्रुत्यनुसारेणेत्यदोषः ।

एतस्मिन्काले सर्वकर्माणि क्रियन्तेऽन्यत्रोद्धरणात् ।

एतस्मिन्नैकैकस्मिन्काले यः प्रधानस्य कालः सोऽङ्गानामित्युक्तं तथाऽपि विनोद्धरणं
तस्योदयेऽस्तमये च प्रायश्चित्तविधानात् । अन्यान्यङ्गानि यो योऽग्निहोत्रस्य काल
उक्तस्तन्मध्य एक एवाऽऽदत्तव्यस्तत्र तत्रैव कर्तव्यानि नतु होमकालेषु मध्ये कस्मिंश्चि
दङ्गान्यन्यास्मिंश्च प्रधानमिति विप्रकर्षो युक्त इति नानाश्रुतिसिद्धानाकालप्रदर्शनो-

क्तन्यायारूढमनेन सूत्रेण कृतमुद्धरणं तु पूर्वपूर्वकाल एव नियम्यते । अत्र यजमानो विहारं प्रविशति विश्वशानीमिति । यदग्न इति स्थूलमिधममाहवनीय उत्तरया गार्हपत्य एवमन्यत्र । तूष्णीं सम्भावसथयोः । विद्युदसीत्यप उपसृश्यापरेणाऽऽहवनीयं दक्षिणाऽतिक्रम्य स्वायतन उपविशति पत्न्यपि स्वस्थाने ।

ततोऽध्वर्युः—

परिसमूहनेनाग्नीनलं करोत्यग्ने गृहपते शुन्ध-
स्वेति गार्हपत्यमग्ने वह्ने शुन्धस्वेति दक्षि-
णाग्निमग्ने सम्राट् शुन्धस्वेत्याहवनीयम् ।

परितोऽभ्युक्ष्य हस्तेन तृणाद्यपसारणेन स्निग्धताकरणं परिसमूहनं तेन लक्षितानग्नी-
न्पुष्पादिप्रकारेणालं करोति । तदुक्तं वैखानसेन—पर्युक्षणपरिसमूहनपरिपुष्पकरणै-
रग्नीनलं करोतीति । प्रत्याग्नि सकृन्मन्त्रेण पर्युक्षणादिकमेकैकत्र समापनीयम् । परि-
समूहनादिकमलंकरणमेव सर्वमिति प्रधानेनालंकरणेन मन्त्रसंबन्धोऽथ वा शुन्धस्वेति
लिङ्गात्पर्युक्षणानन्तरं समूहने मन्त्रस्तूष्णीमलंकरणं मलापगम एवालंकारो युक्त इत्ये-
कापवर्गताऽपि तृतीयया दर्शिता ।

पुरस्तादलंकाराः सायमुपरिष्ठादलंकाराः प्रातः ।

भवन्तीति शेषः । उपरिष्ठाद्धोमकर्मान्ते ।

उभयतोऽलंकारानेके समामनन्ति ।

पूर्वं व्यवस्थयोक्तमत्र पक्षे समुच्चयः ।

दर्शपूर्णमासपरिस्तृणाति यथा दर्शपूर्णमासयोः ।

गतार्थम् ।

अग्निहोत्रपात्राणि प्रयुनक्ति खादिरं सुवं वैकङ्कतीमग्निहो-
त्रहवणीमचक्रावर्तामशूद्रकृतामूर्ध्वकपालामग्निहोत्रस्थालीम् ।

दर्शपूर्णमासस्तुव्यतिरिक्तत्वस्यापनायाग्निहोत्रपात्राणीत्युक्तम् । सुवाग्निहोत्रह-
वण्यौ व्याख्याते । कुलालचक्रेण न विद्यत आवर्तो भ्रमणं यस्याः सेति शूद्रव्यति-
रिक्तेन त्रैवर्णिकेनैव कृतमित्यर्थः । ऊर्ध्वानि कपालानि सानूनि यस्याः सा । एव-
माग्निहोत्रद्रव्याधारभूतस्थाली मृन्मयी । त्रीण्येतानि नैतेषां द्वंद्वनियमः स ह्यष्टिकः ।
अत्रापि यथा दर्शपूर्णमासयोरिति वर्तनीयम् । तथा च सुवमाग्निहोत्रहवणीमेकमिति
द्वंद्वम् । वैखानसस्तूत्रेण गार्हपत्यं कूर्चे प्रयुनक्तीत्याह ।

दक्षिणेन विहारं गौरवास्थिता भवति ।

होमारम्भात्पूर्वमेवाऽऽनीता । विहारो विहृताग्निस्थलम् । एनपा विहाराददूर इत्यु-
क्तम् । पुंवत्तामिति कात्यायनः ।

इड एह्यदित एहि सरस्वत्येहि गौरेहीति तामाहूय
पूषाऽसीति वत्समुपसृजति धावन्तं वाऽनुमन्त्रयते ।

तामवस्थितामाहूयेति धर्ममात्रम् । उपसृजति गवा संयोजयति । मुक्तं धावन्तं वा
पूषाऽसीत्यनुमन्त्रयते ।

प्राचीमुदीचीं वाऽऽकृत्यान्यः शूद्राद्दोग्धि
न संमृशति यथोपलम्भमनूचो वा ।

वत्समपच्छिद्य शूद्रादन्यस्त्रैवर्णिको दिगन्तराभिमुखां स्थितां प्रदक्षिणमावृत्य प्राची-
मुदीचीं वा स्थापयित्वा दोग्धि । न संमृशति प्रस्त्रवार्थं सोदकेन पाणिनाऽधो न संमृ-
शति । सर्वथा संमर्शनप्रतिषेधो न युज्यतेऽशक्यत्वाद्यथा पय उपलभ्यते तथा स्तना-
न्नियमेन संमृश्य दोग्धि । तत्र नियम्यते यदि स्पृशति प्रस्त्रवार्थं तदा स्तनानेवानूच
एव स्तनमूलादग्रपर्यन्तम् ।

पूर्वौ दुह्याज्ज्येष्ठस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गतश्रीः स्याद-
परौ दुह्यात्कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वा बुभूषेत् ।

पूर्वौ स्तनौ तथा चापरावपि । नैमित्तिको नियमः । व्याख्यातमन्यत् । यो वा
भूतिमिच्छेदयं काम्यः ।

दोहने दुग्ध्वा स्थाल्यामानयति स्थाल्यां वा दोग्धि ।

दोहने दोहनपात्रेऽग्निहोत्रस्थाल्यां वा । तद्दुग्धं पूर्वेणाऽऽहवनीयमानयेदिति
कात्यायनादयः ।

द्वयोः पयसा पशुकामस्य जुहुयात्पूर्वमधिश्रित्योत्तरमानयेत् ॥ १६ ॥

पशुकामस्य यजमानस्य पूर्वदुग्धमङ्गारेषु अधिश्रित्य ततोऽन्यस्या दुग्ध्वाऽधिश्रिते
पयस्थानयेत् ।

ऋतं त्वा सत्येन परिषिञ्चामीति सायं परि-
षिञ्चति सत्यं त्वर्तेन परिषिञ्चामीति प्रातः ।

प्रदक्षिणमुदकेन सिञ्चति ।

आहवनीयं परिषिच्य गार्हपत्यमथ दक्षिणाग्निं गार्ह-
पत्यं वा परिषिच्य दक्षिणाग्निमथाऽऽहवनीयम् ।

तुल्यश्रुतित्वाद्विकल्पोऽथशब्दः श्रुतिगतोऽनूदितः । अन्ते सम्भावसथ्यौ ।

यज्ञस्य संततिरसि यज्ञस्य त्वा संतत्यै नयामि संतत्यै त्वा
यज्ञस्येति गार्हपत्यात्संततामपां धारां स्त्रावयत्याहवनीयात् ।

आहवनीयं मर्यादीकृत्य गार्हपत्यमारभ्याविच्छिन्नामुदकधारां करोति । आरादु-
पकारकमेतत् ।

घृष्टिरसीत्युपवेषमादाय निरूढं जन्यं भयः सह तेन यं द्विष्मः
 सुभूताय श्रयध्वमिति तेन गार्हपत्यादुदीचोऽङ्गारान्निरूहति ।
 उपवेषोऽङ्गारनिर्हरणार्थं काष्ठम् । उदगायतनान्निःसारयति तेनोपवेषेण ।
 भूतकृतः स्थापोढं जन्यं भयः सह तेन यं द्विष्म इति वा ।
 निर्हरणे मन्त्रो विकल्पेन ।

व्यन्तान्करोति ।

अन्त आयतनस्य तस्माद्विगता अङ्गारास्तादृशान्करोति गार्हपत्यायतनाद्बहिर्निर्ग-
 मयतीत्यर्थः ।

इडायाः पदं घृतवच्चराचरं जातवेदो हविरिदं
 जुषस्व । ये ग्राम्याः पशवो विश्वरूपास्तेषां समा-
 नामिह रन्तिरस्तु पुष्टिरिति तेष्वग्निहोत्रमधिश्रयति ।

तेष्वङ्गारेष्वग्निहोत्रसंबन्धिद्रव्यमग्निहोत्रस्थाल्यां स्थितमधिश्रयति सामर्थ्यात् ।

समुदन्तः होतव्यम् ।

समुदन्तं दोहानन्तरं फेनवदेवाऽऽनीयैवाधिश्रितमात्रमेवोन्नयनादिना होतव्यमित्यर्थः ।

अनन्तरं वाऽधिश्रयणादुद्भवः स्थोदहं प्रजया
 पशुभिर्भूयासमिति तृणं प्रदीप्यावेक्षते ।

अधिश्रितमेव वा पक्षे संस्कार उच्यते । तेन प्रदीप्ततृणप्रकाशेन स्थालीगतं द्रव्यम-
 वनतो भूत्वेक्षते । गार्हपत्यादेव प्रदीपनं तत्त्यागश्चानन्तरमिति तु समुदन्तं होतव्यमि-
 त्यत्रावेक्षणादि नास्ति ।

हरस्ते मा विनैषमिति स्तुवेणाद्भिः प्रतिषिञ्चत्यमृतमसीति वा ।

हस्तपात्रयोः परिसंख्यार्थं स्तुवेणेति बिन्दुमात्रपरिसंख्यार्थमद्भिरित्युक्तम् ।

गोदोहनसंनेजनेन प्रतिषिञ्च्यमेकेन स्तोकेन
 प्रतिषिञ्च्यं प्रतिषिक्तं पशुकामस्य ।

पशुकामस्य यजमानस्य गोदोहनपात्रस्य संनेजनं संनिज्यते प्रक्षाल्यते येनोदकेन
 तेन प्रतिषेचनीयं तेनैकेन बिन्दुना प्रतिषेचनीयमेवं प्रतिषिक्तं पशुकामस्य नाद्भिः प्रति-
 षेकोऽपि त्वयमेवेत्यर्थः । मन्त्रस्तु पूर्वयोरन्यतर एव ।

अप्रतिषिक्तं तेजस्कामस्याभिचरतास्तितीर्षतो वा ।

अद्भिरपि न प्रतिषिक्तं कार्यं तेजः शास्त्रादिना कामयमानस्य तथाऽभिचारमिच्छ-
 तस्तथा तितीर्षतः पाप्मादिकमनिष्टं तर्जुमतिक्रामितुमिच्छतोऽपि यजमानस्याप्रातिषिक्तमेव
 पूर्ववत् ।

यः कामयेत शूरो मे राष्ट्र आज्ञायेतेति

पुनरेव तस्यावेक्षते यथा पुरस्तात् ।

राज्ञः कामोऽयं मे राज्ये शूर एव क्षत्रिय उत्पद्यतामिति कामस्योद्भवस्थ इति तृण-
दीप्त्या नित्यावेक्षणात्पुनरेक्षत इत्यर्थः । एतानि काम्यानि यजमानेन संकल्पिते
कार्याणि ।

अन्तरितः रक्ष इत्युल्मुकेन त्रिः प-

र्यग्निं करोति परिवाजपतिरिति वा ।

प्रथमं तावदेव यजुरग्निहोत्रप्रकरणपठितं द्वितीया च सर्वगार्हपत्याद्ग्रहणं त्यागश्च
गार्हपत्ये संस्कारा इति । गतार्थम् ।

घर्मोऽसि रायस्पोषवनिरिहोर्जे यच्छेति वर्त्म कुर्वन्नुदगुद्रासयति ।

अङ्गोरेषु किञ्चित्कर्षन्निबोदगानयति स्थालीम् ।

प्रजां मे यच्छेत्यन्ते धारयति ।

अन्तेऽङ्गारप्रान्ते स्थिरी करोति अर्थसिद्धं ततो बहिरङ्गारेभ्यः स्थापनं तूष्णीमेव ।

प्रत्यूढं जन्यं भयं सह तेन यं द्विषमः

सुभूतमकर्तेति तेन गार्हपत्येऽङ्गारान्प्रत्यूहाति

भूतकृतः स्थाप्येति सस्यं यजमानस्येति वा ।

प्रत्यूहति मेलयति ।

देवस्य त्वेति सुवमग्निहोत्रहवर्णी चाऽऽदाय ।

आदद इत्यन्तः । द्रव्यपृथक्त्वेऽभ्यावर्तत इत्यावृत्तिस्त्वेकवचनाच्च ।

प्रत्यूष्टमित्याहवनीये गार्हपत्ये वा निष्ठपति ।

समाप्तं वाक्यं रक्ष इत्यन्तं गतम् ।

सुपर्णां त्वा सुपर्णमयीं हिरण्ययष्टिरस्यमृतपा-

लाशाः स्रोतो यज्ञानामित्याग्निहोत्रहवर्णी संमार्ष्टि ।

हस्तेन संमार्जनं विलस्य दृष्टप्रयोजनं स्यादेवमभ्यासोऽपि यावदपैति विलगतं रजः ।

अरिष्टो यजमानः पत्नी चेत्युभयम् ।

सहैव द्वयं तथा च दक्षिणेनैकैकं गृहीत्वा वामे निधाय दक्षिणेन संमार्गो याव-
दुन्नयनमत्यागः । उभयमित्यवयवद्वयात्मकमेकमेव द्रव्यमिति चेष्टापृथक्त्वेऽपि न
मन्त्रावृत्तिः ।

ओमुन्नेष्यामि हव्यं देवेभ्यः पाप्म-

नो यजमानमिति सायमामन्त्रयते ।

यजमाने त्वामुन्नेषेति प्रसवाभिधानाद्यजमानमामन्त्रयत इत्यर्थात् ।

ओमुन्नेष्यामि हव्यं देवेभ्यः पाप्मनो यजमानमिति प्रातः ।

आमन्त्रयत इत्याकृष्यते ।

प्रवसत्योमुन्नेषेति स्वयमात्मानं प्रत्येव ब्रूयात् ।

स्वयमध्वर्युरात्मानं प्रति ब्रूयाद्यजमाने प्रवसति तथा वा तेनैव न्यायेन स्वयं होमेऽपि स्वयमात्मानमित्यपि सिद्धम् । एवं प्रैषार्थकर्तर्यनादिष्टे त्वयमेव न्यायस्तत्र तत्रा-
स्माभिः पूर्वं दर्शित एव । हविर्देवानामित्यादि याजमानं प्रसूते च ।

अग्नये च त्वा पृथिव्यै चोन्नयामि वाताय च त्वाऽ-

न्तरिक्षाय चोन्नयामि सूर्याय च त्वा दिवे चोन्न-

याम्यद्वाश्च त्वौषधीभ्यश्चोन्नयामीति चतुरः

स्रुवानुन्नयत्युत्तमेन द्विः पञ्चावत्तिनः ।

एकेनेतिकरणेन विनियोगादेकमन्त्रत्वे प्राप्तेऽप्युत्तमेनेति वचनान्नानामन्त्रता । स्रुवा-
न्स्रुवपरिमितानि द्रव्याणि स्रुवास्तान्प्रतिमन्त्रमेकैकमुन्नयेदेवं चतुःसंख्याकान् । उन्नयनं
पूरितस्योर्ध्वमानयनं प्रापणान्तं तथाच द्विकर्मकत्वात्स्रुवमुन्नयति प्रापयति क्रियारम्भे
मन्त्रः । उत्तमेनाद्वाश्च त्वौषधीभ्यश्चोन्नयामीत्यनेन ।

भूरिडा भुव इडा सुवरिडा करदि-

हेति वा ज्वलदिहेति पञ्चावत्तिनः ।

पूर्वे चत्वारश्चतुर्णां विकल्पार्थाः । पूर्वमावृत्तस्य विकल्पार्थः पञ्चमः पञ्चावत्तिनः ।

यं प्रति पुत्राणां कामयेतानेनर्ध्नुयामिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत् ।

पुत्राणां मध्ये यं पुत्रं यजमानोऽनेनाहमृध्नुयामृद्धिं गच्छेयं तं पुत्रं प्रति पूर्णं तं
पुत्रमुद्दिश्यैकं स्रुवं पूर्णमन्यानपूर्णानुन्नयेत् ।

यदि कामयेत सर्वे सदृशाः स्युरिति सर्वान्समश उन्नयेत् ।

सदृशाः सर्वैर्ऋध्नुयामिति यदि कामयेतेत्यर्थः । समशः समान्पूर्णानित्यर्थः ।

उन्नीतं दशहोत्राऽभिमृशति न वाऽभिमृशति ।

उन्नीतं स्रुगतं दशहोत्रा चित्तिः स्रुगित्यनेन तुल्यश्रुतित्वाद्विकल्पः ।

सजुर्देवैः सायं यावाभिः सायं यावानो मा देवाः स्वस्ति

संपादयन्तु पशुभिः संपृचीयेति सायमुन्नीतं स्थालीं

चाभिमृशति सजूर्देवैः प्रातर्यात्रिभिः प्रातर्यात्राणो मा
देवाः स्वस्ति संपादयन्तु पशुभिः संपृचीयेति प्रातः ।

उन्नीतं स्थालीं चाभिमृशतीत्युभयत्र संबध्यते ।

पशून्मे यच्छेति यत्रोन्नयति तदुपसादयति ।

उन्नीतं यत्र तत्तत्रैवोपसादयति । न स्थलान्तर इति वक्तुमेवमुक्तम् । उपोन्न-
यनस्थलसमीपे ।

प्राचीमुदीचीं वाऽऽहृत्यापरेण गार्ह-
पत्यमुपसादयतीत्येकेषाम् ॥ १७ ॥

उन्नयनस्थलात्प्राचीं दिशं प्राचीं स्तुचं चाऽऽहृत्य नीत्वेत्यर्थ एवमुदीचीमित्यपि ।
गार्हपत्यपश्चाद्भाग उप समीपे विकल्पः पूर्वोणात्र कूर्च उपसादनं वैश्वानसप्रभृतिभिरुक्तं
पितृमेधे चोपसादनीयोपावहरणीयकूर्चयोः प्रतिपत्तिविधानात्कूचा ज्ञेयौ । तयोरेक-
एवोभयत्रोपसादनार्थो द्वितीयस्तु प्राग्द्रवणस्तु उपसंग्रहेण हरणार्थ इति संज्ञा-
द्वयात्प्रतीयतेऽथवा भूमावेव प्रथम उपसादनं द्वितीय एवोपसादन ओषधीषूपसादय-
तीति विशेषविधानादाचार्यस्य कूर्चद्वयम् ।

पालाशीं समिधं प्रादेशमात्रीमेकां द्वे
तिस्रो वोपरिष्ठात्सुगदण्ड उपसंगृह्य ।

समिधः प्रादेशमात्रत्वं नियम्यते । तेनान्यत्रारत्निमात्रत्वं प्रादेशमात्रत्वं विक-
ल्पते । सुगदण्डस्योपरिष्ठाद्धृत्वा विकल्पेनैकादिकाः ।

उर्वन्तरिक्षं वीहीति समया गार्हपत्यस्यार्चिर्हरति ।

गार्हपत्यस्यार्चिः समया समीपं प्रतिहरति स्तुचमिति शेषः ।

प्रागुद्वन्दशहोतारं व्याचष्टे ।

वाक्यशः पठेत् । उत्थाय प्राग्गच्छन्प्राचीं दिशं गच्छन्नित्यर्थः । कूर्चात्स्तुचं गृही-
त्त्वोर्वन्तरिक्षमित्यर्चिःसमीपं नीत्वा तत् उद्वन्दशहोतारं वदेत् । शत्रुप्रत्ययेन मन्त्रप्रा-
ग्गमनयोः सहभावः । गार्हपत्यादाहवनीयं हरति । मुखमात्रे धारयन्निति कात्यायनः ।

अग्नये त्वा वैश्वानरायेति मध्यदेशे निगृह्णाति ।

मध्यदेशो गार्हपत्याहवनीययोस्तत्रदेशेऽन्तरिक्ष एव निगृह्णाति नीचां यमितां
स्थिरां करोतीति यावत् ।

वाताय त्वेत्युद्यच्छति ।

निगृहीतप्रदेशादूर्ध्वं किञ्चित्करोति ।

आयुर्मे यच्छेत्यपरेणाऽऽहवनीयमोषधीषूपसादयति ।

ओषधयो दर्भास्ते कूर्चरूपेणावस्थितास्तेषूपसादयति । स्पष्टम् । प्रथमाग्निहोत्रं व्याहृतिभिरासादयति । संवत्सरान्ते च प्रातरग्निहोत्रमपि व्याहृतिभिः ।

एषा ते अग्ने समिदिति समिधमादधाति ।

प्यायतामित्यन्तः । मध्य आहवनीयस्येति बोधायनः । समिद्वयं तु स्रुक्संस्कारार्थं नान्यत्तस्य प्रयोजनमुक्तम् ।

हिरण्यं त्वा वःशः स्वर्गस्य लोकस्य संक्रमणं
दधामीति वा ता अस्य सूददोहस इति वा
रजतां त्वा हरितगर्भमग्निज्योतिषा ज्योतिष्म-
तीः स्वर्गां कामदुघामक्षितामक्षित्या आप्त्यै
व्याप्त्यै समाप्त्यै कामाय स्वर्गाय लोका-
यामृतत्वाय रात्रिमिष्टकामुपदध इति सायः
हरिणीं त्वा रजतगर्भाः सूर्यो ज्योतिषा ज्योति-
ष्मतीः स्वर्गां कामदुघामक्षितामक्षित्या आप्त्यै
व्याप्त्यै समाप्त्यै कामाय स्वर्गाय लोका-
यामृतत्वायाहृष्टकामुपदध इति प्रातः ।

एषा त इति मन्त्रेणैतौ द्वौ समानविकल्पौ ता अस्येति पृथगद्वौ व्यवस्थितौ । केचि-
त्सूत्रकाराः काम्यौ द्वाविमावित्याहुः ।

विष्टुदसि विद्य मे पाप्मानमृतः
सत्यमुपैमि मयि श्रद्धेत्यप उपस्पृश्य ।

मन्त्रेणोदकं स्पृष्ट्वा । पाप्मानमित्यन्तः । स्वशाखापठितो विकल्पते ।

यदा श्यावेवाथ जुहोति ज्वलन्त्याम् ।

श्यावेवेषच्छयामा तदा तस्यां ज्वालायुक्तायाम् ।

यदा वा वीतार्चिल्लेलायतीव ।

तदा वा जुहोतीति पूर्वेण विकल्पः । सम्यग्यदा श्यामवर्णा रक्तत्वमप्राप्ता ज्वलन्ती
तस्यामित्येकः पक्षः । द्वितीयस्तु यदा सम्यग्दीप्ता शान्तार्चिः पश्चात्किंचिल्लेलायति
वह्निशिखा विच्छिन्ना विच्छिन्नामुद्रमति तस्यां दशायामिति ।

धूपयन्त्यां ग्रामकामस्य ।

ग्रामकामस्य यजमानस्य धूपयन्त्यां वह्निना व्याप्ता यदा धूमवती तस्यां जुहोती-
त्यनुषङ्गः ।

अङ्गुले मूलात्समिधमनुस्त्रावयन् ।

मूलमधस्तनोऽन्तस्तदवधि मूलमारभ्याङ्गुलद्वयं मध्ये धारां स्त्रावयति । प्रतिमुखं जुहोतीति बौधायनः । जुहोतीति पूर्वेणान्वयः । स्त्रावयन्निति वचनान्मुखेनेवेति गम्यते । प्रसेचनस्य मुखसाध्यत्वं हंसमुखप्रसेचना इत्येव प्राप्तं मुखेनेतरा इत्यपि सामान्यविधिरेव ।

एवं परिभाष्य समन्त्रं प्रधानाहुतिद्वयं व्याचष्टे—

होत्रा भूर्भुवः सुवरग्निज्योतिज्योतिरग्निः

स्वाहेति सायं होत्रा भूर्भुवः सुवः सूर्यो

ज्योतिज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः ।

जुहोतीत्यनुवर्तते । अत्र स्रुवचतुष्टयपारिमितमुक्तीति प्रथमाहुतिः स्रुवमात्रेण द्वितीया सपादेन स्रुवेण । भक्षार्यं पादोनेच्छुवद्वयमिति व्यवस्था सेत्स्यति ।

संसृष्टहोममेके समामनन्ति ।

अग्निमूर्यदेवताप्रतिपादकमन्त्रेण संसृष्टदेवतायै होमः संसृष्टहोमस्तमेके शाखिनः । यद्यप्युभयमस्मच्छाखायां पठ्यते तथाऽप्येक इत्युक्तमादरार्थमेकेऽन्ये शाखिनः संसृष्टहोममेव समामनन्ति । ततस्त्वसंसृष्टहोमोऽस्मच्छाखायां शाखान्तरीयो निन्दितुमेवानुदितो न तु तद्विधिरस्ति । कुतः । यथा हि संसृष्टहोमस्य प्रशंसापूर्वकमितरस्य निन्दापूर्वकं विधिरस्ति नैवमसंसृष्टहोमस्यापि तु विधिमात्रं शाखान्तरीयमनुदितम् । कुतो ज्ञायते, ज्ञायते यन्न स्तौति तमसंसृष्टविधिं च संसृष्टविधिमसंसृष्टं च निन्दति नैव तद्विधानार्थं संसृष्टं वा निन्दति । तथा चास्मच्छाखायां संसृष्टविधान एव तात्पर्यमिति सूत्रकाराभिप्रायः । ततस्तूदितानुदितहोमयोः परस्परं निन्दयोभयस्तुतिपूर्वकमुभयोर्विधिदर्शनादुभयत्र तात्पर्यात्समविकल्पः ।

संसृष्टं देवतामन्त्रं दर्शयति—

अग्निज्योतिज्योतिः सूर्यः स्वाहेति सायं

सूर्यो ज्योतिज्योतिरग्निः स्वाहेति प्रातः ।

जुहोतीति पूर्ववत् । अत्र मीमांसकमतेऽग्निरेव केवलो देवतोभयविधेऽपि मन्त्रे यदग्नये च प्रजापतये च सायं जुहोति यत्सूर्याय च प्रजापतये च प्रातरिति वाक्यमुत्पत्तिविधिरिति ते दर्शयन्ति । स्वशाखोपदेशस्तु (शे तु) तथोभाभ्यां सायं हूयते, उभाभ्यां प्रातरिति संसृष्टदेवताविधानादग्नये सूर्यायेदं सूर्यायाग्नय इदम् । याज्ञिकास्त्वग्नये ज्योतिषे सूर्यायेदं विपरीतं प्रातराहुस्तन्मान्त्रवर्णिकदेवतत्त्वस्य मीमांसकैर्निराकरणाच्चिन्त्यम् ।

वर्चो मे यच्छेति पुनरोषधीषूपसादयति ।

स्पष्टम् ।

लेपमादायौषधीभ्यस्त्वौषधीर्जि-
न्वेत्युत्तरतो बर्हिषि लेपं निमाष्टि ।

न हि स्नागतं लेपो भवति तस्माद्भूयमानं यदग्रे प्रणाल्यां च लग्नं स लेपस्तमङ्कु-
लिभिरादाय गृहीत्वा मन्त्रेण बर्हिषि कूर्च ओषधीष्विति यावदुत्तरभागे तं लेपं निमाष्टि
नीचा हस्तेन निमाष्टि लिम्पति । ओषधीभ्य इदम् ।

अग्रे गृहपते मा मा संताप्सीरात्मन्नमृतम्-

धिषि प्रजा ज्योतिरशीयेति गार्हपत्यमवेक्षते ।

दक्षिणावृद्धिं वैखानसकात्यायनादयस्तदस्माकं प्रदक्षिणं यज्ञे कर्माणीति सिद्धम् ।

अतिहाय तूष्णीमुत्तराः समिधि भूयसी जुहोति ।

आहुतिमिति शेषः । जुहोतिचोदितत्वेन प्रजापतये स्वाहेति प्राप्तौ शाखान्तराच्च
व्याहृतिप्राप्तावुक्तं तूष्णीमिति । देवता च प्रजापतिरेव विधानवलात्तदिदं दर्शितमेव ।
अतिहाय पूर्वाहुतिस्थानं पूर्वाहुतेः सकाशाद्भूयसीमधिका मुत्तरां द्वितीयां केचिदुत्तरामुत्तरे
भागे चेत्याहुस्तदर्थमुक्तं समिधीति । उत्तरार्धे समिधीति शाखान्तरम् । समिधः प्राग-
ग्रता मध्ये निधानं चाऽऽचारादेव सिद्धम् । अत्र याजमानमुपस्थानम् ।

अथ निमित्ते सत्यग्निहोत्रविकृतिं गुणकृतां दर्शयति—

सजूर्जातवेदो दिव आ पृथिव्या जुषाणो अस्य हविषो घृतस्य

वीहि स्वाहेत्याज्येन जुहुयाद्यत्र पशुपतिः पशूञ्छामयेत् ।

पशुपती रुद्रो यत्र स्थाने यस्य यजगानस्य गृहे ग्रामे राष्ट्रे वाऽथवा पष्ठचर्ये यत्रे-
त्यथ वा यस्मिन्स्वामिनि सति पशवो गवाश्चप्रभृतयस्ताञ्छामयेत्पीडयेत्तस्य यजमान-
स्थानेन मन्त्रेणाऽऽज्येन जुहुयात्सायं प्रातस्तेनैव नित्याकरणप्रत्यवायपरिहारोऽपि तस्य
गुणविकृतत्वेऽपि चाग्निहोत्रत्वात् ।

अग्रे दुशीर्तितनो घृतस्य स्वाहेति जुहुयाद्यदि तदतिहन्यात् ।

यदि कृतेऽपि होमे तदतिशयेन पीडयेत्तत्र तदाऽऽज्येनैव सायं प्रातरनेन मन्त्रे-
णेति विशेषः ।

द्वादश रात्रीः सायं सायं जुहुयाद्यदि तदतिहन्यात् ।

पूर्वोक्तेनाग्न इत्यनेनैवाऽऽज्येन प्रत्यहं सायं सायं होममेव यद्येतावताऽपि न
शान्तिरित्यर्थः । प्रातर्होमस्तु प्राकृतेनैव द्रव्येण ।

१ घ. ङ. ज. झ. न. ट. 'पत्यं प्रत्यवे' । २ घ. ङ. ज. झ. न. ट. 'हेति घृतस्य जु' ।
३ घ. ङ. ज. झ. न. 'शूञ्छामयेत् । ४ घ. 'मे दुःशीर्तितनो' । ५ क. ख. ग.
च. छ. ट. ठ. ण. जुषस्व । ६ क. ख. ग. च. छ. ट. ठ. ण. 'यात्तद' ।

* द्वयोः पयसा जुहुयात्पूर्वमपिश्रित्योत्तरमानयेद्यदि तदतिह्न्यात् ।
पूर्वं प्रथमस्या दुग्धमपिश्रित्योत्तरमानयेदुत्तरस्या द्वितीयस्या दुग्धमानयेदपिश्रिते ।
निमित्तं पूर्ववत् ।

नाऽऽहृत्यम् ।

इतः परमपि तदतिह्न्यान्नाऽऽहृत्यमनादरणीयमनेन न पुनर्होतव्यं किं तु नित्य-
विधिनैव । राजन्यस्य पर्वण्येवाग्निहोत्रं तस्य नैमित्तिकमपर्वणीति ज्ञेयम् ।

एवं शास्त्रान्तरेऽग्निहोत्रप्रकरणे नैमित्तिकं समाम्नातं तत्समाप्य प्राकृतमाह—

इषे त्वेति सायं लेपमवमार्ष्टि ।

अग्रादारभ्यार्वाक्कर्षन्प्रणालीगतं लेपमवगमयति ।

ऊर्जे त्वेति प्रातरुन्मार्ष्टि ।

बिलादारभ्योर्ध्वं पूर्ववत् ।

यं कामयेतावतरां पापीयान्स्यादिति भूय-

स्तस्य पूर्व* हुत्वोत्तरं कनीयो जुहुयात् ।

निन्दार्थवादोऽयं पूर्वाहुतिं भूयसां द्वितीयां कनीयसां न जुहुयादित्येवमर्थम् ।

यं कामयेत न पापीयान्न श्रेयान्स्यादिति समं तस्य जुहुयात् ।

इदं च निन्दयैवोक्तम् । न हि यजमानस्य श्रेयो न कामयेत इत्यध्वर्युरस्ति ।
तस्मान्निन्दैव ।

यं कामयेत वसीयान्स्यादिति कनीय-

स्तस्य पूर्व* हुत्वोत्तरं भूयो जुहुयात् ।

अयं प्रशंसार्थोऽर्थवादः प्रकारान्तरेण नित्यकल्पस्याभावात् । एतेऽर्थवादाः कर्माङ्ग-
ज्ञानार्थमुपदिष्टाः । कनीयो भूय इति द्रव्यविशेषणं क्रियाविशेषणं वाऽऽहुतेः प्रकृ-
ताया असंभवात् । भवतु वा तृतीयो नित्योऽपि सत्यां कामनायां काम्यकल्पः ।

भूयो भक्षयावशिनष्टि ।

द्वितीयाहुतेः प्रकृतत्वात्तद्द्रव्यापक्षयैवाधिकम् । आहुतिद्वयं हि चतुरुन्नयनस्य प्रयोजकं
तदसमाप्तौ स्कन्नादिना नाश उत्पाद्यमेव पुनर्द्रव्यं भक्षणार्थस्य नाशे तु नोत्पत्तिर्द्र-
व्यस्य पुनः शेषकार्यलोप एवेत्यावेदितमेव तदिदं ज्ञापितमवशेषयतीति भक्षणप्रति-
पत्तये शेषं कुर्यादित्यर्थो न विधीयते शेषस्यानुनिष्पादितत्वेनानुत्पाद्यत्वाद्यद्यस्ति तत्प्र-

* इदं सूत्रं सूत्रपुस्तकेषु द्वादश रात्रीरिति सूत्रात्प्राग्वर्तते ।

१ घ. ड. ज. झ. ञ. ट. 'सा सायमग्निहोत्रं जु' । २ ख. च. छ. ट. 'न पु' । ३ घ. ज.
क. ञ. ड. 'याञ्छेयान्स्या' । ४ क. ग. च. ट. ठ. ण. 'रेणानि' ।

तिपत्तिमात्रमेव विधेयम् । तदुक्तं कात्यायनेन-स्थाल्यां यत्परिशिनष्टि तद्वाहणः
पिबेत् । तद्वै नात्राहणः पिबेदिति श्रुतेरिति । अतः प्रतिपत्तिस्तु स्रुच्यवशिष्टस्यैव
विधेया न स्थालीगतस्य तथा चाग्निहोत्रोच्छेषणमात्रञ्चनार्थं निदधातीति विधीयमान-
मुच्छेषणनिधानं स्रुगगतमेवास्यैव प्रधानाग्निहोत्रार्थमुन्नीतस्य शिष्टत्वात् । तथा च वाज-
सनेयिनां श्रुतिः-स यत्स्रुचि पारिशिनष्टि तदग्निहोत्रोच्छिष्टमिति । तस्याऽऽतञ्चने
भक्षलोपः ।

हुत्वा महद्भिर्वीक्षेत ।

हुत्वेत्यव्यवधानार्थमुक्तं लेपमार्जनात्पूर्वमेव यथा स्यात्स्थानालेपमार्जनानन्तरं मा
भूदिति । तर्हि तत्रैव कुतो नोक्तम् । अत्रोक्तं श्रुतिपाठक्रमेणेत्यदोषः । महदिति
व्यापित्वादाकाशमिति केचिन्न तु न कर्मासमवेतार्थावेक्षणेन दृष्टार्थता स्यादतोऽवशिष्टं
भूयो महदित्यन्ये । तदपि भूयःशब्दावशिष्टशब्दप्रयोगाभावान्महच्छब्देनाभिधानं
कथं स्यात् । बहुशब्दविकारो भूयःशब्दः संसृष्टानेकद्रव्यसंख्यावचनः । महच्छब्दो
द्रव्यपरिमाणवाची । न हि महच्छब्देनाभिधेये भूयःशब्दो युज्यते । तस्माद्ब्रह्मैव
महच्छब्दवाच्यं व्यापकदृष्ट्या ध्येयं, तत् एव नपुंसकता च । बृहत्त्वाद्बृंहणत्वा-
च्चाऽऽत्मैव ब्रह्म । एवमात्मनः संस्कारे कर्तृसंस्कारत्वेन दृष्टार्थता ब्रह्मरूपत्वेन
कर्तृत्वेन ब्रह्मार्पणं प्रायश्चित्तं चेत्यनेकानि प्रयोजनानि सिध्यन्तीत्ययं साधीयान्पक्षः ।
तथैवोक्तं वैखानसेन भक्षाय भूयः कुर्याद्धत्वा भूमानं विष्णुं ध्यायेदिति भूमानं यो वै
भूमेति श्रुतेरात्मानं विष्णुं व्यापकं ध्यायेदिति ।

रुद्र मृडानार्भव मृड धूर्तमृड नमस्ते अस्तु पशुपते मा

मा हिंसीरिति स्रुचा त्रिरुदञ्चमग्निमिति वल्गयति ।

सकृन्मन्त्रो द्विस्तूष्णीम् । अग्निमग्निज्वालाभुशीर्चां वल्गयति प्रेरयति कम्पयतीति
यावत् । तदाह कात्यायनो द्विः प्रकम्पयतीति ।

स्रुचं निधाय लेपमादाय ।

लेपं प्रणालीगतमङ्गुलीभिरादाय ।

पितृभ्यस्त्वा पितृञ्जिन्वेति दक्षिणतः स्थण्डिले लेपं निमार्ष्टि ।

स्रुचो दक्षिणे भागे स्थल । स्थण्डिलग्रहणं कूर्चे पूर्ववन्मा भूदिति । नीचा हस्तेनेति
वैखानसः । उत्तानेनेति कात्यायनः ।

अप उपस्पृश्य ।

श्रौतमुदकस्पर्शनम् । वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमिति हुत्वोपस्पृशतीति ब्राह्मणं
यथा होष्यद्विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमिति शाखान्तरीयोऽधिकोऽत्राधिकस्यापाठात् ।
यानमाने पठ्यमानस्तत्रैव विकल्पते नात्र तस्याद्याप्यपाठितस्याबुद्धिस्थत्वात् ।

पूषाऽसीति द्विरङ्गुल्या प्राश्याऽऽचम्य पुनः प्राश्नाति ।

भक्षायामशेषितं द्रव्यमङ्गुल्या यया कयाचिदेकयैव विधेयविशेषणस्यैकत्वस्य विवक्षितत्वात् । अनामिकयेति वैखानसकात्यायनावाहनुस्तदप्यविरुद्धम् । प्राश्याऽऽचम्य पुनः प्राश्नातीत्यनेनैव द्विःप्राशने सिद्धे द्विरितिग्रहणं मन्त्रद्विरुक्त्यर्थं द्विःप्राशने प्रत्येकमयमेव मन्त्रो न तु गर्भेभ्यस्त्वेति द्वितीये प्राशने भरद्वाजदर्शित इति अङ्गुल्याऽऽदाय तत्रैव प्राश्याऽऽचम्योदकं सकृत्पीत्वा ततो बहिर्गत्वा शुद्ध्यर्थं माचम्य पुनरादाय मन्त्रेण प्राश्य बहिर्गत्वा शुद्ध्यर्थमाचामति । शुद्ध्यर्थमाचमनं स्मृत्यैव प्राप्तं मध्ये चाऽऽचमनं तु न शुद्ध्यर्थं विधीयते स्मृत्यैव प्राप्तेरतोऽपां पानमेव कर्माङ्गं विधीयते प्रथमभक्षणपानयोर्मध्ये तु न स्मार्तं शुद्ध्यर्थमाचमनं प्राणाहुतिमध्ये त्वशुद्धतोच्छिष्टकृता नास्तीति स्मरणात् । न चोदकपानद्वितीयभक्षणमध्येऽपि न शुद्ध्यर्थमाचमनमिति वाच्यम् । उदकपानं पुनः स्नुगतं नोच्छिष्टेन स्पृष्टुं शक्यमिति शुद्ध्यर्थमाचमनं ततो द्वितीयं भक्षणम् । अङ्गुल्या गृहीतं यन्मन्त्रेण भक्षितं तदेव मन्त्रेण संस्कृतमिति तद्भक्षणार्थं पुनर्मन्त्रः । अत्र भक्षणे शब्दकरणं दन्तस्पर्शनं चाऽऽपस्तम्बवैखानसकात्यायनैर्निषिद्धमस्माकमप्यविरुद्धम् ।

स्रुचं दर्भाश्चाऽऽदायोदङ्गुलसृष्ट्य ।

दर्भान्कूर्चमित्याहुस्तददृष्टार्थमापद्येतातो दर्भैः प्रक्षालनं विधास्यत्येतदर्थं दर्भानपि । भरद्वाजेन तु बर्हिषोपयम्येत्युक्त्वा बर्हिषि लेपं निमार्ष्टि, इत्युक्त्वाऽग्र आहवनीये बर्हिनुप्रहरतीत्युक्तं कूर्चस्यानुप्रहरणाभावात् । किं चौषधीषुपसादनमुक्तम् । दर्भानिति शब्देनान्य एव प्रक्षालनार्थं दर्भा इति गम्यते । स्रुचं गृहीत्वोदग्दिशं प्रति विहाराद्बहिः पृष्ठतो विहारं कृत्वा गमनं पर्यावर्तने तु विहारस्य पृष्ठतः करणं परिभाषायां निषिद्धमत्र वचनात्क्रियते ।

आग्नेयः रेतः प्रजननं मे अस्तु दशवीरः सर्वगणः स्वस्तये ।

आत्मसानि प्रजासनि पशुसन्धयसनि लोकसनि वृष्टिसनि ।

अग्निः प्रजां बहुलां मे करोत्वन्नं पयो रेतो अस्मासु

धत्त । रायस्पोषमिषमूर्जमस्मासु दीधरं दिति ॥ १८ ॥

प्राग्दण्डयोदग्दण्डया वा स्रुचा द्विराचामति द्विश्च निर्लेदि ।

स्रुचा धारया स्नुगतमेकवारं किञ्चित्पीत्वाऽन्तर्गते तस्मिन्पुनः पीत्वा तां स्रुचं निःशेषं जिह्वया स्वादयति । तदपि द्विः । चकारस्तु सकृत्प्राशनं द्विलेहनं विपरीतं सकृद्द्वयमपीत्यनेकानर्थानाहुः सूत्रकृतस्ता(स्त)न्निरासार्थमुपात्तो द्विश्च द्विरेवाऽऽचामति

निर्लेढि द्विरेवेति । मन्त्रस्त्वाचमने प्रथमे द्वितीयं तूष्णीं संसृष्टद्रव्यस्य स्तुगतस्य संस्कार्य-
त्वान्न तु पृथक्करणमङ्गुल्येव विहितमस्ति । यत्रैकस्मिन्निति न्यायेन सकृदेव मन्त्रो द्वितीयं
तूष्णीं लेहनं द्विस्तूष्णीमेव मन्त्रस्य प्रथमं धात्वर्थेन संबद्धस्य चरितार्थत्वाद्विज्ञेन नान्येन
संबध्यते । अत्र स्मृतावशिहोत्रहवण्याः कलौ लेहनप्रतिषेधात्तयाऽऽचमनमपि प्रतिषिद्ध-
मतो हस्तेनेत्याह भाष्यकृत् । ततः स्तुगतं सर्वं सकृद्धस्तेन ग्रहीतुमशक्यं चेत्तदा पात्रान्त-
रेण गृहीत्वोत्सृप्य धारया भक्षणं लेहनं च पात्रस्यैव । पात्रं ताम्रातिरिक्तधातुकृतम् ।
अन्यस्योच्छिष्टस्य पुनर्ग्रहीतुमयोग्यत्वात् । अथ वा स्तुचा चुलकपूरणमात्रं गृहीत्वा
द्विराचम्य द्विर्निर्लेढि हस्तेमेवात्र पात्रान्तरणैव गृहीत्वोत्सृप्य हस्तेन भक्षणं लेहनं च ।

गर्भेभ्यस्त्वा गर्भान्प्रीणीहीति वा ।

पूर्वेण विकल्पः ।

सौर्यं रेतः प्रजननं मे अस्त्विति प्रातः ।

अयं च पूर्वश्चापि विकल्पते प्रातरपि सौर्यमित्यनेन सूर्यः प्रजामित्यपि पाठः प्रद-
र्शितः । भरद्वाजस्तु स्वाहाकारस्तु प्रदानेषु भक्षे विद्यत इत्यपरमित्याह, तत्रेष्टमाचा-
र्यस्य जुहोतिचोदित एव विधानात् । एवं पयोव्यतिरिक्तद्रव्ये तु गर्भेभ्य इत्येव मन्त्र
ऊहानापादकत्वात्सायं प्रातश्च पयसि विकल्पः ।

स्तुचमद्भिः पूरयित्वा सर्पेभ्यस्त्वा सर्पाञ्जिन्वेति विधुक्षति ।

पूरितमुदकं भूमौ त्यजत्युत्तरेणाऽऽहवनीयमुच्छिष्टभाजो जिन्वेत्युत्तरेणाऽऽहवनी-
यमपो विमृजेदिति वैखानसोक्तेर्हस्तेन भक्षितेऽपि स्तुच एव पूरणं विसर्जनं च । दृश्य-
ते च कात्यायनीयानां पात्रान्तरेण भक्षणेऽपि स्तुचैवापां विसर्गः । तत्सूत्रानुसारेण
पात्रान्तरेण हस्तेन वा भक्षणेऽपि स्तुचमेवाद्भिः पूरयेत् ।

आचम्य ।

स्मृत्या प्राप्तमपि पूरणात्पूर्वं मा भूदिति तस्माद्भक्षणानन्तरमनाचान्त एव स्तुचं निनी-
याऽऽचमेदिति नियमः । अथ वा यथा लेहनप्रतिषेध एवमुच्छिष्टेन स्तुचः संस्पर्श-
प्रतिषेधकल्पनायामाचमनमयमेव पक्षः साधीयान् । प्रथमनिनयने सति पश्चाद्यदाचमनं
विहितं सूत्रकृता तस्य पूर्वमेव जातत्वान्न पुनः क्रिया । तस्य श्रौतत्वे तु पुनरपि
क्रियताम् ।

स्तुचं दर्भैः प्रक्षाल्य ।

अद्भिरेव प्रक्षालनं लेपापकर्षणं तु दर्भैः ।

पूरयित्वा सर्पान्पिपीलिकाञ्जिन्वेत्यप उत्तिसञ्चति ।

स्रुचमिति पूर्वमनुकृष्यते । ऊर्ध्वं सिञ्चति त्यजति पूरितैकदेशोत्सेचनं वक्तुमप
इत्युक्तम् ।

सर्पदेवजनाञ्जिन्वेति द्वितीयां भूतेभ्यस्त्वेति
तृतीयां महते देवायेति चतुर्थीम् ।

स्रुचं द्वितीयामित्यादि ज्ञेयमुत्तिसञ्चति स्रुगगतम् आपस्तु ता उत्तिसञ्चति पूरणप्रत्यया
अपि विशेषणं, तथा च पूर्वमुत्तिसक्तास्ततो द्वितीया इत्यादि ज्ञेयम् । अत एव भरद्वाजः
प्रथमं द्वितीयामित्याद्येव क्रियाया विशेषणमेवाऽऽह । न च द्वितीयान्तं पूरयित्वेत्यने-
नानुषज्यमानेनापि संबध्यते । यद्येवं तद्व्यग्रे पुनः स्रुचं पूरयित्वेति न वदेत्पञ्चमीमि-
त्येव ब्रूयात् । तस्मात्पूरितैकैव चतुर्थोत्तिसञ्चतीत्येव सिद्धम् ।

स्रुचमद्भिः पूरयित्वा पृथिव्याममृतं जुहोमि स्वा-
हेत्यपरेणाऽऽहवनीयमपरेण वा गार्हपत्यं निनयति ।

निनयति रेचयति तदर्धमेव ।

गृहेभ्यस्त्वा गृहान्प्रीणीहीति तस्यैकदेशमञ्जलौ पत्न्याः ।

निनयतीति पूर्वमाकृष्यते । एकदेशम् ।

पत्नी यदि नान्वास्ते सर्वं पृथिव्याम् ।

निनयतीति पूर्ववत् । अनालम्भुकाऽनार्जवादिना न संनिहिता तदाऽपरेणाऽऽहव-
नीयं गार्हपत्यं वा सर्वं द्वितीयमेकदेशं गृहेभ्यस्त्वेति पृथिव्यामेव निनयेत् । देवपत्नी-
रुद्दिश्य निनीयते तत्र यजमानपत्न्यञ्जलिरधिकरणं तदपगमे तु न प्रधानलोप इति ।
न च यजमानपत्नीसंस्कारोऽयं द्वितीयादिश्रुतेरश्रवणादत एव न प्रतिपत्तिं विभज्य
निनयनं तस्यैकदेशमञ्जलौ पत्न्याः पत्नी यादे नान्वास्त सर्वं पृथिव्यामिति तस्यैक-
देशं सर्वमञ्जलौ यदि नान्वास्ते तदा पृथिव्यामिति संबन्धः । सर्वग्रहणं च प्रति-
पत्त्यावृत्तिनिरासार्थं, परार्थान्येकेन क्रियेरन्निति न्यायस्य परार्थे संस्कार एव प्रवृ-
त्तिरिति मा भूदपि तर्हि स्वार्थं यत्र भवत्येवं रूपे चादृष्टार्थेऽपि कर्मणि तथा चैकैव
पत्न्या सिध्यति निनयनमिति वक्तुं सर्वमित्युक्तम् । पृथिव्यामित्यपि न प्रकृतं
परामृश्यतेऽपि तु पत्न्यञ्जलिप्रतिनिधित्वेन विधीयते । पत्न्यञ्जलिकरणे याऽधस्ता-
त्पृथिवी तस्यामित्यर्थः । आपस्तम्बस्तु पत्न्यायतन इति । दर्शयति च तत्रापि
यजमानस्य देवानां चेति विकल्पसंभवात् । अस्माकमपि मन्त्रवर्णप्राप्त्युपस्था-
पित एव पत्नीस्थानमपि पृथिवीशब्देनोपस्थाप्यत इति । अत एव भरद्वाजो
द्विः पृथिव्यामिति । द्विरिति ग्रहणादेकत्र स्थल इति गम्यते । स्थलं च प्रकृतमपरेण
गार्हपत्यं ततः स्थलविकल्पः ।

हस्तं प्रताप्य स्रुच्यवदधाति स्रुचं वा निष्टप्य हस्तेऽव-
दधाति सप्तर्षिभ्यस्त्वा सप्तर्षीञ्जिन्वेति स्रुचोदगुद्दिशति ।

आहवनीये प्रतपनं प्रत्येत्येत्यभिधास्यमानत्वात् । स्रुक्स्रुवमाहवनीये प्रतितप्य
निदधातीति कात्यायनः । उदग्दिशं प्रति हस्तसंसृष्टया स्रुचोद्दिशति मनसा च
दर्शयति ।

स्रुचं निधाय प्रत्येत्य स्रुवेण गार्हपत्यदक्षि-
णाग्न्योर्जुहोति प्रत्याहुति समिधोऽभ्याधाय ।

समाख्याप्राप्तजुह्वाधार्थं स्रुवेणेत्युक्तं, द्रव्यं च प्रकृतं स्थालीमतं तस्य शेषभूतस्य
प्रतिपत्तिसापेक्षत्वात् । शेषाज्जुहोतीति भरद्वाजः । द्रव्यविधेः प्रधानार्थत्वादाहव-
नीय आहुतिद्वयमेव प्रधानमतः स्थालीगतस्य नाशे तु न पुनरुत्पत्तिरपि तु होमा-
भाव एवापराम्भ्योः । सभ्यावसथ्यगोस्तु नास्त्येव होमो विना संभवात् । होमावशिष्टं
तु यदि पिबेत्तदा ब्राह्मण एवेति दर्शितम् । जुहोतिचोदितत्वेन दर्विहोमत्वेऽपि
प्रत्याहुतीत्युक्तं तदितरधर्मनिवृत्त्यर्थम् ।

मयि पुष्टिं पुष्टिपतिर्दधातु रायस्पोषमिषमूर्जमस्मासु
दीधस्तु । अग्नये गृहपतये रयिपतये पशुपतये पुष्टिपतये
कामायान्नायाय स्वाहेति द्वे गार्हपत्ये जुहोति ।

आहुती इति शेषः ।

अन्नपतेऽन्नस्य नो देहीति द्वे दक्षिणाग्नौ ।

ऋगियं जुहोतिना चोदितत्वात्स्वाहान्तया होमः ।

अपि वा चतस्रो गार्हपत्ये जुहुयाच्चतस्रो दक्षिणाग्नौ ।

गुरुनिर्देशः सभ्यावसथ्यनिवृत्त्यर्थः ।

न वा जुहुयात् ।

प्रैकृतयोर्होमाभाव एवैकः पक्षः ।

अपिप्रेडाग्निः स्वां तनुक्मयाद्द्यावापृथिवी ऊर्जमस्मासु
धेहीति स्थाल्यां तृणमङ्कत्वाऽऽहवनीयेऽनुप्रहरति न वा ।

न बर्हिरनुप्रहरतीति श्रुतेः । यजमानसंस्थितौ मृताग्निहोत्र एव तृणप्रहरणं नान्य-
दाऽसंस्थितौ वा एष यज्ञ इति वचनात् । आहवनीये बर्हिरनुप्रहरतीति वाजसनेयि-
श्रुतेश्च विकल्पः ।

१ घ. ङ. ज. झ. ञ. 'ति द्विर्गार्ह' । २ क. ख. ग. छ. ण. ट. ठ. 'त्ये । आ' । ३ घ. ङ. ज.
झ. ञ. 'ति द्विर्दक्षि' । ४ क. ख. ग. छ. ट. ठ. ण 'त्ये चत' । ५ क. ग. च. ट. ठ. ण. प्रवृत्तयो-
६ क. ग. ट. ठ. ण. एकैकः ।

अग्निहोत्रस्थालीं प्रक्षाल्य—

द्यावापृथिवीभ्यां त्वा द्यावापृथिवी
जिन्वेत्यन्तर्वेद्यां संक्षालनं निनयति ।

वेदिस्थाने मध्ये स्पष्टम् ।

परिषिञ्चति यथा पुरस्तात् ।

गतार्थम् ।

दीदिहि दीद्यासं दीदिदामेसीत्युपसमिन्धे ।

हुत्वोपसमिन्ध इति श्रुतेर्होम एकत्र कृते तत्रैवोपसमिन्धनं सर्वत्र होमे तत्रापि सर्वत्रोपसमिन्धनमिधमाधानवत् । परिस्तरणापगमनं च पुनः प्रयोगदर्शनात् । अलं करणं पूर्वं व्याख्यातम् । याजमानं वृष्टिरसीति अनाज्ञातजपो विष्णुस्मृतिश्च । प्रायश्चित्तमनाज्ञाते यजमानो यथेतं गच्छति ।

आज्येन जुहुयात्तेजस्कामस्य पयसा पशुकामस्य दध्नेन्द्रिय-
कामस्य तण्डुलैरोजस्कामस्य यवाग्वा ग्रामकामस्यौदनेनान्नाद्य-
कामस्य मांसेन वीर्यकामस्य सोमेन ब्रह्मवर्चस्कामस्य ।

जुहुयादिति सर्वत्रानुषज्यते नित्यद्रव्यस्य स्थान उक्तकामः सायंप्रातः सकृदुक्त-
कामसंकल्पपूर्वकं जुहुयात् । तत्राऽऽह कात्यायनः संवत्सरपक्षेण पूर्वपक्षयित्वा सायं
प्रातर्वेति । तस्मात्काम्यः सकृदेव प्रयोगः । तेजः शरीरशोभा परैरवृण्यता वा ।
पशुकामस्येति स्पष्टम् । इन्द्रियमिन्द्रियपाटवं मनःपाटवं, ग्रामः सजातसमुदाये-
ष्वाधिक्यम् । अन्नाद्यमन्नसंपत्तिर्भोजनसंपत्तिश्च । वीर्यं बलं रेतोधिकता वा ।
ब्रह्मवर्चसमध्यापनादिना तद्ब्राह्मणस्यैव । इत्येतानि काम्यानि । पैङ्गयस्तु नित्यमपि
दश द्रव्याणि नित्यानि काम्यानि चेत्याहुरन्ये तैलमापश्चेति अद्भिर्वृष्टिकामस्य तैलेना-
भिचरत इति पैङ्गिश्रुतेः ।

यदन्यदधिश्रयणात्प्रतिषेचनाच्च तदध्न-

स्तण्डुलानां सोमस्य च क्रियते ।

श्रौतप्रतिषेधादधिश्रयणमङ्गारेषु नास्ति तन्निमित्तः प्रतिषेकोऽपि नास्ति । दधि
लौकिकं तण्डुलाश्च तथा व्रीहीणां तत्र प्रसिद्धेः । सोमस्य रस एव न वल्ली पूतीकास्तु
यागार्थ एव प्रतिनिधिर्वाचनिको न सर्वत्र ।

१ घ. ड. झ. ज. 'न्वेति 'स्थालीं संक्षालयान्तर्वेदि नि' । ज. ड. 'न्वेति स्थालीं प्रक्षालयान्त-
वदि नि' । २ घ. ड. ज. झ. ज. ड. 'मेसि स्वाहेत्यु' । ३ क. ख. ग. च. छ. ट. ठ. ण. 'णात्परि-
षेकाच्च ।

अपां प्रत्यसनकाले दर्भतृणाभ्यामाज्यं प्रत्यस्येत्प्रति-
षेकं यवागू५ श्रपयति । यथा यवागूमेवं मा५सम् ।

आज्यं प्रत्यस्येत्तृणे हरस्ते मा विनैषमिति मन्त्रेणोदकप्रतिषेको नास्ति । आदौ निषेकं कृत्वा पश्चादुद्धृतः स्येति कार्यं न पुनः प्रतिषेको यवाग्वां मांसेऽपि तथैव मांसं मेध्यं क्रयादिलब्धं न तु हिंसया तस्या अविधानात् । मांसं च यदुदकपचनीयं तदेवेति वक्तुं गुरुनिर्देशः । यवागूर्यथोदकपाकार्हा सा तथा मांसमुदकपाकार्हा तदेव तथाऽन्यस्य नान्ये संस्काराः समाना एव सर्वेषु द्रव्येषु ।

पर्वणि राजन्यस्याग्निहोत्रं जुहुयान्नान्तराले ।

राजन्यो राजजातीयस्तस्य पर्वण्येव नान्यदा ।

यत्त्वस्य गृहेऽन्नं क्रियते तस्माद्वाङ्मणाय मुखतो हरन्ति
तदुत्तमस्याग्निहोत्रं भवति य ऋत५ सत्यमिव वदन्ती-
जानः सोमेन स्यात्तस्य सदाऽग्निहोत्रं जुहुयात् ॥ १९ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

तुशब्दो विशेषमाहाग्निहोत्राकरणे राजन्यस्य गृहे यत्पच्यतेऽन्नं त[स्मा]त्प्रथमतो ब्राह्मणाय हरन्ति भार्यादयो दद्युस्तेन दानेनैक(वा)स्य राजन्या(न्यस्या)ग्निहोत्रकर्म हुनं कृतं भवति नित्याग्निहोत्रस्थान इत्यर्थः ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैज-
यन्त्यां तृतीयप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥ ७ ॥
अग्निहोत्रं च समाप्तम् ।

अथाष्टमः पटलः ।

अष्टमेन पटलेन नानाकर्मव्याख्या तत्र नियतानि द्वेषाऽऽधानादनन्तरमेव नियतो-
पक्रमाणि तानि प्रकृतिभूतानि व्याख्यायाऽऽधानादनियतोपक्रमाणि नियतानि विकृति-
रूपाणि व्याचिरव्यासुर्मध्ये नैमित्तिकमपि नियतमेवेति नियतत्वेन प्राप्तं यजमानस्य देशा-
न्तरगमनं तत्र विधिं व्याचिरव्यासुर्गमनद्वैविध्येन प्रतिनियतं विधिद्वयं वक्तुं गमनं
विशिनष्टि —

ऋते गृहस्य प्रवासं व्याख्यास्यामः ।

विना भार्यया यजमानस्य ग्रामसीमातिक्रमेण वसतिः प्रवासः । तत्र विधेयजिमानत्वा-
द्याजमानप्रश्नं व्याख्यास्याम इत्यर्थः । ऋते विना गृहस्य भार्यायास्तृतीयार्थे पञ्चम्यर्थे
वा षष्ठी ।

न प्रवसति न प्रयातीति पृथग्यनिर्देशात्प्रवासो विना भार्यया सीमातिक्रमणे
वसतौ रूढः । सह भार्यया तत्रैव प्रयाणशब्दस्तत्र प्रयाणनिमित्तो विधिर्यदहुत्वा
वास्तोष्पतीयं प्रयायादिति प्राप्तो न प्रवासे प्राप्नोति पृथक्कर्मत्वादित्याशयेन विषयभेदं
प्रदर्श्याऽऽध्वर्यवत्वेनात्र प्रयाणविधिं व्याचष्टे—

सगृहस्तु प्रयास्यन् यत्र पञ्च नव दश वा संहिता वसति यत्र वा नव-

रात्रं वास्तु पुनरभ्येत्येकां वसति तत्र वास्तोष्पतीयं जुहोति ।

सगृहः प्रयास्यञ्जुहोति । तुशब्दः प्रवासाद्वैलक्षण्यार्थः । सभार्यः सीमातिक्रमेण
वसतिं करिष्यन्प्रयास्यन्नित्यनेनाग्निसहभाव उक्तो न ह्यग्नीन्पस्त्रिज्य सभार्यस्य गमनं
विहितं तथात्वेऽग्निहोत्रकाले दंपत्योः सीमान्तरस्थत्वेऽग्निनाश एवेति नाग्नीन्विहायाय-
मुभयोः प्रयाणविधिः । बहुभार्यस्यैकया सह भावेऽपि न दोषः । प्रवसति यजमाने तु
भार्यादिना भार्याया अपि साग्निकायाः प्रयाणे तत्राप्ययमेव विधिः । ग्रामादग्रामान्तरग-
मनं प्रयाणं न गृहाद्गृहान्तरगमनम् । प्रयास्यन्ग्रामान्तरं गमिष्यन् । तत्किमविशेषेण
नेत्याह—यत्रेत्यादि । यत्र ग्रामे पञ्च नवेति शाखान्तरीयं दर्शयति स्वशाखीयं
तस्माद्यत्र दशोषित्वा प्रयातीति श्रुतेरर्वाचीने सति वासे ततः प्रयाणे न होमः । यत्त-
तोऽर्वाचीनं न वास्तु यत्र पञ्च वसामीति संकल्प्य पञ्चरात्रिषु संहितासु कालान्तराव्य-
वहितासु वासे ततः प्रयास्यन्न्यूनत्वे तु न होमः । एवं नव दशेति संकल्पाद्विकल्पे
व्यवस्थितो दर्शितः । प्रथमं संकल्पाभावेऽपि पञ्चाद्यन्यतमपक्षेण प्रयाणे होमो ज्ञेयः ।
न हि गृही स्वगृहे वासार्थं संकल्पं करोति तस्मात्प्रयाणमध्ये यत्र वसतिस्तत्र संकल्पे
कृतेऽन्यतमपक्षस्वीकारो नान्यत्र । यत्र दशेति संकल्प्य नवरात्रं वास्तु ततो दैवात्स्व-
गृहे स्थानान्तरं वा गत्वा पुनर्नवरात्रोषितस्थलभेत्येकां रात्रिमुषित्वा ततः प्रयास्यञ्जु-
होतीति विशेषविधिः । केचित्पञ्चनवसंकल्पेऽपि ज्ञेयं संकल्पितरात्रिषु काश्चिदुषित्वा
पुनरागत्यावशिष्टामुषित्वा जुहोतीति स व्यर्थं न चेत्युपलक्षणमेकामिति च संकल्पित-
न्यूनत्वस्य च विशिष्टपूरणस्य चेत्याहुस्तत्र विधिमात्रगम्योऽर्थोऽसति विधौ न प्राप्नोति ।

होमनिमित्तं व्याख्याय प्रयाण इतिकर्तव्यताहोमात्पूर्वं कर्तव्यमाह—

सर्वं भाण्डं यानेष्वदाधाति ।

नेतव्यं भाण्डजातं रथशकटवलीवर्दपुरुषेषु यथोपपन्नेषु यानेषु याति तद्भाण्डजातं
प्रापयति यैस्तानि यानानि प्रवहणानि तेषु तेषु स्थापयतीत्यर्थः ।

यदन्यज्जिहीर्षन्ति पूर्वं तत्प्रवहन्ति ।

माण्डेभ्योऽन्यद्यत्किञ्चिजमानस्य निनीषितं पुरुषास्तद्धोमात्पूर्वमेव गृहाद्बहिः प्रव-
हन्ति नेतुं शिरादिषु गृह्णन्ति ।

अहुते वाऽपोद्धरन्ति तस्मादेशात् ।

यन्निनीषितं पुरुषाः प्रवोदुमथ तदैवाशक्ता भवन्ति तदा तत्स्थानतो बहिरयोद्धरन्ति
बहिः स्थापयन्ति । होमे त्वहुत एव पश्चाद्धुते बहिर्निर्गमितं यथाकालं नयेयुर्म तु होम-
काले गृहेषु स्थापयेयुः ।

सर्वेषु युक्तेषु दक्षिणोऽग्निष्ठस्य युक्तो भवति सव्यस्य योक्त्रं

परिहृतमनूत्सक्तमथ वास्तोष्पैतीयमनुद्रुत्योत्तरया जुहोति ।

यानवाहनेषु बलीवर्दाश्वत्थाम्यादिषु यथोपपन्नेषु योजितेषु योक्त्रैर्बलीवर्देषु सत्सु
ततोऽग्निष्ठस्याग्निशब्देन समारूढाग्निका अरण्य उच्यन्ते । एता यत्र संस्थाप्य नीयन्ते
तच्छकटं रथो वाऽग्निष्ठस्तस्य च दक्षिणो धुर्यो युक्तो भवति । सव्यस्य योक्त्रं पूर्वमेव
शम्याकुम्भात्परिहृतं निर्गमितं तच्छम्याकुम्भे तूत्सक्तमासञ्जितं ततोऽग्निं विहृत्याध्वर्यु-
राज्यं संस्कृत्य दर्विहोमधर्मेण वास्ताप्यते प्रतिजानीहीत्यृचमनुद्रुत्य पठित्वा वास्तो-
ष्पते शमयेति जुहोति । वास्तोष्पतिर्देवता रुद्रः खलु वै वास्तोष्पतिरिति श्रुतेः ।
तदीयो होमो वास्तोष्पतीयं कर्म पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोतीति । यद्यपि पुरो-
नुवाक्यान्त ओं कर्तव्यो याज्यान्ते वषट्कार इति प्राप्तं तथाऽपि जुहोतिचोदितत्वेन
दर्विहोमत्वान्न यागत्वम् । पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्ययेति तृतीयया मन्त्रस्य करणत्वा-
त्स्वाहाकारान्तो मन्त्रः प्रणवान्तताऽपि न पुरोनुवाक्यायां दर्विहोमत्वादिष्यत इति
वक्तुमनुद्रुत्योत्तरया जुहोतीत्युक्तम् । अत्र द्वाभ्यामृग्भ्यामेको होमः साध्य इत्येव
पर्यवस्यति । यथा द्वाभ्यां जुहोतीत्युक्ते यत्र मन्त्रगणेन होमस्तत्र प्रतिमन्त्रं होमभेदः
स्यादतोऽनुद्रुत्येति । एवं सर्वत्रानुद्रुत्येत्यत्र द्रष्टव्यम् ।

न हुतेऽभ्यादधाति ।

हुते सत्यशौ काष्ठवृणपर्णधृतादि किमपि न प्रक्षिपति ।

नावक्षानान्यसंप्रक्षाप्य प्रयाति ।

समारोपानन्तरं सत्स्ववक्षणेषु दह्यमानकाष्ठादिषु तान्यसंप्रक्षाप्यादग्ध्वा न प्रयाति
किं तु दग्ध्वैव ।

एवं स्थिते—

अयं ते योनिर्ऋत्विय इति पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्य प्रयाति ।

रयिमिति मन्त्रान्तः । नित्यधार्यौ द्वौ चतुरो वाऽऽहवनीयधार्यपक्षे त्रीन्पञ्च वा पृथगरण्योर्द्वये द्वये मन्त्रेण समारोप्याऽऽधानसंस्कृतारण्योर्गार्हपत्यमन्या लौकिक्यस्त-
त्रेतरान् । गृह्याग्नौ सति तमपि समारोप्य प्रत्यग्नि मन्त्रावृत्त्याऽरण्योः प्रतपनं समारो-
हणमुक्तं बाह्वृच्ये । अयं ते योनिर्ऋत्विय इत्यरणी प्रतपतीति पृथगिति प्रत्यग्नि द्वयो-
र्द्वयोररण्योराधानक्रमेणाऽऽरोपयति ।

अथो खल्वाहुर्ह्यदरण्योः समारूढो नश्येदुदस्याग्निः

सीदेत्पुनराधेयः स्यादिति या ते अग्ने यज्ञिया तनूस्तये-

ह्यारोहाऽऽत्माऽऽत्मानमच्छा वसूनि कृष्वन्नस्मे नर्या

पुरुणि । यज्ञो भूत्वा यज्ञमासीद स्वां योनिं जातवेदो भुव

आजायमानः स क्षय एहीत्यात्मन्समारोप्य प्रयाति ।

अथो खल्वाहुः पक्षान्तरमित्यर्थः । पूर्वविकल्पार्थमर्थवादप्रदर्शनमुत्तरार्थवादोपलक्ष-
णमाध्वर्यवकाण्डपाठित्वेन याजमानसंज्ञाभावेऽपि निर्देशादन्य इति न्यायप्रदर्शनेन यज-
मानकर्तृकत्वज्ञापनार्थम् । तथा हि दृश्यतेऽध्वर्योरन्यस्य यजमानस्य निर्देशो यजमानो
वा अग्नेर्योनिः स्वायामेवैनं योन्यां समारोहयत इत्यात्मनेपदं च यजमानकर्तृकत्व-
माह समाख्याया आत्मनेपदश्रुत्या स्वायां योन्यामिति सप्तमीश्रुत्या वा सीद स्वां
योनिमितिलिङ्गसनाथया बाधादिति । आत्मसमारोपणं तु हस्तप्रतपनं हस्तद्वयस्ये-
त्यन्ये प्रताप्य तदूष्माणं सुखेन गृह्णातीत्यन्ये तूष्णीं प्रताप्योष्मग्रहणे मन्त्र इत्यपरे ।
यजमानो हस्तं प्रताप्य मुखाय हरत इति वैखानसः । चोरादिभ्येऽपि समारोपणमि-
च्छन्ति न तत्र होमस्तस्य प्रयाणनिमित्तत्वात् । स्मरन्ति व्याधिते प्रोषितेऽपि समारो-
पणमध्वर्युणा तदसंनिधौ भार्ययाऽपि यजमानप्रतिनिधेः प्रतिषेधेऽपि स्वसंस्कारव्यति-
रिक्तकर्मसु भवेदेव प्रतिनिधिरिति स्थापितत्वादात्मसमारोपोऽपि भार्यया तस्यामयो-
ग्यायामध्वर्युणाऽपि कार्य इति न्यायादवगम्यते प्रयाणमुभयोरेव । यदि प्रयाणप्राप्ताव-
संनिहिते यजमानेऽध्वर्युणाऽरणीसमारोपो भार्यया वाऽऽत्मसमारोप इत्यादि ज्ञेयम् ।
ग्रामसीमातिक्रमे च दंपती अरण्यन्वारम्भं कुरुतोऽकरणेऽग्निनाशः । नानासीमास्वपि
प्रथमान्त्ययोरिति केचित् । आपदि यजमानासंनिधौ भार्यैवान्वारमते । प्रोषिते यज-
माने तु होमकाले पत्न्या ग्रामान्तरगमने नदीतरणे चाग्नीनां लौकिकत्वमेव ।

यत्र वसति तत्र प्रागस्तमयान्मन्थति ।

रात्रौ प्रयाणे तु प्रागुदयादित्यपि ज्ञेयम् । असंस्कृतारण्योरभावे बौधायनेनारण्यो-
राधानकृतयोरेव सर्वाग्नीनां समारोपणमपि विहितं क्रमेण समारोप्य क्रमेण मथितेषू-
पावरोहणमथवा सकृन्मथित्वा विभज्य प्रत्येकमुपावरोहणं तदापदि ज्ञेयम् ।

उपावरोह जातवेदः पुनस्त्वं देवेभ्यो हव्यं वहतः प्रजा-
नन् । आयुः प्रजा० रयिमस्मासु धेह्यजस्रो दीदिहि नो
दुरोण इत्यात्मन्समारूढमरण्योरुपावरोह्य मन्थति ।
मन्थतीत्युभयविध्यर्थमात्मन्समारूढमरण्योरुपावरोह्येत्यात्मसमारोपपक्षे ।

लौकिकं वाऽग्निमाहृत्य तस्मिन्नुपावरोहयते ।

आत्मारूढं शुद्धमाग्निमाहृत्य पूर्वोक्तमन्त्रेणोपावरोहयते । अत्यन्तापदीदमिति
भाष्यकृत् । उपावरोहणमनुप्राणनमिति भाष्यकृत् । हस्तप्रतापनपक्षे तु मन्त्रेण
स्पर्शनमरण्योरुपावरोहणं मुखेन ग्रहणे मुखवातस्पर्शनम् । गार्हपत्यं मथित्वाऽऽ-
यतने निधाय दक्षिणाग्निं तथैव तत आहवनीयं विहृत्य मथित्वा वाऽऽयतनेषु निधा-
याग्नीनरण्योः समारोपणपक्षेऽपि मथित उपावरोहणमन्त्रजप इत्याचारः सोऽप्य-
विरुद्धः प्रमाणं ततोऽग्निहोत्रं जुहोति ।

इदं श्रेयोऽवसानं यदगात्स्योनो मे द्यावापृथिवी
अभूताम् । अनमीवाः प्रदिशः सन्तु मह्यं गोमद्धनवदश्व-
वाद्धिरण्यवत्पुरुषवत्सुवीरवत्स्वाहेत्यवसिते जुहोति ।

प्रयाणेऽवसितेऽवसानं गते समाप्ते यत्र पञ्च सप्तदश वा रात्रीर्वसामीत्यवसितेऽ-
तः परं न प्रयाणमस्तीति स्थितेऽपि दर्विहोमधर्मेण जुहोति । तथा च मध्ये मध्येऽ-
र्वाचीनवसतावपि न होमोऽपि तूद्देश्ये स्थाने प्राप्त एव वास्तोष्पतिहोमः ।

अतिदेशोपदेशाभ्यामाज्याद्यङ्गाप्राप्तौ कथं जुहोतीत्याकाङ्क्षायां दर्विहोममर्थप्राप्तं
व्याचिरूयामुः प्रतिजानीते —

दर्विहोमान्व्याख्यास्यामः ।

अव्याख्यातानामङ्गालाभादनुष्ठानमशक्यमिति गौरवं दर्शयितुं प्रतिज्ञाकरणम् ।
रूढ्या संज्ञेयम् । न हि दर्विद्रव्यस्य होमः स्यात्संततं विग्राहं चतुर्गृहीतादि वा
दर्व्याः परिवेषणकाष्ठस्य संभवति । नापि दर्व्यां साधनेन जुह्वादिसाधनविरोधात् ।

कथं तर्हि दर्विहोमा ज्ञेया इत्यत आह —

जुहोतीति चोद्यमाने दर्विहोमो यत्र च स्वाहाकारः ।

जुहोतिना विधिप्रत्ययान्तेन विधीयमाने कर्मणि दर्विहोमे होमनामधेयं ज्ञेयम् ।
तत्र चतुरवत्तं जुहोतीत्यत्र दर्विहोमत्वमाशङ्क्योक्तं यत्रेत्यादि । जुहोतीति हुधातो-
र्जुहोतीति रूपं तेन विहितं कर्म प्रक्षेपान्तं दानं तत्र दाने हि रूढ्या जुहोतीति
भावव्युत्पत्त्या होमशब्दः प्रयुज्यते न तु जुहोतिचोदितेददाति चोदिते वा दाने

वा तत्रैव प्रक्षेपान्तदानार्थस्वाहाकारः प्रयुज्यते रूढ्येव । स्वाहाकारेण वषट्कारेण वा देवनायै हविर्दीयत इति श्रुत्या ह्यविशेषेणोभयोर्दानार्थत्वेमेवोक्तं तथाऽपि यजनिदाने वषट्कार एव रूढ्या श्रुत्या च यथा वै समृत्सोमा इत्यनुवाकेन प्रजापतिर्देवासुरानमृजनेत्यनेन चाङ्गत्वेन विहितः प्रतीयते । तद्वज्रजुहोतिचोदित एव दाने स्वाहाशब्दो दानार्थः प्रयुज्यते रूढ्या वागम्यवदित्यादिना श्रुत्या च तद्वर्ति-
तमेव प्रयाजव्याख्याने । तथा च चतुरवत्तं जुहोतीत्यादौ जुहोतिना चोदितस्य दानस्य वषट्कारेण कृतस्य पुनः स्वाहाकारेण करणायोगात्तत्र प्रक्षेपमात्रेणोक्तो जुहोतिरित्ये-
तस्यार्थस्यासंभवात्त स दर्विहोमशब्दवाच्योऽस्वाहाकारत्वादिति भावः । ननु किमत्र व्याख्येयं दानसामान्येन दर्शपूर्णमासविध्यन्तेन साङ्गा एव होमा भविष्यन्ति । अस्ति तदङ्गमपि । यत्कीटावपन्नेन जुहुयादित्यादिनाऽग्निहोत्रेऽपि दृश्यतेऽन्तःपरिधि-
निगयनं प्रायश्चित्तार्थं तदसत्यतिदेशे परिधिवत्तत्वं न स्यादिति भवत्येव लिङ्गमिति-
शङ्कानिरासार्थं दर्विहोम इति विशिष्टमुक्तम् । ये श्रुतौ दर्विहोमत्वेनाप्रकृत्यविकृति-
रूपा रूढ्या दर्विहोमशब्दवाच्यास्तान्याख्यास्यामस्तेषां च स्वरूपं जुहोतीत्यादि-
नोक्तं ज्ञेयमित्युक्तं भवति । ननु कथं सति सादृश्ये चाप्रकृत्यविकृतिरूपा लिङ्ग-
विरोधेऽपीति चेदुच्यते—लिङ्गं च परिधिप्रदेशलक्षणोऽ(णेऽ)न्यथैव सिद्धमित्ये-
तत्प्रपञ्चितं जैमिनीयैस्ततो ज्ञेयम् । अग्निचयने वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदित्यत्र निर्वपतिना यज्यनुमाने दर्शपूर्णमासविध्यन्तप्राप्तौ तत्प्रतिषेधार्थं दर्विहोमं करोतीति दर्विहोमसादृश्येन प्रयाजाद्यङ्गजातं प्रतिषिद्धं तदर्थवदिव । यत्प्रयाजानूयाजान्कुर्या-
द्विकस्तिः सा यज्ञस्येति प्राप्तप्रयाजादिमत्तां निन्दित्वा तद्विहितं दर्विहोममेव कुर्यादिति चोपसंहृतमतो ज्ञायते न दर्शादिविध्यन्तो होमेषु । तथा यदेकया जुहुयादिति दर्विहोम-
मनूद्य दर्विहोमत्वं निन्दित्वा च द्वयसाध्यया साम्येन स्तुत्वा पुरोनुवाक्यामनूच्येत्या-
दिना च द्वयसाध्यहोमेऽपि दानमस्तीत्युक्तम् । ततो न होमा विकृतयः, नापि प्रकृ-
तयः स्वधर्मविरहात् । वक्ष्यति हि स्वधर्मवत्त्वे च प्रकृतिवत् । यदप्यस्ति स्वधर्मवत्त्वम-
ग्निहोत्रपिण्डपितृयज्ञादौ तदपि नातिदेशे प्रयोजकम् । अस्वधर्मेषु होमेषु स्वधर्माणा-
मनेकेषां विद्यमानत्वाच्च कस्यानिदेशः स्यात् । सर्वोपसंहारस्य चाशक्यत्वाद्विकल्प-
स्याष्टदोषदूषितत्वात् किं च न स्वधर्माणां सादृश्यमात्रेणातिदेशोऽपि तु लिङ्गेनाति-
देशोऽनुमिते यश्चा(च्चा)वस्थाविकल्पनिरासार्थं सादृश्येन नियममात्रं क्रियतेऽन्यथा
विहितक्रियाऽन्येन सामान्येन परस्परं प्रकृतिविकृतिभावः सर्वेषामपि विधिलक्षणानां
कर्मणां स्यात्, तच्चानिष्टमतः सति लिङ्गेऽतिदेशो मृग्यते । न चात्र स्वधर्मशीलमङ्ग-
दर्शनमस्वधर्मेषु होमेषु कचिदस्ति । तस्मान्न ते प्रकृतयस्तेषामत एव नान्ये विकृतयोऽ-
परेषामिति । तत्र दर्विहोमशब्दो रूढ इत्युक्तं भवति । तस्मादङ्गवेदकं प्रमाणं
व्याख्येयमित्याशयः । यदपि वचनात्कौण्डपायिनामयनगने कर्मणि मासमग्निहोत्रं

जुहोतीत्येतस्मादग्निहोत्रस्य प्रकृतित्वं तत्र होमस्य च विकृतित्वं तत्र दर्विहोमत्ववि-
घातकं किं तु साधकमेव । यदि सादृश्यादतिदेशः स्यात्तदा संज्ञयाऽतिदेशो न स्यात् ।
एवं च हुत्वाऽग्नौ पितृयज्ञवदिति स्मृत्युक्तातिदेशो ज्ञेयः । अथ वक्ष्यमाणदर्विहोम-
धर्माणामग्निहोत्रेऽपि प्राप्तौ गार्हपत्यदक्षिणाग्न्योर्होमे चाऽऽहुतिद्वये च समिद्द्वय-
प्राप्तौ पुनर्वचनमितरधर्मपरिसंख्यार्थमतो न तत्र दर्विहोमधर्माः । तथा पिण्डपितृ-
यज्ञेऽपि दक्षिणं जान्वाच्येति विधानान्नियमविधानादितरधर्माणां फलतः परिसंख्ये-
त्यादि ज्ञेयम् । दर्शपूर्णमासयोरङ्गहोमेषु न * दर्विहोमनिवृत्तये ज्ञापकान्युक्तान्येवेति
अलमिति प्रसङ्गेन ।

तास्तूष्णीकेनाऽऽज्येन सकृद्गृहीतेनाग्नेणाऽऽहवनीयं परीत्य
दक्षिणतस्तिष्ठन्नुद्वाऽऽहवनीयेऽध्वर्युः स्वाहाकारेण जुहोति ।

इदमनादेश एष्टव्यमिति यद्यपि तथाऽपि विशेषविधिर्बाध उत्सर्गस्य भवेदिति
पर्यवसानादनादेश इत्येवावतिष्ठते । तत्राऽऽज्यं द्रव्यमनादेश एतद्वा अग्नेः प्रिया तनु-
स्तिर्यथावादादपि खलु क्षिप्रसंस्कारमाज्यं ब्रुवत इति बोधायनोक्तेराज्यशब्दस्य जाति-
वाचित्वेऽपि वचनात्संस्कारोऽस्त्येव यः श्रौतः स दर्शपूर्णमासप्रकरणमन इति तूष्णीके-
नापूर्वदर्विहोमेषु प्राप्तिरत उक्तं तूष्णीकेनेति तूष्णीको मन्त्रवर्जिनो यथा स्मार्तो
भवतीत्यर्थः । विशेषानभिधाने सकृद्ग्रहणमर्थवादाच्चतुरुत्तरेषी३ द्विर्नुहोषी३ इत्यर्थ-
वादे द्विरुत्तयनं द्विर्होमे विनियुक्तमतश्चतुरुत्तयने द्विरुत्तयनमधिकमित्युक्तं सकृ-
द्धोमे सकृदेवेत्यतोऽत्र सकृदिति श्रुतेणाऽऽज्यस्थास्याः सकृद्गृहीतेन । अग्नेगेति
प्रादक्षिण्यविधिवशादुक्तमध्वर्युकर्मणामासनस्थाननियमाभावान्नियमार्थमुक्तं निष्ठन्निति ।
जुहोति यौगिक्या संज्ञयोक्तमाहवनीय इति चापि तथा यदाहवनीये जुह-
तीति श्रुतेश्च सर्वहोमार्थत्वेन जुद्वाऽऽहवनीय इत्यनेन प्राप्तमनूद्ये तयोः परिसंख्या
मा भूदिति अध्वर्युग्रहणं सूत्रान्तर आश्रयावनीये जुहोतीति चोदिते प्रायश्चित्ते
ब्रह्माणं कर्तारं प्रतीयादिति तन्मतनिराकरणेन प्रायश्चित्तदर्विहोमेष्वपि व्याप्यर्थम-
न्यथा यजुर्वेदविहितत्वेनैवाध्वर्युकर्तृकत्वसिद्धेः स्वाहाकारेणेति स्वाहाकारेण हविर्दीयत
इति श्रुतेर्दानार्थं प्रयोगः । एवं च स्वाहाकारं प्रायौगिका निनयति संस्त्रावयति प्रहर-
त्यादधातीत्यादावपि मन्त्रान्ते स्वाहाकारं प्रयुज्यते । तदयुक्तं स्वाहाकारस्य जुहोति-
चोदनायामेव विधानात् । किञ्च चतुरवत्तं जुहोतीति जुहोतिचोदनायामपि न
स्वाहाकाराप्राप्तिर्गौणमुख्ययोर्मध्ये मुख्ये कार्यसंप्रत्यय इति न्यायाद्यागाङ्गप्रतिभात्ति-
भूते होमे दानस्य वषट्कारेणैव सिद्धत्वाज्जुहोतिना प्रक्षेपमात्रं लक्ष्यत इति गौणता

चतुरवत्तादिहोमस्य । एवं जातवेदो वपयेत्यादावपि न स्वाहाकार इति सिद्धम् । तान्होमान्होमैरिति वाच्येऽप्यग्निहोत्रं जुहोतीत्यादौ द्वितीयाश्रवणादुत्पत्तिविधौ होमं कुर्यादित्यर्थावगमादत्र प्रत्ययेनैव तदुपपत्तेस्तत्साधुत्वार्थं जुहोतिप्रयोग इति ज्योतिष्टोमेन यजत इत्यादौ तृतीया यागेषु होमेषु प्रायेण द्वितीयैव सा पूर्वोक्तरीत्या नेया । ननु स्वाहान्तेन मन्त्रेणैव कर्मणो दानरूपस्य समासेर्भन्त्रस्य न कर्मसंनिपात इति चेत् । उच्यते—स्वाहान्तेन ददत्प्राक्षिपतीत्यर्थस्य विवक्षितत्वाज्जुहोतेश्च प्रक्षेपापवर्गदानवाचित्वरूढेः स्वाहाकारस्यापि तथात्वात्तत्र सामर्थ्यात्स्वाहान्तेन दानस्य जातत्वात्तेन मन्त्रान्तस्य संनिपातायोगात्तदेकदेशेन प्रक्षेपेणैव मन्त्रान्तसंनिपात इत्यनिच्छताऽप्यङ्गीकार्यम् । तथा च यत्र संभवः कर्मादिसंनिपातस्य तत्र तथाऽन्यत्र त्वेकदेशेनापि तस्याप्यसंभवे त्वसंनिपातोऽपि यथा वषट्कारान्तया याज्यया यागसिद्धेरवशेषाभावादेकदेशेनापि न संनिपातः । वषट्कारस्तु दानमात्रे रूढ इति यजतेरपि तथात्वान्न वषट्कारान्तया याज्यया प्रक्षेपोऽपि तु प्रक्षेपस्य पृथक्कर्मत्वेन वषट्कारोपलक्षिते काले प्रक्षेपांशो विधीयते न तु तं प्रति वषट्कारान्तस्य साधनतोति प्रपञ्चितं परिभाषायामेव ।

द्विप्रभृत्याहुतिगणेषु प्रत्याहुति गृहीत्वा प्रत्या-
हुति समिधोऽभ्याधाय विग्राहं जुहोति ।

द्विप्रभृतय आहुतिगणाः समुदायस्तत्र प्रत्याहुति यावत् आहुतयस्तावत्संख्ययाऽऽज्यानि गृहीत्वा प्राप्तिस्तु चतुरुत्त्रेषी३ द्विर्जुहोषी३ इत्यर्थवादादेव । प्रत्याहुति समिध इत्यप्यग्निहोत्रे यद्वे समिधावादध्याज्जातृव्यमस्मै जनयेदिति समिद्धयु-निन्दायां प्राप्ते हि निन्दाऽतः प्रत्याहुति समित्प्राप्तिरिति सकृदेवाऽऽधाय विग्राहं विगृह्य विगृह्याऽऽहुतिपर्याप्तं विच्छिद्य विच्छिद्य जुहोति पूर्वोक्तधर्मेण । तन्त्रान्तर्गतेऽपि परिस्तरणपरिषेकौ धर्मौकौ सामयाचारिकावित्यत्र नोक्तौ । तन्त्रान्तर्गतोपहोमानां त्वाहवनीय आहुतयो हूयन्त इति समिधामपि परिसंख्या द्वे आहुती जुहोति तिस्रश्चतस्र इत्याद्याहुतिगणा ज्ञेयाः ।

यत्र मन्त्रगणेन कर्म चोदयेत्प्रतिमन्त्रं तत्र जुहुयात् ।

द्वाभ्यां जुहोति वैष्णवीभ्यामृग्भ्यां कूश्माण्डैरित्यादिमन्त्रसमुदायेन कर्म होमाख्यं विदध्याद्वेदः कर्ता तत्र कर्माण्येकमन्त्राण्येवेति परिभाषया नानामन्त्रेषु संख्यायुक्तेष्वप्येकमन्त्रतोक्ता । तत्र गुणकर्मत्वेन गुणकर्मगता संख्या न भेदिका कर्मणः संस्कारकत्वेनापूर्वानुत्पादकत्वादपूर्वभेदप्रयुक्तो न कर्मभेद इति भवेदेकं कर्माभ्यस्तमप्येकमन्त्रं च

स्यात्तथा न होमेषु कुतः । होमानां स्वप्राधान्येन विहितानामपूर्वीयत्वात्तस्यैकत्वान-
 वगमाच्च गुणगतसंख्यया गुणभेदात्कर्मभेदे प्रतिकर्मैकैको मन्त्रस्तेन साध्यानि तावन्त्येव
 कर्माणि यथा सप्तदश प्राजापत्यान्पशूनालमत इत्यत्र पशुगता संख्या यागानां भेदिका ।
 तदसत् । एकद्रव्येणैक एव संस्कारोऽपेक्ष्यते स चैकैर्नैव कर्मणा भवति सामर्थ्यात्संख्यया
 वाऽभ्यासस्तस्यैव कर्मणो न तु कर्मभेद इत्यवश्यं मन्त्रान्तरं संनिपातार्थं नानाम-
 न्त्रेष्वेकमन्त्रैवाभ्यासं प्रत्यनङ्गत्वाच्च मन्त्राणामित्युक्तमेवेत्याशयः । किंच यदेकया
 जुहुयाद्विहोमं कुर्यादिति निन्दया यत्र समुच्चयस्य प्रत्याख्यातत्वात्प्रथमस्य द्वारा-
 न्तरेण विवियोगं वक्तुं पुरोनुवाक्यातो न स्तुतिः । ततो न द्विहोमेषु मन्त्रसमुच्चय
 इति सिद्धम् ।

जुहोतिशब्दे प्रदेशान्वयाख्यास्यामः ।

जुहोतिः शब्दः श्रुतिर्विधायको यस्य कर्मणो होमलक्षणस्य तत्र कर्मण्युत्सर्गप्राप्ता-
 हवनीयापवादेन प्रदेशानधिकरणभूतान्देशग्रहणेन न त आहवनीयप्रतिनिधयोऽपि तु
 सत्यप्याहवनीयेऽपवादेन विधीयन्त इति ते देशाः स्थानान्येव स्वातन्त्र्येणाधिकरणमिति
 दर्शितम् ।

स्वकृत इरिणे प्रदरे दर्भस्तम्बे स्थाणाविति ॥ २० ॥

इतिकरणः प्रकारवाची । स्वकृत इरिणे जुहोति प्रदरे वाऽभिषेचनीयेऽवभृथादुदे-
 स्यापां नप्त्र इति दर्भस्तम्ब उर्जो नप्त्र इति स्थाणौ जुहोति । स्वकृतमिरिणे स्वभावो-
 खरभूमिर्भूमिगर्तः प्रदर इतिकरणाद्वर्त्मनोर्जुहोतीत्यादि ज्ञेयम् ।

आहवनीयप्रतिनिधिषु विशेषमाह—

आहवनीयापनयोऽनग्नौ तस्मिन्नेव देशे जुहोति ।

यत्राऽऽहवनीयस्यापनयोऽपह्नवोऽप्राप्तिस्तत्र तस्मिन्नेव देशे आहवनीयायतनेदेश एवा
 सत्र तदजादिकमानायाजकर्णादौ होतव्यम् । न तु यत्र तिष्ठति तत्र होतव्यमजाद्या-
 हवनीयाग्नेः प्रतिनिधिर्न तु तदायतनप्रदेशस्य तस्य साक्षादेव संभवात्सूत्रारम्भस्तु यदि
 मध्यमानो न जायते यत्रान्यं पश्येत्तत आहृत्य होतव्यमिति वदत्यन्येषु तथाऽऽहृत्य
 होतव्यमित्यनभिधानात्तथा न स्यादिति तन्मा भूदिति ।

एवमप्रकृतिविकृत्यात्मकान्द्विहोमान्व्याख्यायेदानीं दर्शपूर्णमासविकृतिषु व्याख्या-
 तासु व्याचिख्यासितासु धर्मलाभायातिदेशारूपं प्रमाणं व्याचष्टे—

दार्शपौर्णमासिकानि प्रधानान्युत्तरस्यां ततौ

चोद्यन्तेऽन्यत्र सोमाद्धर्माद्विहोमेभ्यश्च ।

दर्शपूर्णमासयोः कर्मसमुदाययोः समुदायित्वेन भवानि दार्शपौर्णमासिकानि प्रधा-

नान्याग्नेयादीनि उत्तरस्यां दर्शपूर्णमासौ हि संहितायामिषे त्वेति प्रपाठके पठितमश्रौ पुरोडाशप्रश्नाभ्यां व्याख्यातौ । तथा सं त्वेति प्रश्नेन पाकयज्ञमित्यादितोऽनुवाकैः षड्भिर्विश्वरूप इति समिध इति च प्रश्नाभ्यां याज्याकाण्डेन च व्याख्यातौ । तयोः काण्डं प्रथममिषे त्वेत्युपक्रमवशात्पूर्वत्वं तत् उत्तरत्र शाखायां यानि विधीयन्ते तान्युत्तरोत्तराणि । तानि सर्वाणि व्यस्तान्येवेति वैमृधादिप्रवर्गान्तया संतत्या संतानेन क्रमेण सूत्रकृता व्याख्यातानि । तान्युत्तरा ततिस्तस्यां चोद्यन्तेऽतिदिश्यन्ते । सोमो ज्योतिष्टोम एकाहाहीनसत्राणि । धर्मः प्रवर्ग्यो दर्विहोमाः पिण्डपितृयज्ञोऽग्निहोत्रादयस्तेभ्योऽन्यस्यां ततौ । ननु दर्शपूर्णमासौ ह्यतिदिश्यमानौ परस्परविलक्षणनानाधर्मसमुदायात्मकौ तौ कथं धर्मनियामकौ स्यातामिति शङ्का तदर्धसमुदायिग्रहणान्ते हि सामान्यधर्मैर्धर्मवन्तः प्रतिनियतधर्मकाश्चैकैक एकैकत्र कर्मण्यतिदिश्यत इत्यर्थः । ननु समुदायो हि फलसाधनं फलापूर्वकरणेतिकर्तव्यता सहकारिणो सा प्रत्येकं कथं स्यादत आह—प्रधानानीति । उत्पत्तिविधयो हि प्रातिस्विकास्तैर्विहितेष्वेवेतिकर्तव्यताग्रहणात्प्रत्येकं साङ्गता प्रधानता च । प्रधानसमुदायो हि फलार्थं विधीयतेऽतः प्रत्येकं प्रधानमुत्तरततिगते कर्मण्येकैकस्मिन्नेवातिदिश्यत इति भावः ।

ननु दार्शपौर्णमासिकान्येवातिदिश्यन्ते सोमादिभ्योऽन्येष्वेवेति नियमौ कस्मात्तथा च प्रधानेष्वतिदिष्टेषु कथमङ्गप्राप्तिर्न हि प्रधानान्यङ्गानि भवन्तीत्यत आह—

तानि स्वधर्माणि ।

स्वस्वसंबन्धेन विहिताः स्वीया धर्मा अङ्गानि येषां तानि तथा यतस्तानि तानि स्वधर्मपूर्णाणि । यद्धि पूर्णधर्मकं तद्ध्यपूर्णधर्मकेऽतिदिश्यते । दर्शपूर्णमासावुपदिष्टधर्मकौ वैमृधादिष्वनुपदिष्टधर्मकेष्वेव सापेक्षेष्वेवातिदिष्टव्यौ न तु सोमादिषूपदिष्टपूर्णधर्मकेष्वपि निरपेक्षेषु । यत्र चाऽऽग्नेयवत्कर्तव्यमित्युच्यते तत्र वत्प्रत्ययेन तत्प्रकारकं कर्तव्यमिति गम्यते न तु तदिदं कर्तव्यमित्यातिदिश्यते विरोधात् । सति ह्यङ्गसापेक्षे कर्मणि तदपेक्षानिवर्तनार्थं तद्वदित्युच्यते । तदेव चेदेतस्य स्थाने स्याद्वतिप्रयोगो विरुध्येत । तस्मात्प्रधानान्यतिदिश्यमानान्यप्यर्थात्स्वधर्माणि स्वधर्मयुक्तान्यतिदिश्यन्ते । तथा च तद्धर्मयुक्तमेतत्कर्तव्यमित्यर्थो भवतीत्यर्थः । लोके हि बालो व्युत्पाद्यते यदा वर्षाग्रहणे तदा ककारे व्यञ्जनेऽकारादिस्वरान्योजयित्वा वदति खकारोऽपि तद्वदिति तदा बालोऽप्यविद्यमानान्खकारे ककारे दृष्टानकारादीन्योजयति तद्वदिहापि । किंच न हि कृतं पुनः कर्तुं शक्यं किं तु तादृशं तथाऽङ्गान्यपि कृतानि पुनरत्र तान्येव न कर्तुं शक्यन्ते किंतु तज्जातीयानित्येव । कर्म तु शब्दान्तरादिनिर्भिन्नजातीयत्वेनावगतं तत्र तज्जातीयता त्वशक्या कर्तुमिति च ज्ञेयम् ।

ननु ज्योतिष्टोममात्रस्य स्वधर्मत्वेऽप्येकाहादीनामतथात्वात्तत्र दर्शपूर्णमासातिदेशः कथं न स्यात्तथाऽत्र यदि दार्शपौर्णमासिककर्मपरिणामो नोत्तरततिस्तदा कथं प्रकृतिविकृतिता स्यान्मृद्धटयेरेव तथात्वदर्शनात्तथा च सर्वाण्युत्तरततावतिदिश्यन्ते तदाऽपि धर्माणं विरोधो वा विकल्पो वा स्यादत आह—

सादृश्याद्विकारः ।

अहीनादयः साकाङ्क्षा अपि ज्योतिष्टोमादेवाव्यक्तचोदनात्वेन सादृश्यात्तस्य विकारा न तु दार्शपौर्णमासिकानां व्यक्तचोदनानां, तस्मादिष्टिपशुबन्धा एव द्रव्यदेवतासंबन्धेनोत्पन्ना व्यक्तचोदनत्वेन सादृश्याद्विकारा न तु विना द्रव्यदेवतासंबन्धमुत्पन्नस्य ज्योतिष्टोमस्येत्यपि सिध्यति । तथा दार्शपौर्णमासिकप्रधानसादृश्यादेव विकारो न तु त्रिक्षणस्थितिवभावानि कर्माण्यन्याकारेण परिणतिं गच्छेयुरतो गौणः प्रकृतिविकृतिभावो न तु मुख्यो मृद्धटवत्साङ्गदर्शपूर्णमासयोरर्थेऽवयवा इव येऽवयवा अङ्गानि तान्युत्तरततौ विद्यन्त इति स विकारः । न च सर्वाणि सर्वत्रातिदिश्यन्तेऽपि तु परस्परमवान्तरसादृश्यादेकस्यैवैकत्रातिदेश इति त्रेधाऽऽवृत्त्या सूत्रं योज्यम् । तथा सादृश्यात्तद्वदिदं कार्यमिति वाक्यमतिदेश इतीयता सूत्रसंदर्भेणाक्तम् । तदुक्तमभियुक्तैः—

‘ अन्यत्रैव प्रतीतायाः कृत्स्नाया धर्मसंततेः ।

अन्यत्र कार्यतः प्राप्तिरतिदेशोऽभिधीयते ’ ॥ इति ।

‘ प्राकृतात्कर्मणो यस्मात्तत्समानेषु कर्मसु ।

धर्मप्रदेशो येन स्यात्सोऽतिदेश इति स्मृतः ’ ॥ इति च ।

ननु वैदिकं कर्म यथा चोदितं तथा च फलायालं न तु तद्वत्कर्तव्यमिति विधिरस्ति न च कल्पः प्रमाणाभावादित्याशङ्क्याऽऽह—

स लिङ्गेन गम्येत ।

सादृश्याद्विकारो लिङ्गेन लिङ्गदर्शनेन ज्ञातव्यः । विशेषलिङ्गे सति विशेषे ततस्तु सुतरामतिदेशसद्भावः सिद्ध एवेत्यर्थः । तथा हि—प्रयाजे प्रयाजे कृष्णलं जुहोतीति प्रयाजानुवाद इष्टौ तथाऽऽगारमाचार्यपशुः समनक्तीति पशौ चाऽऽगारानुवादो नैवमेकाहादिषु । तस्माज्ज्ञायते स्थालीपुलकन्यायेन वाचनिकातिदेशेषु च सर्वाङ्गोपसंहारेणातिदेशदर्शनाच्च दार्शपौर्णमासिकप्रधानधर्मा इष्टिषु पशुषु च । तथा ज्योतिष्टोमधर्माः स्तोत्रशस्त्रादयस्तावत्किंचिदेकाहाहीनादिष्वनूद्य गुणा विधीयन्तेऽतो ज्ञायते ज्योतिष्टोमविकारा इति ।

ननु सादृश्याद्विकार इत्युक्तं भूयोवयवसामान्यं सादृश्यं न तत्कर्मणि संभवति, यदि करणभूतधातुसाम्येन सादृश्यं विवक्षितं तस्यानुमितस्य यजिघातोः सर्वत्र सामानं स्यात्किंकृतः प्रातिस्विकप्रकृतिविकृतिभावः स्यादथ देवतासामान्यं हविःसामान्यं वा सादृश्यकारणं तदपि न । न हि जात्या किंचिद्विवा देवता वाऽस्ति नापीतिकर्तव्यतासामान्येन तस्याद्याप्यसिद्धेरित्याशङ्क्याऽऽह—

*देवतासामान्येन हविःसामान्येन वा यत्र हविः प्रदीयते ।

सादृश्याद्विकार इति व्यवहितमपि योग्यमनुषज्यते । देवतासामान्येन हविःसामान्येन वा यत्सादृश्यं कर्मणि तस्माद्विकारनियम इत्यर्थः । ननु न जात्या देवता नापि हविरस्तीत्यत उक्तं यत्रेति यस्मिन्कर्मणि यस्यै यद्दीयते सा देवता तच्च हविस्तयोरन्तरङ्गयोरुभयसामान्येनान्यतरसामान्येन वा सादृश्यात्प्रकृतिविकृतिविशेषनियम इत्युक्तम् । हविर्हि जातिशब्दनिर्दिष्टं प्रदेयत्वेन लोकप्रसिद्धमेव विधीयते पुरोडाशादिकं देवता तु न लोकप्रसिद्धा सा शब्दमात्रगम्या नापि वेदेऽपि जात्या प्रसिद्धाऽतो येन शब्देन या विहिता तच्छब्दगतं सामान्यमात्रं देवतासामान्यं विवक्षितमिति ज्ञेयम् । प्रदीयते तदेव हविर्न तु तेन शब्देन गृहीतमात्रं, यथा पृषदाज्यार्थं गृहीतं दधि न दीयतेऽतो न दधिधर्माह्वय इत्युक्तं भवति व्यतिरेकेण । ननु पुरोडाशशब्देन चोदितस्य पुरोडाशेषु सामान्यं भवेन्न तु चरुयवागूधानाकरम्मादिषु तथाऽऽज्यपयोदधिद्रव्याणां तज्जातीयेषु तैलमधुषु पश्वाभिक्षयोर्वाजिने च तथा देवताग्न्यादिशब्दमात्रसामान्येन सादृश्यं कथं सूर्यादिना सादृश्यं चेति चेत् । उच्यते—नात्र सामान्यशब्देन जातिमात्रं विवक्षितमपि तु तद्गतधर्ममात्रं तत्रान्तरङ्गवहिरङ्गभेदेन यद्यत्र संभवति तेन सादृश्यकल्पना सुकरैव सति सामान्यातिदेशे स तु लिङ्गेनाऽऽकाङ्क्षितेतिकर्तव्यताया गमकेन साधित एवेति सूत्रकृदेवेदं स्पष्टयिष्यति । चर्वादिषु पुरोडाशत्वाभावेऽप्यौषधद्रव्यत्वेन पुरोडाशसादृश्यं कृष्णलेष्वापशुप्रभवत्वे सति काठिन्येन पुरोडाशसादृश्यं स्वयमेव वक्ष्यति कृष्णलेष्वापधवत्कल्प इति । तथा संसृष्टद्रव्यकप्रानापत्येष्टावाज्यविकारो मधूदके संसृष्टे इति । अप्सु मधुनि चाश्वत्वे सति द्रवद्रव्यत्वेनाऽऽज्यसादृश्यं पशौ साक्षात्पशुप्रभवत्वेन पयःसादृश्यमभिक्षायां च पशुप्रभवत्वे सति श्वत्वे सति मधुरत्वेन पयःसादृश्यं वाजिने चाम्लत्वेन दधिसादृश्यं तत्सर्वमीमांसातोऽवगन्तव्यं, देवतायां तु देवतैक्यानेकत्ववर्णसाम्यादीनि यानि सादृश्यनिमित्तानीति सूत्रेष्वेव दर्शयिष्यन्ते । ननु किमिदं प्रमाणमतिदेश इति । उच्यते—वैकृतस्य कर्मण उपकाराकाङ्क्षावशात्पूर्वकर्मणः सकाशादुपकारकर्मकलापसंनिधायको वाक्याध्याहारोऽतिदेशः । तत्सहकृतो विधिरेव प्रमाणमवगन्तव्यं न हि

विधिलक्षणके कर्मण्यन्यत्प्रमाणमस्ति । विधिविहितस्य कर्मणो ह्याकाङ्क्षा जायते कथमिष्टं भावनीयमिति । तत्र संनिधौ नोपकारकं पश्यत्पूर्वस्मात्सदृशात्तल्लभं दृष्टोप-
कारकाणामङ्गानामङ्गिनिबद्धानामनेकेषां नानोपकारकाणां प्रत्येकं संनिधापनेऽतिगौरवं स्यादिति प्रकृतं प्रधानकर्मेव संनिधाप्यते । तदिदमप्युक्तं दार्शपौर्णमासिकानि प्रधाना-
न्येव पूर्वं विहितान्युत्तरतानुषङ्ग्यन्ते । तत्रोपकारकमात्रमङ्गजातं गृहीतं स्वसादृश्य-
प्रतियोगितया प्रधानमपि गृह्यते नोपकारकत्वेन प्रधानस्य प्रधानोपकारकत्वेन कृतत्वात्त-
दप्युक्तं सादृश्यमात्रेण विकृतिभावो न तु ताद्रूप्येण दृष्टोऽस्ति तदङ्गसदृशान्यङ्गानि
गृहीत्वा पूर्वमङ्गाङ्गित्वेन परिणतो विकृतिर्भवति । प्रत्यक्षानिर्देशे ह्येवमेव वाक्यं
दृश्यते । तथा हिसमानभितरच्छेदेनेति वाक्यस्य वेषुसंज्ञक एकाहे श्रुतस्य
श्येनयागेतिकर्तव्यतासदृशीतिकर्तव्यतोचिताऽपि कर्तव्येति वाक्यार्थावगमादिहापि
तादृशमेव वाक्यमनुमीयेतेत्युक्तमाग्नेयवत्सौर्य इत्यादि । तथा चैतद्ब्राह्मणान्येव पञ्च
हवींषि भवन्त्येतद्ब्राह्मण ऐन्द्राग्र एतद्ब्राह्मण एककपाल इति प्रत्यक्षवाक्यानि(णि)
मासमग्निहोत्रमिति गौणवृत्त्या पर्यवसन्नदृष्टान्तानि लिङ्गानि पूर्वोक्तातिदेशवाक्या-
ध्याहारे देवतासामान्येन हविःसामान्येनेतीष्टिपशुविषयत्वेनोक्तं सोमे त्वव्यक्तचोद-
नाऽपि वक्ष्यते । ननुक्तमुत्तरततिगतेष्टिपशुबन्धानां दार्शपौर्णमासिकान्येव प्रधानानि
प्रकृतिरेतद्ब्राह्मणान्येव पञ्च हवींषि भवन्तीत्यत्र वैश्वदेवहवींषि वरुणप्रवासादिह-
विषां प्रकृतित्वेन श्रूयन्ते मासाग्निहोत्रे दर्विहोमेऽपि प्राकृताग्निहोत्रविकृतित्वं दृश्यत
इति चेत् । सत्यम्, न्यायेनातिदेशे हि दार्शपौर्णमासिकानीत्यादिनियमो वचनेनान्य-
थात्वेऽपि न दोषः । दर्शपूर्णमासप्रकृतिकत्वे सत्येवान्यप्रकृतिकत्वं पञ्चपशु-
व्यतिरिक्तपशुष्वपि लिङ्गदर्शनेन पञ्चपशुप्रकृतिकत्वं चापि । तस्मादुक्तलक्षणवा-
क्याध्याहारसहितकर्मविधिरेवातिदेशारूपं प्रमाणमभियुक्तवाक्ययोरप्येवमेवार्थः । तथा
हि अन्यत्रैवं दर्शपूर्णमासोऽर्ज्योतिष्टोमे च प्रतीताया विहितायाः कृत्स्नाया
धर्मसंतरेऽङ्गक्रमस्यान्यत्र धर्मसंततिरहितेषु कार्यत उपकारद्वारा प्राप्तिः प्रापकं
वचनमतिदेश इत्यर्थः । तथा प्राकृतात्प्रकृतिभूताद्यस्माद्धर्मयुक्तात्तत्समानेषु समान-
धर्मयुक्तेषु धर्मविहीनेषु साकाङ्क्षेषु धर्मप्रदेशो धर्मप्राप्तिर्येन वाक्येन सविधिकेन
भवेत्तत्सविधिकमध्याहारवाक्यमतिदेश इत्यनेन रूपेणावस्थिता इत्यर्थः ।

एवमतिदेशस्वरूपमभिधायेदानीं तद्वलावलचिन्ता क्रियते—

विप्रतिषेधे हविःसामान्यं बलीयः ।

देवतासामान्यहविःसामान्ययोर्विरोधे हविःसामान्येन यत्र सादृश्यं तद्वलीयो हविषो
यागक्रियाश्रयत्वेनान्तरङ्गत्वाद्देवतायास्तु प्रतिग्रहीतृत्वेन बहिरङ्गत्वात्सर्वत्र हविर्विशे-
षणत्वाच्च देवतायास्तद्धिते चतुर्थ्यन्ते च विशेष्यं तु रूढीतिबुद्धयारूढं भवतीति भावः ।

उदाहरति—

यथा वैष्णवः पुरोडाशः ।

विष्णुरुपांशुयागदेवताऽत आज्यधर्माः प्राप्ताः पुरोडाशधर्मेण बाध्यन्ते । एव-
माग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेदत्रापि विष्णोर्देवतात्वमन्यत्र प्रकृतिदेवतास्य इत्येक-
देशेऽपि देवतात्वस्य वक्ष्यमाणत्वात् ।

एकदेवतास्त्वाग्नेयविकारा अन्यत्र प्रकृतिदेव-

ताभ्यो यथा सौम्यश्चरुरैन्द्रः पुरोडाश इति ।

एकवचनान्तशब्दप्रतिपाद्या देवताऽस्यासावेकदेवतः कर्मविशेषः । एकदेवतश्चैक-
देवतश्चेति पश्चादेकशेषेण बहुवचनान्तता । औषधद्रव्यं पुरोडाशचरुयवाग्वादि तत्सा-
मान्यमाग्नेयाग्नीषोमीयैन्द्राग्नेषु साधारणं तत्र विकल्पं प्रसक्तं निवारयति द्विदेवत्ये-
भ्यस्तुशब्देन ये चैकदेवताविकृतिविशेषा आग्नेयस्यैव विकारा नेतरयोर्द्विदेवत्ययो-
र्द्विदेवतयोरपि चावयवगतं सामान्यमेकदेवतत्वबाधकमिति वक्तुमन्यत्रेति । प्रकृतौ-
सोमश्चेन्द्रश्च द्विदेवतावयवभूतावपि यत्र साक्षाद्देवते तत्रैकत्वसंख्याकृतं सामान्यं
बहिरङ्गद्विदेवतावयवगतेनापि भूयोवयवसामान्येन शीघ्रमुपस्थितेन देवतासामान्येन
बाध्यतेऽतो द्विदेवत्यविकारौ सौम्यश्चरुरैन्द्रः पुरोडाशः प्रकृतिगता देवता प्रकृतिः सा
देवता यस्यासौ तथा तत एकशेषः । यद्यपि न ते द्वे देवते द्वंद्वान्चतुर्थ्या तद्धितेन वा
द्वयोरेकदेवतात्वमेवावगम्यते तथाऽपि द्विवचनेन द्विदेवतत्वप्रसिद्धेरवयवेऽपि देवतात्व-
मुक्तम् । उदाहरणे स्पष्टे । इतिकरणे ऐन्द्रवैमृधप्रभृतिविशिष्टदेवता परिग्रहार्थः ।

सोमेन्द्रस्येन्द्रासोमीयस्यावयवमुख्यत्वेनैव व्यवस्थेति दर्शयन्नाह—

अथेतरेऽग्नीषोमीयस्येन्द्राग्रस्य वा ।

विकारा इति पूर्वतः । अथ प्रकृतादेकदेवतादन्येऽनेकदेवतत्वसामान्येनानेकदेव-
तयोरग्नीषोमीयैन्द्राग्रयोर्विकाराः । वाशब्दो व्यवस्थाविकल्पार्थो यतोऽनियमो नियमे
सति न युक्त इति । तत्र देवताविग्रहस्येष्टत्वेऽपि शब्दस्य विशेषणता न त्यज्यते ।
यतो येन शब्देन या यत्रोक्ता सा तेनैव शब्देन युक्ता तत्र देवताऽतस्तु शब्दगत-
वर्णसंख्यागतं सामान्यमपि व्यवस्थाहेतुरिष्टं यथा शब्दावयवगतं सौम्यत्वादि । देव-
तासामान्यं च सर्वं शब्दकृतमेवेति दर्शितम् । तस्मादत्रापि शब्दगतवर्णसंख्याया
सामान्यं यथा पदगतैकत्वानेकत्वाभ्यां न हि देवता प्रत्यक्षा यद्गतमेकत्वाद्यवगम्येत
प्रमाणान्तरेण । अत एव कात्यायनः—व्यक्षरादूर्ध्वं तेऽग्नीषोमीयस्य व्यक्षरा ऐन्द्राग्र-
स्येति । ऊर्ध्वशब्दप्रतियोगिनोऽधःशब्दस्याप्यध्याहारः । व्यक्षरादधस्ते व्यक्षराश्च

चतुरक्षरन्यूनत्वसामान्येनैन्द्राग्नविकारा इत्यर्थः । सोमेन्द्रे तु व्यक्षरेऽपि सोमप्राथम्येन शीघ्रबुद्धिस्थेनासंजातविरोधिनाऽग्नीषोमविकारता ज्ञेया । तथेन्द्रासोमीये व्यक्षरादाधिक्येऽप्येन्द्राग्नविकारताऽपि ज्ञेया । एवमाग्नेयविकारेऽपि कालसामान्यकृता व्यवस्थेष्टा यतः पशौ वक्ष्यति कालसामान्यादिति । तत्त्वे तत्राऽऽग्नेयविकारे पौर्णमास्यां तस्याः समीपे वा कृते पौर्णमासं तन्त्रम् । एवमामावास्यमपि । सर्पपितृस्वात्यादिदेवता विशेषे-
प्याक्षरैरेन्द्राग्नसमाना भिन्नलिङ्गवचनानां विशेष्याणां बहिरङ्गत्वात् ।

विकृतीरुक्त्वा तदङ्गबलावलमाह —

प्रकृतौ विशिष्टधर्माणामुत्तरस्यां ततौ सम-
वेतानामङ्गविप्रतिषेधे मुख्यत्वं बलीयः ।

प्रकृतौ दर्शपूर्णमासरूपायां तथा विकृतिरूपायामपि स्वधर्मवत्यामिष्टिपशुबन्धरूपायां च यानि विशिष्टधर्माणि प्रधानानि विशिष्टाः परस्परव्यापृता धर्मा अङ्गानि येषां तानि तथा ते *विशिष्टधर्मा विपूर्वत्वाच्छिष्टपदस्य न केवलत्वमिति धर्मादिनिच्छेकबलादिति नानिच् । उत्तरस्यां ततौ विकृतिरूपेष्टिपशुबन्धरूपायां समवेतानां चोदकेन प्रापितानामङ्गविप्रतिषेधे प्रत्येकं वैकृते प्रधाने प्रत्येकं प्राकृतं प्राकृतं प्रधानं समवेतम् । तेषां तन्त्रेणानुष्ठाने परस्परं विरोधे प्रसङ्गेन वा स्वातन्त्र्येण वाऽनुष्ठाने प्रधानैः सहाङ्गानां विरोधे समुच्चयायोगाद्वेकल्ये प्राप्ते तत्रानुष्ठाननिर्वाहायान्यतरबोधकं प्रमाणमाह मुख्यत्वमिति । प्रकृतिभूते प्रधाने मुख्यत्वं मुख्यैः प्रथममनुष्ठानं प्रकृतौ यस्याविरोध्यङ्गं प्रथमप्रकृतावनुष्ठायते तत्प्रधानमङ्गद्वारा मुखे प्रवृत्तं मुख्यं तस्य भावस्तत्त्वं तद्धर्मस्तल्लिङ्गं बलीयोऽन्येषां तत्रानुष्ठानविघटकानामङ्गानां बाधकमित्यर्थः । चातुर्मास्येषु वैश्वदेवपर्वणि अष्टौ प्रधानानि तन्त्रेणानुष्ठेयानि तेषु चातिदेशेन प्रापितानि दार्शपौर्णमासिकानि प्रधानानि । तत्राऽऽग्नेयविकाराणि चत्वारि तानि न विरोधीनि पौर्णमासे दर्शे च समानत्वात् । सौम्यद्यावापृथिव्ययोरग्नीषोमीयः प्रकृतिर्मारुतस्यैन्द्राग्नः । आमिक्षायाः प्रातर्दोहः । प्रथमस्य पौर्णमासं तन्त्रम् । ऐन्द्राग्नप्रातर्दोहयोरामावास्यं तन्त्रम् । तन्त्रेणानुष्ठानमुपशक्यम् । तत्राग्नीषोमीये प्रथममन्वाधानमुभयत्र साधारणम् । बर्हिराहरणमन्तरमसाधारणम् । ऐन्द्राग्ने वेदिकरणम् । सांनाय्ये शाखाहरणम् । तत्र दाक्षायणे यज्ञे पौर्णमास्यां संनयतश्चोभयं प्राप्नोति पौर्णमासप्रयुक्तं पूर्वं बर्हिःसंनयनप्रयुक्तं शाखाविप्रतिषेधे मुख्यत्वं बलीयः । कथम् । इधे त्वेति मन्त्रब्राह्मणपाठेनाऽऽदौ शाखाहरणमनन्तरं बर्हिराहरणं यज्ञस्य घोषदसीत्यादिनोक्तम् । तत्र पौर्वापर्येण वैश्वदेवपर्वण्यपि शाखाहरणं बर्हिराहरणं चेति क्रमे सति भूयस्त्वादिविशेषकामावान्मुख्यत्वेन पूर्वबुद्धिस्थत्वलक्षणेन

दाशमेव तन्त्रं प्रयच्छत्यैन्द्राग्रः सांनाय्यं च । सांनाय्ययोर्यागद्वित्वेऽपि सायंदोह-
स्याऽऽमिक्षार्थत्वात् प्रधानद्रव्यत्वमिति नाङ्गाकाङ्क्षित्वमिति न तेन भूयस्त्वमाशङ्क-
नीयम् । वैकृतानि प्रधानानि युगपदेवाङ्गाकाङ्क्षाणि तेषु युगपदेव प्राकृतानि प्रधा-
नानि संबध्यन्ते । तत्रैक आग्नेयो वाऽग्नीषोमीयो वाऽनेकेषु युगपदन्वयं नार्हति । तथा
च प्रतिवैकृतत्वं तु प्रधानमावृत्तावैन्द्राग्र ऐन्द्रश्च नाऽऽवृत्तावतो न भूयस्त्वमुत्तरयोराश-
ङ्कनीयम् । एवं च प्रकृतिप्रधानगतमेव मुख्यत्वं भूयस्त्वं वा ज्ञेयम् । न तु विकृति-
प्रधानगतम् ।

मुख्यत्वाद्भूयस्त्वम् ।

पूर्वसूत्रं मुख्यत्वपदव्यतिरेकेणानुषज्जनीयं सर्वत्रातः परम् । भूयस्त्वमधिकता सजा-
तीयप्रधानानाम् । यस्यां कोटौ समानप्रकृतिकानि प्रधानानि न्यूनानि सा कोटिरधिक-
प्रधानकोट्या बाध्यते । अयमाशयः—विकृतिसमुदाय आदावुत्पत्तिविधिभिः स्वरूप-
मात्रेण चावगतस्तस्यातिदेशप्राप्तये स्वरूपावधारणवेलायामेवाल्पत्वाधिकत्वे वाऽवगते
तत्र बह्वनुग्रहो न्याय इति विरोधिस्फूर्तिदशायामेवाल्पत्वाधिकत्वेन निर्णये सति
क्रमोऽनुष्ठानं पश्चाद्बुद्धिस्थं तत्रत्यं मुख्यत्वं बाधितं न पुनः प्रभवति बाधकमधिकत्व-
(त्वं) बाधितुमिति । यथा दधि मधु घृतमापो धानाः संसृष्टं प्राजापत्यं हविस्तत्र दध्ना
मुख्यत्वं शाखाहरणेन यावता ज्ञायते तावता पूर्वमेव मध्वादित्रयस्याऽऽज्यविकारत्व-
मवगतं तद्व्यस्त्वादनन्तरावगतस्य मुख्यत्वस्य बाधकम् ।

भूयस्त्वात्स्थानम् ।

अग्निष्टोमादौ सवनीयपशुतन्त्रमध्ये विहितानां धानाः करम्भ इत्यादिकानां सवनीय-
हविषां वाजपेयादावग्नीषोमीयपशुपुरोडाशमनुनिर्वाप्याणामग्रये गृहपतये पुरोडाश-
मष्टाकपालं निर्वपतीत्यादिकाष्टयागानां दर्शपूर्णमासतन्त्राणां भूयस्त्वात्पशुतन्त्रमेकादश-
प्रयाजत्वादि बाध्यमिति प्राप्ते स्थानं बलीय इत्युक्तम् । स्थानं पाठसादेश्यमनुष्ठानसा-
देश्यमिति द्वेषा । तत्र प्रकृतेऽनुष्ठानसादेश्यं स्थानं सवनीयस्याग्नीषोमीयस्य च तत्र
प्रदेशेऽनुष्ठानकाले सवनीयाऽग्नीषोमीया प्रक्रान्ताऽनुष्ठीयेते । तदुपक्रमे सवनीयानु-
निर्वाप्याणामबुद्धिस्थत्वात् । तत्र पशुरेव तस्य तन्त्रानुष्ठितकतिपयविरुद्धाङ्गस्य तन्त्र-
मध्ये पश्चाद्बुद्धिस्थानां बहूनां प्रारब्धतन्त्रबाधेन प्रयोजकत्वम् । तस्मात्पशुतन्त्रं प्रस-
ङ्गेनोपकरोति पुरोडाशान् ।

स्थानाद्विधिः ।

स्थानानुमितो विधिरन्यः प्रत्यक्षेण विधिना बाध्यते । अग्नीषोमीयस्य स्थानमौपवसथ्य-

महः सार्धस्केषु सह पशूनालभत इति श्रूयते । तत्र सहश्रुत्याऽग्नीषोमीयाग्नेयानूबन्ध्या-
पशूनां सहालम्भेऽवगतेऽग्नीषोमीयस्य सवनीयात्पूर्वस्थानसामान्येन तत्संनिकृष्टतथैवाव्य-
वधानेन प्राप्तं पूर्वभावित्वं तत्प्रकृतौ श्रुतेनाऽऽश्विनं ग्रहं गृहीत्वा त्रिवृता यूपं परिवी-
याऽऽग्नेयं सवनीयं पशुमुपाकरोतीति त्वाप्रत्ययसनाथेन विधिनाऽऽश्विनग्रहानन्तर्यं
विहितं तद्विकृतौ चोदकेन तथैव प्राप्तमनेनाग्नीषोमीयस्य स्थानं बाध्यते । विधिर्हि
प्राप्तयोर्ग्रहग्रहणाग्नेयालम्भयोरानन्तर्यमात्रं विधत्ते प्रत्यक्षो विधिः । अग्नीषोमीयस्य
स्थानानुमितो यद्यपि विधिरेव प्रमाणं तथाऽपि स स्थानमतिदिष्टमुपजीव्यानुमीयते ।
स्थाने बाधिते सोऽपि बाधित एवेति स्थानाद्विधिरित्युक्तम् । न च सहश्रुतिसहकृतौ
विधिरौपदेशिको(क आ)तिदेशिकं बाधेतेति सह श्रूयते संनिकर्षमात्रं वाच्यं न पौर्वापर्य-
मपि । न च स्थानसहकृतः सहालम्भविधिरौपदेशिको येन प्रबलो भवति । किं च
प्राप्त आलम्भे गुणद्वयं साहित्यं पूर्वभावित्वं न विधातुं शक्यते । तस्मात्स्थानानुमित एव
बाधितो विधिः ।

विधेरङ्गम् ।

विधिनाऽऽश्विनानन्तर्यमवगतं साङ्गस्य सवनीयालम्भस्य तन्मध्ये यथाऽग्नीषोमीया-
लम्भस्य नावकाशोऽस्ति तद्वदेव तदङ्गानामपीत्येवं प्राप्ते विधेरङ्गं साहित्यविधेरा-
लम्भानां संनिकर्षावगमे सति तत्तदालम्भलक्षणसंज्ञापनस्याङ्गमननुष्ठायाऽऽलम्भः कर्तुं
शक्यते । तस्मादङ्गविधिना साहित्यविधिर्बाध्यते । न च तेषां सर्वेषां तत्तदालम्भात्पूर्व-
मेव करणं युक्तमौत्सर्गिकपदार्थानुसमयबाधितसंसृष्टान्येकापवर्गणीत्यभिहिते काण्डा-
नुसमये तु न प्रमाणमस्ति । तस्मात्साहित्यावगतैरङ्गैः पदार्थानुसमयेनाग्नीषोमीयाल-
म्भाङ्गैराश्विनानन्तर्यं साङ्गसवनीयालम्भस्यातिदिष्टं बाधितम् ।

अङ्गात्प्रधानम् ।

ऐन्द्रावरुणः पुरोडाश ऐन्द्रावरुणी चाऽऽभिक्षा पापयक्षमगृहीतस्य श्रूयते । काम्ये-
ष्टिभिश्च दर्शपूर्णमासौ संस्थाप्य यजेतेति श्रूयते । ततः प्रतिपदि सद्यस्काला एव
सांनाय्यवत्यो द्यहकाला इति सांनाय्यविकृतेर्द्यहकालेतेति नित्येन हविषेष्टा सायंदोहं
कृत्वा द्वितीयायां याग इति प्राप्तेऽङ्गात्प्रधानमित्युक्तमङ्गस्य कालः प्रधानकालेन
पर्वणा बाध्य इति ।

चतुर्दश्यां दोहः पञ्चदश्यां यागो वैश्वदेवपर्वणि तथा दृष्टत्वादित्याशङ्क्य नित्येन
हविषेष्टेति काम्येष्टिपशुबन्धानां नित्येष्ट्यनन्तरमनुष्ठानं श्रुतिप्रामाण्याद्[दा]ह—

दर्शपूर्णमासयोर्विकृतेष्व संनिपाते दर्शपूर्णमासौ बलीयांसौ ।

दर्शस्य पौर्णमासस्य च प्रत्येकं विकृतेरिष्टिरूपायाः पशुबन्धरूपाया वा संनिपाते कालैक्येन सहानुष्ठाने प्राप्तेऽङ्गविप्रतिषेध एव । दर्शं पूर्णमासतन्त्रा विकृतिर्वैपरीत्ये वा विकृतेष्टेर्विप्रतिषेधे सति प्रकृतेरौपदेशिकाङ्गत्वाद्विकृतेरनुमितातिदेशेन प्राप्ताभ्यङ्गानि बाध्यन्ते । बलीयांसौ बाधकौ । एवं च कदाचिद्विकृतेष्व पृथङ्महापूर्वाया अपि तन्त्रमस्तीति ज्ञायते । पशुबन्धस्यामावास्यातन्त्रस्यैव पौर्णमास्यां तन्त्रेण क्रियमाणस्य पौर्णमासतन्त्रता । न चेद् तन्त्राविधायकमपि तु पौर्वापर्यस्य विधायकमिति वाच्यम् । प्रकारान्तरमुत्तरसूत्रेण विरुध्येत प्रकारान्तरस्य पौर्वापर्यादिरूपस्य तत्र तत्र निर्णयाच्च । स्पष्टमेवोक्तं भरद्वाजेन—समानतन्त्रा वा विकृतिर्दर्शपूर्णमासौ चेति । एवं च विकृतीनां मध्ये समानतन्त्रा विकृतिस्तु सद्यस्काला सद्यस्कालया पौर्णमास्यैव संभवति नान्यथा । द्यहकाला च द्यहकालया चतुर्दश्युपक्रमाणि चातुर्मास्यपर्वाणि द्यहप्रकृत्या न समानतन्त्राणि सद्यस्काला प्रकृतिः समानतन्त्रा न संभवति पूर्वद्युरुपक्रान्तया विकृत्या । एवं च विकृतिः प्रधानयागात्पूर्वमेव कार्येत्यादि व्यवस्था ज्ञेया । एवं च काम्येष्टिपशुबन्धानां सांनार्यावत्सानार्यविकृतीनां द्यहकालत्वविधानेन नित्येष्टनन्तरानुष्ठानविधानेन साङ्गयोः पौर्वापर्यासंभवात्तन्त्रानुष्ठाने च प्रधानमात्रयोः पौर्वापर्याबाधात्तन्त्रेणानुष्ठानं नियतमेव । तत्र च बलमप्युक्तं दर्शपूर्णमासयोर्विकृतेष्वेति क्रमपाठेनेति भावः ।

यानि त्विष्टिपशुबन्धानां प्रत्यक्षाणि तानि तत्र ।

बलीयांसौति विपतिरणमनुकूप्यते । यानि प्रत्यक्षाणीति श्रुत्यादिप्रमाणैर्विकृत्यर्थत्वेन प्रापितानि दर्शपूर्णमासचोदकव्यतिरिक्तप्रमाणेन प्रापितानीति यावत् । न हि सर्वत्र प्रत्यक्षश्रुतिविहितान्येव संभवन्ति । तुशब्देन पूर्वन्यायबाध उक्तः । कथमित्यम् । उभयोरौपदेशिकत्वेऽपि येन नाप्राप्ते यो विधिरारभ्यते स तस्य बाधको भवतीति प्राप्त एवातिदेशे विकृतौ प्रत्यक्षाण्यङ्गान्यातिदेशिकाङ्गविरुद्धानि कानिचिदतिदेशबाधेनैवोत्पद्यन्ते नान्यथा । तथोक्तं पूर्वं परमजःतत्त्वादबाधित्वैव जायते परस्यानन्यथोत्पादानां न त्वबाधनसंभव इति । अत उभयोरौपदेशिकत्वेऽपि विकृत्यङ्गान्येव बलीयांसौति वैकृत एन्द्राग्न आश्विने वा समानतन्त्रे प्रत्यक्षाङ्गता नास्ति तथाऽपि सामान्यतः पूर्वमेवातिदेशदर्शपूर्णमासिकप्राप्ता एवायं पाशुकोऽतिदेशः प्रवृत्तः प्रबलः पूर्वोक्तन्यायेनैव । न च दर्शपूर्णमासातिदेशमात्रेण वैकृतः पशुर्निराकाङ्क्षो भवति । सामयाचारिकाङ्गनातपूर्वाङ्गजातलमाद्यावत्यापेक्षणात्तस्य च पूर्वातिदेशबाधेन प्रवृत्तस्य बाधको दर्शपूर्णमासातिदेश एव कथं स्यात्प्रवृत्तस्य पुनःप्रवृत्त्ययोगात् । किंच नैवैकादशप्रयाजादिभिः पञ्चप्रयाजताऽपि बाध्यतेऽभ्यस्तेषु पञ्चप्रयाजत्वानपायात् ।

दार्शपौर्णमासिकानीत्यादिनाऽतिदेशं तद्व्याख्यं चोक्त्वाऽधुनाऽऽमिक्षावभृथपशु-
बन्धेषु केषुचिच्चातिदेशहेतोरस्वधर्मत्वस्याभावात् विकृतित्वम् । तदन्यामिक्षापशु-
बन्धास्तु हविःसंज्ञासामान्येन तन्मात्रविकारा इति दर्शपूर्णमासविकृतिरुत्तरा ततिरविशेषे-
णोक्ता तत्संकोचनीयम् । कुतः, स्वधर्मा प्रकृतिरस्वधर्मा विकृतिरिति विभागहेत्वो-
स्तानि स्वधर्माणोति सूत्रावयवात्फलितयोर्विद्यमानत्वादित्याशङ्क्याऽऽह —

दर्शपूर्णमासप्रकृतय इष्टिपशुबन्धास्ते स्वधर्माणः सामान्याद्विकारः ।

त एव स्वधर्माणः सामान्यात्तद्विकारश्चेष्टिपशुबन्धा ये सर्वेऽप्यविशेषेण दर्शपूर्णमास-
प्रकृतय एवोक्ताः । दर्शपूर्णमासौ प्रकृतिर्येषामिति विग्रहः । निर्वपतिना चोदिता
इष्टय आलभतिना चोदिताः पशुबन्धाः । तत्र लिङ्गेनातिदेशोऽस्तीत्येतावदेव सिद्धमति-
देशप्रयोजकं तु सादृश्यं तच्चापूर्वे कर्मणि देवतासामान्येन हविःसामान्येन वा ।
ततस्तु देवतासामान्यं यद्यप्यव्यापकं तथाऽपि हविःसामान्यं तु व्यापकमेव ।
यद्यपि चौषधत्वमाज्यत्वं दधित्वं पयस्त्वमेव जातिरूपं सामान्यमव्यापकं तथाऽपि
तदसंभवे चोपाधिरूपं च सामान्यं सर्वत्र संभवत्येव । तच्च कठिनद्रव्यत्वेन कृष्णलेषु
द्रवद्रव्यत्वेन मधुन्यप्सु च पूर्वं दर्शितमेव । तथा च सर्वेष्टीनामेकैकदर्शपूर्णमासप्रधा-
नसामान्येन सादृश्यं व्यापकमतिदेशप्रयोजकमस्त्येव । पशौ च लिङ्गेनातिदेशे सिद्धे
तत्रापि पशुप्रभवत्वेन सामान्येन सादृश्यं सर्वपशुबन्धसाधारणमतिदेशप्रयोजकमस्त्येव ।
प्रकृतित्वे प्रयोजकं चोपदिष्टसकलवृत्तत्वम् । तच्च सर्वं दार्शपौर्णमासिकप्रधानानुया-
येव । विकृतित्वे प्रयोजकं सर्वेष्टिषु च दर्शपूर्णमासाङ्गहीनत्वमतो दर्शपूर्णमासप्रकृ-
तय इष्टिपशुबन्धाः सर्वेऽप्यविशेषेणोपदेशदर्शितास्त एव स्वधर्माणस्तेऽपि न दर्शपूर्ण-
मासधर्मैर्धर्मवन्तोऽतो दर्शपूर्णमासविकृतयः सन्तः स्वधर्माणोऽपि भवन्ति । ये स्वधर्मैः
स्वधर्माणस्तद्धर्महीनानामेव प्रकृतयस्तद्धर्महीनाश्च तावत्यतिदेशलाभेन तावता च तद्वि-
कृतयो न तु तद्विकृतय एव । दार्शपौर्णमासाङ्गानां तेभ्योऽतिदेशाभावात् । न चाति-
दिष्टाङ्गसहिताः स्वधर्माण एव संपूर्णातिदेशप्रयोजकाः स्युः । तथात्वे वा दर्शपूर्ण-
मासानुष्ठानानन्तरमनुष्ठीयमाना विकृतिः सकलाङ्गपूर्णा तदनन्तरमनुष्ठीयमानायां(या)
विकृतेः प्रकृतिः सा च तदनन्तरमनुष्ठीयमानाया इत्यापद्येत । न च तत्रातिदेशप्रयोजकं
सामान्यं नियतमस्ति । न च सर्वपुरुषसाधारण्येनेष्टिपशुबन्धानामनुष्ठानक्रमोऽस्ति ।
तथा चाव्यवस्था स्यात् । क्रमानुष्ठितकर्मसु चातिदेशप्रयोजनं सामान्यं च दुर्लभमेव ।
तस्माद्दर्शपूर्णमासावेवाऽऽदौ सर्वेषां प्रकृतिः । तत्सामान्ये तदितरा विकृतिः सर्वाऽपीति
लाघवम् । किं च विकृतिः स्वधर्माऽपि दर्शपूर्णमासातिदेशेनाङ्गानि प्राप्यान्यस्मै
प्रयच्छतीति वाच्यम् । विशिष्टातिदेशोऽपि दर्शपूर्णमासातिदेशे बुद्धिस्थे सति पश्चात्स्वधर्म-
वैशिष्ट्ये बुद्धिस्थे सति पश्चाद्विकृतिविकृतिषु विशिष्टातिदेशस्तद्वरं सार्वत्रिक एकोऽति-
देशो द्वितीयः स्वधर्मविकृतेरपीति लाघवम् । विशिष्टातिदेशो चातिदेशयोर्विकृतिविकृतिषु

च पौर्वापर्यं च न सिध्यति । अतिदेशद्वये च पौर्वापर्यं सिध्यत्येव तच्चेष्टम् । कथम् । स्वधर्मविकृतिषु च कथंभावाकाङ्क्षासु पूर्वमतिदिष्टाङ्गानान्वयः पश्चादुपदिष्टाङ्गानाम् । कथंभावाद्युपकाराकाङ्क्षा । सा ऋसोपकारद्वाराऽतिदिष्टान्येवाङ्गानि प्रथमं गृह्णाति । औपदेशिकेषु तु नाद्याप्युपकारः ऋतः । उपदेशान्यथानुपपत्त्या च दृष्टार्थानामाकाङ्क्षयाऽङ्गानि ह्युपकाराकाङ्क्षोत्थाप्या । तत उभयाकाङ्क्षया चाङ्गसंबन्धेऽवगते तेभ्य उपकारः कल्प्यः । दृष्टार्थेष्वप्यङ्गसंबन्धोत्तरकालं यथायोग्यं दृष्टोपकारकल्पना । तस्मादुपरिष्ठानामङ्गानां पश्चादतिदिष्टेभ्य एवान्वयः । तेनैव क्रमेण ऋतेन विकृतिविकृतिष्वप्यतिदेशयोः क्रमः सिध्यति सर्वसाधारणातिदेशस्य चाऽऽदौ बुद्धिस्थत्वात् । पश्चाद्विशेषसामान्येन पूर्वमदृष्टेनाधुनैव कल्प्येन विशेषातिदेश इति क्रमयोरतिदेशोऽपि सिद्धो भवति । अत एवाऽऽहुर्वृद्धाः—न हि भिक्षुको भिक्षुकाद्याचत इति । विकृतिर्हि भिक्षुकोऽत्यन्तो(न्यतो)ऽब्धाङ्गत्वात् । स तु स्वपुष्ट्यर्थमेव चाङ्गानि लभते न तु परस्मै दातुमपीति न्यायार्थः । एवं नियतप्रकृतिविकृतिभावे च सिद्धे पौर्वापर्यं चाऽऽमिक्षा विकृतिविकृतिष्वपि चाङ्गव्यवस्था सिध्यति । तथा हि सर्वा अप्यामिक्षाः प्रातर्दोहविकृतयो दर्शविकारा भवन्ति । पश्चाद्वैश्वदेवामिक्षा स्वधर्मा तस्यां व्युद्धरणाद्यङ्गजातस्य हौत्रस्य चास्मच्छाखायां विधानात् । दाक्षायणयज्ञे चाऽऽमिक्षाऽपि स्वधर्मा । तथा च तां प्रकृत्याऽऽह कात्यायनः—तत्रैव दोहनं शृते वा दध्यानयति । वाजिनं निषिच्योत्करे करोत्याज्यलिप्तं वा प्रहृत्य तृणं तेन प्रचरति विमुच्य वा स्तुचौ बर्हिरवसिञ्चन्गृह्णाति । तद्दग्धेषु रेतो दधातीति श्रुतेरिति । अस्मत्सूत्रकृता तु स्वशाखानुसारेण दाक्षायणयज्ञामिक्षाधर्मोपदेशोऽपि वैश्वदेव्यामेव व्याख्यातः । यथाऽग्नीषोमीयादिपशुधर्मोपदेशो निरूढ एवैवमिहापि । एवं च दाक्षायणयज्ञामिक्षायां वैश्वदेव्यतिदेशेन नवप्रयाजादिप्राप्तमपि तस्यां दर्शशब्दवाच्यायां पञ्चप्रयाजादिकेनौपदेशिकेन बाध्यते । तथा पञ्चप्रयाजादिकं वैश्वदेव्यामतिदेशेन प्राप्तं नवप्रयाजादिकेनोपदेशेन बाध्यते । तथैव वरुणप्रघासामिक्षयोरपि । तत्राप्येतद्वाह्यगान्येव पञ्च हवींषि भवन्तीति पञ्चानां नवप्रयाजादिकं वाचनिकातिदेशेन प्राप्तं तेषां भूयस्त्वादामिक्षयोरपि पञ्चप्रयाजादिकं तेन बाध्यते । इतरामिक्षासु वैश्वदेव्यतिदेशान्नवप्रयाजादिप्राप्नोति दाक्षायणयज्ञामिक्षातिदेशेन पञ्चप्रयाजतादि प्राप्नोति । तथा दर्शपयोविकारत्वेनापि पञ्चप्रयाजतादिकं प्रथमत एव प्राप्तमुपजीव्य दाक्षायणामिक्षातिदेश एव प्रबल इति पञ्चप्रयाजादिकं सिध्यति । सोमे सवनीयामिक्षासु तु पशुबन्धस्य सवनीयस्यैकादशप्रयाजादिना तन्त्रेण स्थानिना सवनीयपुरोडाशानासन्नोपकुर्वता न तन्त्रं बाधितमेवेति ज्ञेयम् ।

एवं दार्शपौर्णमासिकानि प्रधानानीत्यादिनाऽतिदेशं(श)बलाबलमुक्त्वाऽतिदेशापवादमाह—

कर्मसंयुक्तानि द्रव्याणि प्रकृतौ तत्संयोगाद्धर्मं
लभन्ते कर्मण्यविद्यमाने सहधर्मद्रव्यं निवर्तते ।

त्रेषातिदिष्टाङ्गबाधो द्वाराभावादर्थवत्तावदत्रसूत्रे तत्स्थानेऽङ्गान्तरविधानात् ।
प्रतिषेधादेतौ क्रमेण द्वाभ्यां सूत्राभ्यामग्निमाभ्यामुच्येते । कृष्णलेष्टावनौषधद्रव्यास्वि-
ष्टिषु चिन्त्यते—किमविशेषेण स्फयादिद्रव्याणामङ्गता तद्धर्माणां च, अथवा विशेषे-
णोपयुक्तानामेव कर्मणीति । तत्र स्फयादीनां यज्ञायुधत्वेन संस्तवाद्येषां दृष्ट उपकारो
नास्ति तेषामदृष्टार्थत्वेनाङ्गता ततस्तद्धर्माणामपि तथेति प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येत्य-
तिदेशेनाविशेषण प्राप्तानि कपालशूर्पादीनि विहायाङ्गहीनेष्टिः कथं फलं साधयेत् ।
ततस्तान्यप्यङ्गानीति प्राप्तेऽभिधीयते कर्मसंयुक्तानीत्यादिनोत्तरम् । कर्मसंयुक्तानि
द्रव्याणि प्रकृतावङ्गत्वेन विधीयन्ते न स्वरूपेणेति शेषः । अयमर्थः—साङ्गे यज्ञे
त्रिभिर्वदैर्विधीयमाने तु न किञ्चिदपि विधिना त्वपरिगृहीतं प्रधानं चाङ्गं चास्ति ।
न च केवले द्रव्ये विधिः संभवति । विधिर्हि कर्तव्यतामावेदयन्कर्तव्यस्येष्टसाधनतां
वेदयति । न च द्रव्यं सिद्धं कर्तव्येनाऽऽवेदयितुं शक्यते । येनेष्टसाधनतया चानि-
यतौ चापूर्वजननद्वारेष्टसाधनं स्यात् । न च विधिं विनाऽऽन्यत्कर्मकाण्डे प्रमाणमस्ति ।
अत एवाकृतं विधिलक्षणानि कर्माणीति । न चैवं सति द्रव्याणामविधेयत्वादनङ्गत्वादनङ्ग-
त्वमेवेति वाच्यम् । कर्मसंयुक्तान्येव द्रव्याण्यपि विधेयानि । यद्यपि स्वरूपेणासा-
ध्यानि । तथाऽपि क्रियासंयुक्तानि तथा साधनभूतत्वेन क्रियानिष्ठानि भवन्त्येव
साध्यानि । अतस्तु सर्वत्रापूर्वसाधनत्वेन क्रियाया अपि विधेयत्वेन श्रेयःसाधनत्वं न
स्वरूपेणापि । स्वरूपमात्रस्य प्रमाणान्तरगम्यत्वादनधिगतार्थगोचरस्य विधेः कर्मस्व-
रूपमपि विषयो न स्यादित्युक्तमेव । अत एव जैमिनिः(निना) भावार्थाः कर्मशब्दा-
स्तेभ्यः क्रिया प्रतीयेतेति क्रियाया एवापूर्वसाधनत्वमुक्तम् । तद्वृत्तानां क्रियार्थेन सम-
न्वय इति यदेकस्मादपूर्वं तदितरस्तदर्थमिति वदञ्जैमिनिः क्रियात एवापूर्वं तत्संबन्धाद्द्रव्ये-
भ्योऽपीत्युक्तवान् । अपूर्वजनकत्वेनाङ्गता प्रधानता च न स्वरूपेणेत्यसकृदुक्तम् ।
ततस्तु साक्षाद्वा परम्परया वा त्वपूर्वोत्पादके कर्मण्यविद्यमाने तत्साधनत्वमात्रेणाङ्गद्र-
व्यमपि तदनङ्गं सन्निवर्तत इत्याह कर्मण्यविद्यमाने द्रव्यं निवर्तते । न च कृष्णलेषु कपाल-
शूर्पादिसाध्यं कर्मास्ति । न च प्रकृतौ कपालशूर्पादिकमदृष्टार्थं कर्मसाधनत्वेन क्लृप्तमस्ति
किं तु दृष्टार्थं कर्मसाधनतया क्लृप्तं कपालशूर्पादि । तद्धि नियमापूर्वसाधनमिति विधेयम् ।
ननु तर्हि कपालशूर्पादीनां प्रक्षालनसंमर्शनप्रोक्षणसाधनत्वेनाङ्गत्वात्प्रयोगोऽस्तिवति चेत् ।
तत्राऽऽह—प्रकृतौ तत्संबन्धाद्धर्मं लभन्ते कर्मण्यविद्यमाने सहधर्मद्रव्यं निवर्तत इति ।

न ह्यत्र प्रकृतौ प्रक्षालनादि साधनत्वेन द्रव्यं विधीयते पात्राणि प्रक्षालयेत्यादिना द्वितीयाश्रुत्या प्रधानत्वेनोद्देश्यत्वप्रतीतेर्न साधनता प्रक्षालनादिक्रियां प्रति द्रव्याणां किंतु कर्मत्वेनोद्देश्यत्वम् । कर्तुरीप्सिततमं कर्म कर्मणि द्वितीयेति पाणिनिस्मरणात् । तथा चेप्सिततमत्वमपूर्वार्थकर्मणां साधनत्वेन वाच्यम् । तत्साधनता कपालेष्वविश्रयतीत्यादिना कपालशूर्पादिषु चाधिश्रयणोद्धपनादिविधानात्साधनता तेषां प्रतीयते । तत्साधनत्वेनेप्सिततमत्वात्कर्मत्वं प्रक्षालनादिकर्माणि प्रति । अतः प्रक्षालनादीनां साध्यत्वं नास्ति किं तु तत्तत्साध्यक्रियासंबन्धाद्धर्मं प्रक्षालनादिरूपं लभन्ते द्रव्याणि । धर्मशब्देन संस्कारकर्मत्वेनाङ्गत्वमुक्तं द्रव्यं प्रति । ततस्तु द्रव्यं चेदन्यत्रोपयुक्तं तर्ह्येव संस्कारमर्हति नान्यथा । भूतभाव्युपयोगं हि द्रव्यं संस्कारमर्हतीति न्यायात् । संस्कारकर्मणां न साक्षादपूर्वोत्पादकत्वं येन विधेयत्वमङ्गत्वेन स्यात् । किं तु यैस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते गुणस्तत्र प्रतीयतेति जैमिन्युक्तन्यायेनापूर्वोत्पादकत्वं किं तु साक्षात्परम्परया वा त्वपूर्वोत्पादककर्मसाधनेषु दृष्टमुपकारं जनयन्त्यपि नियमद्वारा वाऽऽवेयशक्तिलक्षणादृष्टमपि द्रव्येषु जनयन्ति । प्रोक्षणादेः केवलमदृष्टमेव जन्यं द्रव्ये द्रव्यं चादृष्टशक्तिमत्साक्षादपूर्वसाधनीभूतां क्रियां साधयति । यथा प्रयाजादिरूपाङ्गाणां द्रव्यं किंचिद्द्रव्यं तु परम्परयाऽपूर्वसाधनीभूतक्रियासाधनक्रियां प्रत्यङ्गं सत्तद्वारा वा दृष्टशक्तिमदपूर्वसाधनक्रियां साधयति यथा प्रक्षालनादिसंस्कृतद्रव्यं चापूर्वसाधनप्रधानक्रियासाधनीभूतावहननादिकं साधयदपूर्वसाधनक्रियां साधयति । न च कृष्णलादिद्रव्यं चावहननादिकं क्लृप्तदृष्टोपकारकमर्थयतेऽतिदेशेनादृष्टोपकारस्य च तेभ्योऽक्लृप्तत्वात् । तस्मादक्लृप्तोपकाराणि कर्माणि निवर्तन्तेऽतस्तत्साधनानि द्रव्याणि च निवर्तन्ते तद्द्रव्यसंस्कारकर्मापि स्वाश्रयाभावाच्चिर्वर्तते । विकृतिर्हि । न प्रकृत्यतिदेशेनाङ्गानि गृहीत्वा यथोचितं दृष्टमदृष्टं चोपकारं गृह्णाति किं तु दृष्टमदृष्टं चोपकारमाकाङ्क्षमाणा तदर्थान्यङ्गानि गृह्णाति । तत्राऽऽरादुपकारकाणामदृष्टोपकारजनकानामङ्गानामेवाविशेषेण ग्राहिका सती यावदपेक्षितदृष्टोपकारकाण्येव संनिपत्योपकाराणि गृह्णाति न तु निष्प्रयोजनान्यपि । तस्मान्निष्प्रयोजनानि द्रव्याणि निवर्तन्त एवं संस्कारा अपि निष्प्रयोजना निवर्तन्त इति । सूत्रार्थः ।

उदाहरति—

यथा कृष्णलेष्ववहननम् ।

यो मृत्योर्बिभीयात्तस्मा एतां प्राजापत्यां शतकृष्णलां निर्वपेदिति कृष्णलानां सौवर्णानां कठिणद्रव्यत्वेनौषधविकाराणामपि वितुषीकरणलक्षणदृष्टसंस्कारानपेक्षणादवहननं निवर्तत इति शेषः । कर्मण्यविद्यमाने सह धर्मद्रव्यं निवर्तत इति पूर्वसूत्रादनुषङ्गः ।

ननु चर्विष्टौ कपालेष्वपि ग्रहणे निवृत्ते कपालानि सधर्मकाणि निवर्तन्ते तथा श्यामा-
केष्टौ ब्रीहिनिर्वापे निवृत्ते ब्रीहिषु सधर्मकेषु निवृत्तेषु स्थाल्यां श्यामाकेषु च तद्धर्मा न
स्युरत आह—

अन्यस्मिंश्च द्रव्ये तेनार्थेन संयुज्यमाने धर्मावेशः ।

प्राकृताद्रव्यादन्यस्मिन्द्रव्ये तेन प्राकृतेन प्राकृतद्रव्यसाध्येनार्थेनापूर्वप्रयोजनवता
कर्मणा संयुज्यमानेऽङ्गत्वेन विधीयमाने तत्रापि धर्माणामावेशोऽतिदेशेन प्रादुर्भावः ।
अयमाशयः—न ह्यत्र पाकनिवृत्त्या कपालनिवृत्तिः किं तु सामर्थ्यसिद्धया स्थाल्या
कपालस्थानापन्नया पाको हि चरोः प्राप्तः । तत्रापूर्वसाधनीभूता क्रिया न निवृत्ता ।
तस्याश्च साधनं जात्यन्तरविशिष्टमपि प्राप्तं, तत्स्थानापन्नं तद्वाधकं च तदेव पाकजन्या-
पूर्वसाधनतयाऽङ्गं तस्मिन्नेवापूर्वप्रयुक्ताङ्गे धर्मा अपि भवन्त्येव । एवं पाणिनिः स्थानि-
वदादेश इत्याह—अन्यथा तदपूर्वमेव तस्मान्नोत्पद्येतेति ।

उदाहरति—

स्थाल्यां कपालधर्मः श्यामाकेषु ब्रीहिधर्मः ।

अतिदिश्यत इति शेषः । अप्राकृतेऽपि द्रव्येऽतिदेशनिरूपणमनेन स्पष्टम् ।

द्रव्यसाध्यक्रियाया अनिवृत्तौ तत्स्थानापन्ने द्रव्यान्तरेऽपि धर्मातिदेशे चातिप्रसङ्ग-
माशङ्क्याऽऽह—

यज्ञोत्पत्तौ प्रतिषिद्धे सर्वं प्रतिषिध्येत ।

यज्ञाद्यज्ञकर्मणोऽङ्गभूतात्कर्मण उत्पद्यतेऽथवा यज्ञाय प्रयोजनायोत्पद्यते तत्तथा ।
द्रव्य इत्यनुवर्तते । उत्पत्त्या प्रयोजनयोग्यताप्राप्तिर्लक्ष्यते ।

यस्मात्कर्मणे द्रव्यं संस्कृतं प्रयोजनयोग्यं भवति तत्कर्मविशिष्टद्रव्ये प्रतिषिद्धे तत्साध्यं
प्रयोजनमपूर्वसाधनीभूतं कर्म तत्प्रयुक्तम् । अन्यदपि धर्मजातमपि प्रतिषिध्येत । यूपो
हि स्वातमानलक्षणेन कर्मणोत्पद्यते यज्ञप्रयोजनाय पशुनियोजनाय योग्यत्वेन प्राप्यः
प्राप्तिविशिष्टे तस्मिन्प्रतिषिद्धे संस्कारा अपि प्रतिषिद्धेयुः । न च न दध्यधिश्रयतीतिव-
न्मानमात्रं प्रतिषिद्धमन्यसंस्कारविशिष्टं न प्रतिषिद्धं तत्र नियोजनमपि न प्रतिषिद्ध-
मिति मानं विनाऽन्यैः संस्कारैः संस्कृतैः परिधावुल्मुके बर्हिषि वा पशुनियोजनमस्त्विति
वाच्यम् । यद्येवं तर्हि यूपस्थानापन्नेषु परिध्यादिष्वेव न मिन्वन्तीत्येतावदेव वक्तव्यम् ।
यूपग्रहणमनर्थकम् । न च यूपवन्न मिन्वन्तीत्यर्थो भवेदिति वाच्यम् । परिध्यादिषु
पशुप्रयोजनयोग्यतास्वरूपमपि भज्येत । अतः स्वस्वरूपप्रयुक्तरूपाबाधेनैव पशुनियो-
जनं तेषु विधीयत इति मानं स्वत एव निवृत्तं किमर्थं प्रतिषेधस्तस्माद्यूपस्य सकर्मकस्य
प्रयोजनस्य स्थानिन एव प्रतिषेध इति द्रव्यान्तरमपूर्वमेव विधेयम् । न च तस्योपदे-
शातिदेशाभ्यामन्ये संस्काराः स्युः । प्राकृतद्रव्यप्राप्तौ तत्स्थानिनस्तु तत्संस्काराः

प्राप्नुवन्ति नान्यथा । तस्य प्रतिषेधादतिदेश एव प्रतिषिद्धः । उपदेशस्तु नास्त्येव । यद्यपि नियोजनं प्राकृतं स्यात्तत्रातिदेशेन तथाऽपि न ते नियोजनसाधनमात्रप्रयुक्ता अन्यथा नियोजनसाधनेऽध्वर्यावपि प्रसज्येरन् । अतो यूपप्रतिषेधे यूपधर्माः प्रतिषिद्धा एव । उत्तरवेदिर्हि प्राकृताहवनीयस्थाने विधीयते । तस्याः प्रतिषेधे च प्राकृताहवनीय एव होमाधिकरणत्वेन । आहवनीय इति संज्ञया यदाहवनीये जुहुतीति श्रुत्या च यथा प्रकृत्यर्थत्वेन प्राप्तस्तथा विकृत्यर्थेनापि प्राप्त एव विधिना कल्पिते नानारभ्याधीतेन । तथा च तस्मिन्नप्यतिदेशाभावोत्तरवेदिधर्माणां नियोजनमपूर्वद्रव्यान्तरविशिष्टं विहितं तत्र नातिदेशप्राप्तिः । अत्र यद्यप्याहवनीयायतनं न विहितं तथाऽपि सामर्थ्यात्संज्ञयैव प्राप्तमपूर्वमेव । न हि सोमाहुतिषु होमाश्रयत्वेनाऽऽहवनीयायतनं प्राप्तमस्तीति पूर्वेण समानन्यायं सोमचातुर्मास्येषु प्रथमे वैश्वदेवपर्वणि श्रूयते त्रिवृद्धि-ष्टोमो वैश्वदेवः पशुः सवनीयो बार्हस्पत्यानूबन्ध्या ।

न यूपं भिन्वन्ति नोत्तरवेदिमुपवपन्ति ।

परिधौ पशुं नियुञ्जन्त्युल्मुके बर्हिषि वेतीष्टिचातुर्मास्येषु वैश्वदेवपर्वणि नोत्तरवेदिमुपवतीति व्याख्यातमेतत् ।

इदानीं यत्र प्रतिषेधो नास्ति तत्रोभयापूर्वप्रयुक्ता धर्मा विकल्पेरन्निति प्राप्त आह—

अन्यस्मिंश्च द्रव्ये तेनार्थेन संयुज्यमाने धर्मावेष उत्करे

वाजिनमासादर्थ्यन्त्यश्वे पशून्नियुञ्जन्ति परिधौ पशून्नियुञ्जन्ति ।

अन्यस्मिन्निति सूत्रेणान्तरितेनैवार्थसिद्धौ सत्यामप्युभयापूर्वप्रयुक्ता उभयेऽपि संस्कारा भवन्त्येव । न हि स्वरूपयुक्ता धर्मा अपि त्वपूर्वप्रयुक्ता अपूर्वं च कर्मभेदेन भिद्यतेऽत उभयकर्मापूर्वप्रयुक्ता अन्यतरेष्वकृतेषु नोभयापूर्वोत्पत्तिं वक्तुं पुनः सूत्रारम्भः । अन्यस्मिन्द्रव्येऽन्यापूर्वयुक्तसंस्कारसंस्कृतेऽपि तेनार्थेन प्रयोजनान्तरेण संयुज्यमाने प्रयोजनान्तरापूर्वप्रयुक्ता धर्मा भवन्त्येव । प्रथमपर्वणि वाक्यमुत्करे वाजिनमासादयतीति । तथाऽश्वमेधेऽश्वे पशून्नियुञ्जन्तीति गतार्थमेतत् ।

एवमतिदेशनिरूपणं व्याख्याय विकृतिविषय एव विशेषानुष्ठानन्यायान्तराणि दर्शयति विकल्पेरन्नविकल्पो वेत्यन्तेन ।

सामिधेनीषु वर्धमानासु ॥२१॥ काष्ठानि

वर्धन्ते संह्रियमाणासु यथाप्रकृति ।

समिध्यमानोऽग्निर्याभिः प्रकाश्यते ता ऋचः सामिधेन्यस्तासु कामेन वर्णविशेषेण विकृ-

तिविशेषेण वा सप्तदशानुब्रूयादित्यादिविविभिर्बर्धमानासु पञ्चदशभ्योऽधिकासु विधीय-
मानासु तासां प्रणवे प्रणवे निधीयमानानीधमकाष्ठानि समिधस्तत्संख्यया कार्याणि ।
यद्यपि न सामिधेन्यङ्गानि काष्ठानीति वर्धन्ते प्रधानानुरोधेनेति न भवति तथाऽपि
सामिधेनीनामुपकारकाणि भवन्ति । कथम् । उच्यते-समिधं गृहीत्वाऽग्नौ प्रक्षिपति ।
प्रणवे तावत्समिध्यमान इत्युच्यते इत्युक्तमेव नहि तथा गृहीतयाऽनारब्धे समिधनेऽग्नेः
समिध्यमानत्वं, यदा प्रतिसामिधेनीत्ययं पक्षोऽन्ययोः पक्षयोः पूर्वं निहितसमिधै-
कैकथैव समिध्यमानः प्रकाश्य एकैकया सामिधेन्या न तु बह्विभिः समिद्धिरिध्यमान
एकैकया प्रकाश्यः पञ्चदशेधमदारूप्यभ्यादधातीत्यादिना विहितैकविंशतिसंख्याकेधम-
काष्ठानां प्रत्येकं कर्मणि विनियोगात् । तथैकया समिध्यमान एकया प्रकाशितो नान्यया
प्रकाश्यते । हौत्रे मन्त्रसमुच्चयोऽप्यनेकोद्देश्यत्वासंभवे न तु सर्वत्र । तस्मात्प्रतिसा-
मिधेन्येकैकस्या एव समिध उपकारकत्वात्तदुपकाराय समिधोऽपि वर्धन्ते । नत्वे(न्वे)वं
तिस्र एव सामिधेनीरन्यूच्येत्यत्रैकामन्वाहेत्यत्र च समिधां ह्रासः स्यादत उक्तं संहिय-
माणास्विति । प्रकृतौ दृष्टा संख्याऽऽधिक्ये न बाध्यते ह्रासे तु बाध्येत तद्वाधो मा
भूदिति यथाप्रकृतिपञ्चदशैवाभ्यादधाति । एकया समिध्यमान एकया प्रकाश्यत इति
नियमो बाध्यते वचनान्महापितृयज्ञ एकामन्वाहेत्यत्र त्रैधमिधं विभज्येति स्वयमेव
वचनं दर्शयिष्यति । तथोपसत्सु तिस्र एव सामिधेनीरन्यूच्येत्यत्र च नवधेधं विभज्येति
दर्शयिष्यति । पठ्यते सौत्रे एव वचने तथाऽपि श्रुतपञ्चदशसंख्याबाधो न सामर्थ्येन
कर्तुं शक्य इति न पञ्चदशत्वबाधः ।

यथार्थमूहः ।

विकृतौ कार्य इत्यध्याहारः । काष्ठविवृद्धौ मन्त्र ऊहनीय एकविंशतिधेत्ययमित्यूहस्य
बुद्धिस्थत्वे व्याख्यायते । यथाऽर्थो विद्यते कर्मणि समवेतस्तथोहोऽर्थाभिधायकपदप्र-
योगो लौकिको मन्त्रे कार्यः । ननु कथं लौकिकपदप्रयोगेण मन्त्रताऽऽज्ञानाभावान्मन्त्रपदेन
योगेन लक्षणया चार्थप्रकाशनसंभवादिति चेत् । उच्यते—विकृतौ मन्त्रोऽतिदेशेनाऽऽ-
नुमानिकेन प्राप्नोति न श्रुत्या यथोपदिष्टं ब्राह्मणवन्त इत्यत्र परिभाषितत्वात् । अश्रुति-
प्राप्ते तु यदि नाभिधा प्रभवति तदा पदमनर्थकमुत्कृष्य तत्स्थाने समर्थं लौकिकं प्रयोक्त-
व्यम् । तत्रार्थप्रकाशनं दृष्टप्रयोजनं सिध्यति न मन्त्रेणैव प्रकाशनमिति नियमाभाव-
मात्रमापतति । मन्त्रपदे त्वसमर्थं न प्रकाशनं नापि तद्वारको नियम इति द्वयमपि
बाध्येन । किंच न पिता वर्धनं न मातेति हौत्रेऽन्वेन माता मन्यतामनु पितेति मन्त्रे
तस्मादेवं नोहेदिति चोहप्रतिषेधादन्यत्रोह इति मीमांसातो विस्तरतो ज्ञेयम् ।

न प्रकृतावूहो विद्यते ।

यदि मन्त्रः प्रकृतावेवासमर्थस्तदा श्रौतविनियोगानुसारेण कयाऽपि विवक्षया समर्थनीयः

कचित्प्रकृत्यन्तरे पदलोपो वा विकृतिमात्रगामित्वं चेत्यादि ज्ञेयम् । सर्वथाऽप्यसमर्थं कचित्समर्थं पदमभिधया कचिद्वृत्त्यन्तरेण समर्थं स्यात्प्रकृत्यर्थो मन्त्रस्तत्रासमर्थश्चेत्कुत्र समर्थः स्यादिति न प्रकृतावूहः ।

पत्नी संनद्धोपहूतोऽयं यजमान इति ।

बहुपत्नीकयजमानेऽष्टौ पत्नीं संनद्धेति मन्त्रे बहुवचनान्तत्वेन नोहः । पत्नीत्वजातेः पदार्थत्वेन समर्थनीयत्वात् । पत्नीसंयोजेषु चोपहूतोऽयं यजमान इति याजुषे हौत्रे नोहः । छिन्नाविवक्षयाऽधिकारिमात्रविवक्षया समर्थनीयत्वादित्याशयः । श्वो यज्ञाय रमतामित्यत्र सद्यस्कालपूर्णमासे बाधोऽपि श्वः पदस्येत्यादि ज्ञेयम् ।

तथोत्तरस्थां ततो यथासमाम्नातम् ।

उत्तरततौ विकृतौ यः प्रकृतौ नोहितो मन्त्रः स विकृतावपि तेनैव प्रकारेण समर्थनीयो न तूहनीय इति तथा यथा प्रकृतौ यथासमाम्नातं यथाप्रकृतिपाठं पौर्णमासतन्त्रसद्यस्कालविकृतावपि श्वःपदेनाद्येतिपदमूहं प्रकृतिपाठेन लुप्तपदेनैव प्रयोग इति च ज्ञेयं समानन्यायत्वात् ।

प्रतिनिधिष्वर्थलुप्तानि न क्रियेरन्यथा

लूने लवनमन्त्रच्छिन्ने छेदनमन्त्रः ।

प्रतिनिधिषूहो नास्तीति द्वितीयप्रश्नप्रथमपटलान्त उक्तमत्र नोक्तम् । अत्र तु मन्त्राणामूहप्रसङ्गेन बाधोऽप्युच्यते भरद्वाजादियजुष्क्रियापक्षप्रतिक्षेपार्थम् । अर्थलुप्तानि दृष्टं प्रयोजनमर्थस्तस्माल्लुप्तानि कर्माणि द्रव्याणि यजुषि वा न क्रियेरन्न प्रयुज्येरन्स्वयं कृता यथा बार्हृषि प्रतिनिधित्वेन गृहीते पूर्वमेव तथा यूपे छिन्ने लवनच्छेदनप्रकाशकयोर्मन्त्रयोर्नप्रयोग एवं लवनच्छेदनाद्यपि दृष्टार्थत्वेन क्लृप्तं तदभावे तेषु न कार्यम् ।

यत्र पयः श्रपणार्थेन श्रूयते देवस्त्वा

सवितोत्पुनात्वित्युत्पवनं संनमाति पयो

देवाग्नेष्वग्र इत्यभिमन्त्रणमेवमाज्ये ।

यत्रेष्टयां हविः श्रपणप्रयोजनेन पयो दुग्धं विधीयते तत्र देवस्त्वेत्यूहेनोत्पवनमुत्पूयतेऽनेन मन्त्रेण तं परिणमयति । विभक्त्यूहमुक्त्वा पदोहार्थं पयो देवा इत्याद्युक्तम् । अमिमन्त्रयतेऽनेनेत्यभिमन्त्रणं मन्त्रमिमं यज्ञं नय यज्ञपतिं धेहि त्वामिन्द्रः त्वमिन्द्रमवृणीथाः प्रोक्षितमसीत्यवशिष्टमूहः । आज्यं देवा इत्याज्ये श्रपणार्थेन श्रूयत इति शेषोऽन्यत्पयोवत् । प्रणीताधर्मेण संस्कारप्राप्ताविदमुक्तम् । तत्रेदं चिन्त्यते—कथं प्रणीताधर्मप्राप्तिर्न तावत्पयः प्रणयत्याज्यं प्रणयतीति श्रूयते नापि संयवनार्थत्वेन श्रवणं येन संयवनार्थानामपां प्रयोजनसंबद्धत्वादन्यस्मिन्द्रव्ये तेनार्थेन संयुज्यमाने धर्मावेश इति

प्राप्नोति । संयवनं श्रपणं भवति पिष्टेष्वानयतीति पिष्टाश्रितसंयवनार्थत्वेन मदन्तीनामेव श्रुतत्वाच्च च मदन्त्यर्थं प्रणीताग्रहणे विधिरस्ति । तस्मान्न श्रपणार्थता प्रयोजनमिति । तत्र सिद्धान्तः सूत्रकारेण यत्र पयः श्रपणार्थेनेति वदता प्रणीताभिर्हवींश्चि श्रपयतीति श्रुतिमूलं प्रणीताविनियोगेऽङ्गीकृतं पिष्टेषु संयवनार्थं प्रणीता एव विहिता इति च ज्ञापितम् । प्रकृतौ पिष्टान्येव श्रपणीयानीति तथोक्तम् । व्यक्तमापस्तम्बेनोक्तम्—प्रणीताभिः संयौतीति । संयवनेन पिण्डो भवति तस्य च पाक इति संयवनं पाकार्थमेव ।

चरुकल्पान्वयास्यामः ।

प्रकृतितोऽप्राप्तमूहं विकृतौ व्याख्यायेदानीं तथैवान्यानपि प्रकृतितोऽप्राप्ताच्चरौ धर्मान्व्याख्यातुं प्रतिज्ञा न्यायमूलकव्यापनायाव्याख्याने त्वप्राप्तेः । कल्पान्वयायकल्पितान्वधर्मान् ।

स्थाली कपालानां स्थाने प्रयुनक्ति ।

स्थाली लोकप्रसिद्धा कपालानां स्थाने कपालानामतिदेशप्राप्तानां चरुपाकासमर्थानां स्थाने तत्प्रयोजन उद्देश्ये पात्रप्रयोगकाले प्रयुनक्त्युत्तरसंस्कारानपि तुल्यान्कपालवदित्यर्थोऽन्यस्मिन्निति तत्सूत्र उदाहृत एव ।

तस्य प्रसिद्धमात्रिष्फलीकृतेभ्यः ।

तस्य चरोः समामं निविष्टस्यापि बुद्ध्याकृष्टस्य तस्येति निर्देशः । तस्य संबन्धिभ्योऽतिदिष्टेभ्यस्तण्डुलेभ्यस्त्रिष्फलीकृतेभ्योऽभिव्याप्य प्रकृतित एव सिद्धं प्राप्तं कार्यमिति शेषः । प्रक्षालननिनयनान्तं त्रिष्फलीकरणेन लक्षितम् ।

प्रथमेन कपालमन्त्रेण स्थालीमुपधाम ।

प्रथमेन ध्रुवममीत्यनेन ध्रुवासीत्येवमहिनेन । कपालमन्त्राणामनेकत्वादनेके विकल्पेन प्राप्तास्तत्र प्रथमेनैवोपधानम् । स्थाली प्रथमा प्रथमकपालधर्मेणोपधेया । कृतप्रयोजना इतरे निवर्तन्ते । उपधायेति पूर्वसंस्कारमाहित्यं यथाप्रकृतीति दर्शितम् । उपवेशादिनाऽङ्कारनिवर्तननिरमनावस्थापनानि पूर्वाङ्गाण्यपि । उपधानानन्तरमुपर्यङ्काराध्यूहनमुपरितापार्थं नास्ति चरौ तस्य प्रयोजनाभावादित्यावेदयितुमुपधायेति ख्यपा निर्दिशति ।

शूर्पादेव तण्डुलान्समोप्योत्पूयाभिश्चयणमन्त्रेणोप्य पर्य-

मिकृत्वा श्रपयित्वाऽभिघार्य स्थाल्यैवोद्वासयति ।

पदार्थानुपूर्वीकथनं विशेषप्रदर्शनार्थं मध्ये पदार्थनिवृत्त्यर्थं च । शूर्पादेवेति कृष्णाजिनव्यवधाननिवृत्त्यर्थं ज्वलनपर्यन्तं धाप्यकृता त्वङ्गीकृतमेव । तदुपरि न भवेदपि तु परितः सामर्थ्यात् । संवपामीत्यन्तेन तिरःपवित्रं पात्र्यामुत्पूय हर्योस्त्वेत्यनेन । प्रणी-

तानामानयनं मन्तीभिः संयवनं च समोप्य नाङ्गारापोहनं घर्मोऽसीति मन्त्रः कपालेषु
पाकार्थमधिश्रयणलक्षणवस्थापनार्थं तेनोप्यावधाय स्थास्यामित्यर्थात् । घर्मशब्दे तद्वि-
शेषणे विश्वायुः शब्देऽपि नोहो घर्मत्वेन हविष एव संस्तत्वात् । प्रथमपरिमार्जने न
स्तः । पर्यग्निं कृत्वाऽन्तरितमित्यनेनाभिज्वलनमुपरिज्वालाकरणं दृष्टार्थमेव व्याख्यातम् ।
तदत्रोपरिपाकासंभवान्न स्यात् । सं ब्रह्मणेत्यपि विरोधान्न स्यात् । नाभिज्वलयति दग्धैः ।
अस्त्यग्निस्त इति । सं ब्रह्मणेति नास्ति । अविदहन्ते (न्त इ) त्यस्ति श्रपयित्वेति अग्निस्त
इत्युल्मुकैः प्रतितप्यैवं श्रपयित्वेत्यर्थः । प्रायौगिकास्तूपधानानन्तरमेव तूष्णीं प्रणीता
आनयन्ति भाष्यकृतसंमतं च । तथात्वेऽप्यत्र समोप्योत्पूय समन्त्रमानयनं कर्तव्यमेव
न पूर्वमेवाऽऽनयने मन्त्र इति वाच्यम् । संसृज्यध्वं संपृच्यध्वमिति लिङ्गविरोधात् ।
अविदहन्तः श्रपयतेति संप्रेष्यत्यत्र वाचं विसृजत इत्यस्त्येव । अङ्गुलिप्रक्षालनपात्री-
निर्णेजनयोरभावान्न निनयनमेकतायेति । वेदिकरणादि यथाप्रकृति विष्णूनीत्यन्तम् ।
इदमहमिति नास्ति । सूर्य ज्योतिरित्यस्ति । स्योनं त इति नास्ति । अभिघार्येति यथा
प्रकृत्याऽऽप्यायतामिति तूष्णीं वा । स्थास्यै वोद्भासयति । आर्द्रः प्रथस्त्रुरिति मन्त्रेणा-
भिन्दन्नपर्यावर्तयन्नित्युद्भासन उक्तत्वान्मध्यादिदेशभेदलोपमिया च स्थास्येत्युक्तम् ।
एवकारस्तु तस्मिन्सीदेति पाठ्यामुद्भासनप्रतिषेधार्थः ।

पुरोडाशेन पुरोडाशगणे ।

केवलेन पुरोडाशेन पुरोडाशजातीयेनान्येनानन्तरितेन त्र्यादिगणे समुदाये सति ।

यथाभागं व्यावर्तध्वमित्येकैकं पिण्डमपच्छिच्छ-

नत्ति यथाभागं व्यावर्तेथामित्यवशिष्टौ ।

त्रिषु सकृदेवान्येषु यावद्भाववशिष्येते तावद्बहुवचनान्तमन्त्रप्राप्त्यर्थं वीप्सैकैक-
मिति । पिण्डं पिण्डभागं पृथक्करोति । द्वयोरवशिष्टयोर्यथाभागं व्यावर्तेथामिति द्वौ
पृथक्करोति ।

तयोरेव देवतादेशनम् ।

तयोर्न पूर्वेष्वपि । इदममुष्मा इदममुष्मा इति स्वशाखीयानाममुष्मै त्वाऽमुष्मा इति
वा । पूर्वेष्वपच्छेदक्रमेण प्रथमादिदेवतार्थत्वेन क्रमेऽवगतेऽन्त्ययोर्युगपदवच्छेदक्रमाभा-
वात्क्रमेणाऽऽदेशनं कार्यम् ।

चरु पुरोडाश्यान्प्रागधिवपनाद्विभज्येरस्तत्र विभाग-

मन्त्रं जपति समान्द्वैधं करोति विषमान्यथाभागम् ।

चरु पुरोडाशार्थनिरुता देवस्य त्वेत्यनेनाधिवपामीत्यन्तेनाधिवपनं तस्मात्प्रागेव
विभागः । कथं तत्राऽऽह—तत्र विभागार्थं मन्त्रं द्विवचनान्तं द्वयोर्बहुवचनान्तं बहुषु

सकृदेव पाठं वक्तुं जपतीत्युक्तम् । न ह्यत्र प्रतिदेवतं भागः क्रियते येन करण-
मन्त्रत्वेनाऽऽवृत्तिरपि तु राशिद्वयेनैवातो मन्त्रस्य सकृदेव जपः । यावन्तश्चरवस्तावन्त
एव चेत्पुरोडाशास्तर्हि राशिद्वयेन समप्रमाणानेव द्वैधं विभजति । यद्येकेऽधिकास्तर्हि
तावता परिमाणेन विषमानेव द्वैधं करोति ।

इदममुष्मै चामुष्मै चेत्येकैकस्मिन्नाशावेकैकां देवतामुपलक्षयेत् ।

राश्योर्मध्य एकत्र प्रथमा देवता चर्वर्था चेत्तदा चरुराशौ चरुदेवतामुपलक्ष्य पश्चात्पु-
रोडाशदेवतामुपलक्षयेत् । वैपरीत्ये वैपरीत्येनेत्येवं वक्तुमेकैकस्मिन्नाशावित्युक्तम् ।
अत्रेयं देवतेति जानीयात् ।

पौष्णमपच्छिद्य सह पुरोडाश्यैः पिनाष्टि ।

चरुराशेः सकाशात्पौष्णं पृथक्कृत्वा पुरोडाश्ये मेलयित्वा तैः सहैव पिनाष्टि । अधि-
षपनादि पिण्डकरणान्तं करोतीत्यर्थः ।

अधिश्रयणकाले मिथो विभज्येरन् ।

अधिश्रयणकाले प्राप्ते सति मिथः परस्परं पिण्डांस्तण्डुलांश्च विभजति ।

तत्र विभागमन्त्रं जपति ।

राशिद्वयेऽपि सकृदेवोक्तार्थमन्यत् । न पुनर्देवतादेशो जातत्वात् ।

नानाबीजेषु समवेतेष्वेकमुल्लखलं मुसलं शूर्पं कृष्णाजिनं च ।

भरद्वाजादिपरमतव्युदासार्थं नानाजातीयेषु नानाधर्मेषु च । यथा श्यामाकत्रीहिय-
वेषु । कृष्णब्रीहिमहाब्रीह्याशुब्रीहिषु समवेतेषु समानतन्त्रेषु सत्सु न्यायसिद्धमेषामे-
कत्वं बीजेषु चरुपुरोडाश्येषु ग्राम्यारण्यौषधेषु ।

प्रथमे बीजे हविष्कृतमाह्वयत्युत्तमे वाचं विसृजते ।

प्रथमबीजाह्वानेनैव हविष्कृदागमने सिद्धे न पुनराह्वानं प्रयोजनाभावात् । अन्तिमे
बीजे त्रिष्फलीकरणसंप्रैषे सति वाचं विसृजते प्रथम एव विसर्गेऽन्येषामवहननमनियते-
नैव कर्त्ता कृतमवैधं स्यात् । अवहननं च दृष्टतण्डुलीभावकरणार्थं यावत्त्रिष्फलीकरणं
तावत्तण्डुलीभावोऽतः संसृष्टानि त्वेकापवर्गाणीति काण्डानुसमयोऽत्र द्रष्टव्यः ।

सोमेनाऽऽग्रयणेष्ट्या पशुबन्धेन वाऽमा-

वास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेत ।

सोमार्थोऽपूर्वविधिरन्ययोस्तु प्राप्तानुवादः । श्रुतिरेवेयम् । किमर्थमनुवादः । उच्यते-

दर्शपूर्णमासयोर्विकृतेश्च संनिपाते दर्शपूर्णमासौ बलीयांसावित्युक्तम् । तत्र पञ्चदशी-
 प्रतिपदोरुभयोरपि प्रातःकालौ प्रकृत्यावरुद्धौ तथा चातिदेशतःप्राप्तौ विकृतौ कालौ
 प्रकृत्या बाधितौ स्याताम् । न च प्रकृतौ सोमस्य विकृतेष्टीनां च कालविधानं स्वतन्त्र-
 पशोश्चान्वाधानं कृत्वा विकृतेरन्वाधानं क्रियेत यागानन्तरं याग इति वाच्यम् । न
 कर्मणि कर्मारम्भो न्याय्यस्तस्माद्विकृतिरपर्वणि च । प्रकृतियागानन्तरमेव चाऽऽपद्येत
 तदर्थमतिदेशप्राप्तस्य प्रत्यक्षश्रुत्याऽनुवादस्ततश्च यानि त्विष्टिपशुबन्धानां प्रत्यक्षाम्ना-
 तानि तानि तत्र बलीयांसीत्युक्तेन न्यायेन पञ्चदश्यां प्रकृतौ प्रातःकालबाधेन प्रवर्तते
 विकृतिर्यजनीये वा प्रकृतियागोत्तरकालं विकृतेद्वयहकालवाऽऽनुमानिकी सा गत्यन्तरा-
 भावाद्बाध्यते प्रकृत्येति पूर्वं वा परं वा विकृत्यनुष्ठानं सिद्धं भवति । तत्र काम्येष्ट्यः
 सद्यस्काला उपांशुतन्त्राः पशवश्चेति वक्ष्यति । तथाऽऽमावास्येन पौर्णमासेन वा हवि-
 षेष्ट्या काम्यैः पशुभिरिष्टिभिर्वा यजेतेति वक्ष्यति न तथाऽन्यपश्चिष्टिषु यदि श्वः काल
 इति पशौ द्वयहकालताविकल्पं च वक्ष्यति । तत्र पूर्वैद्युरन्वाधानमित्यर्थोऽुक्तं, वदति च
 पूर्वस्य पर्वण औपवसथ्येऽहनीति पूर्वपर्वणि पञ्चदश्यां क्रियमाणयागस्यौपवसथ्यमह-
 श्वतुर्दश्यपीति । तच्चेष्ट्यामपि वैकल्पिकं ज्ञेयम् । अस्ति च पञ्चदशीप्रतिपदोरुभयोरपि
 पर्वत्वं यथा पञ्चदश्या दर्शत्वमेवं प्रतिपदोऽपि तथा पौर्णमासीत्वमपि तत्प्रथमपटले
 विस्तारितमिह संक्षेपतः स्मर्येत । अमावास्याशब्दः सूर्याचन्द्रमसोः परमसंनिकर्षनिमित्तः
 पौर्णमासीशब्दश्च परमविप्रकर्षनिमित्तोऽतः संनिकर्षविप्रकर्षौ संधिमध्यमक्षणमात्रं तच्च
 पञ्चदशीप्रतिपदोः समानमेवेति तयोर्द्वयोरपि ग्रहणममावास्यापौर्णमासीशब्दाभ्यां तथो-
 भयत्र विकृतिविधानार्थं सूत्रितम् । अत्र केचिदाहुरमावास्यायां पौर्णमास्यां चेति
 व्यत्ययेनाभिधानममावास्यापौर्णमासीमध्यगस्य कालस्य यागाङ्गत्वख्यापनार्थम् । यं
 कामयेत वसीयान्स्यादिति तं पूर्वपक्षे याजयेद्यं कामयेत पापीयान्स्यादिति तमपरपक्ष इति
 विधिप्रतिषेधश्रुतिरप्यनुगृहीता स्यात्तथा छान्दोग्यसूत्रमनादेश उदगयन आपूर्यमाणपक्ष
 इति चेति । तथा दर्शपूर्णमासाम्यामेकं फलापूर्वं साध्यत इति द्वयोरेकप्रयोगता तत्र न
 कर्मणि कर्मारम्भ इति न्यायोऽप्यनुगृहीत इति । तच्चेष्टम् । अमावास्येन पौर्णमासेन
 वा हविषेष्ट्या काम्ययागविधानात्सोमे चामावास्यायां यजनीये वाऽहनि पौर्णमास्यां यज-
 नीये वाऽहनि दीक्षासुत्ययोर्विधानस्य मानत्वादास्ति च श्रुतिरप्यामावास्येन पौर्णमासेन
 वा हविषेष्ट्या दीक्षेतेति प्रत्यक्षश्रुत्या सोमे पूर्वपक्षयागनियमश्रुतिर्बाधितैव तथा मध्ये
 चाव्यवधानमपि । छान्दोग्यसूत्रमनादेश इत्येवात्राऽऽदेशाच्च तथा छान्दोग्यसूत्रं यं काम-
 येतेति श्रुतिरप्यनादेश एव सावकाशा । वक्ष्यति च गृह्ये पाकयज्ञेष्वापूर्यमाणपक्ष इति
 न कर्मणि कर्मारम्भ इत्यारम्भमात्रप्रतिषेधः । किंच ब्राह्मणभोजनान्ते प्रयोगे प्रयोगान्तरं
 प्रतिषिध्यतेऽन्यथा चानुर्मास्येषु मध्य आग्रयणेष्टिलोपः स्यादित्यलमतिप्रसङ्गेन ।

सप्तदशानुब्रूयादिष्ट्याः पशुबन्धस्य वा पञ्च-

दशभिर्विकल्परैरन्नाविकल्पो वा ॥ २२ ॥

सप्तदशानुब्रूयादित्यनारभ्य श्रूयते तत्तु दर्शपूर्णमासप्रकरणेन प्राप्तपञ्चदशत्वस्य न बाधकं नापि वैकल्पिकमतो विकृतेष्टेः पशोर्वा सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयादिति शाखान्तरे श्रूयमाणमुपसंहृतमतिदेशप्राप्तसामिधेनीपञ्चदशत्वविकल्पार्थमिति परमतमविकल्प इति स्वमतं नित्यमेव साप्तदश्यं पशुबन्धे विकृतेष्टिषु यत्र श्रूयते तत्राऽऽनुमानिकपञ्चदश-
त्वनिवृत्तिः प्रत्यक्षश्रुतेः प्रबलत्वात् ।

आग्रायणेष्टिं व्याख्यास्यामः ।

नानान्यायातिदेशैः प्रयोगसिद्धिरित्यव्याख्याने तु न सिध्यतीत्यर्थः ।

तथा नानिष्टा नवानामोषधीनां फला-

न्यश्नाति ग्राम्याणामारण्यानां च ।

तथाऽनिष्टा नाश्नातीत्यन्वयः । अग्रेऽग्रपाके सति तस्य देवताभ्यो हविरित्यनेनेत्यौ-
ग्रायणं कर्मः तत्राऽग्रे दीर्घता छान्दसी । तथा चासति यागे पूर्वं ग्राम्यारण्याषधीनां
फलानि नाश्नाति तस्माद्ग्राम्यासः । प्रतिपाकं तथाऽनिष्टा नवानामशने पाथिकृतेष्टेः
प्रायश्चित्तत्वेन विधानान्नित्यैवेयमग्रपाकेनाशननिमित्ता । तथा च भरद्वाजोऽनया याव-
ज्जीवं यजेतेति नियतोपक्रमा वाऽऽधानानन्तरमित्यपि ज्ञेयम् । आधाने पवमानहविषामु-
त्कर्षे कात्यायनेन प्रतिनिधित्वेनाऽऽग्रयणविधानात् । नवानामिति वृष्ट्या यदुत्पद्यते
वर्षा आरभ्याऽऽवसन्तं तत्रैव नवत्वप्रसिद्धिः । न वृक्षाणां फलानां प्रतिषेधो नाप्यौ-
षधीनां फलव्यतिरिक्तमूलकन्दपत्रपुष्पादीनां प्रतिषेधः । तदिदं व्यक्तमापस्तम्बभरद्वा-
जादिभिरुक्तम् । हरितयवानां शिम्बीधान्यस्यादनलब्धफलानामनुग्रहस्तैरेवोक्तः । देव-
मातृकाणां हि प्रायेण प्रथमा व्रीहियवानां शरद्वसन्तयोरेवोत्पत्तिः । श्रुतिरपि तयो-
रेव । शरद्वसन्तयोराग्रयणमिति वैखानसेनाऽऽपस्तम्बेन भरद्वाजेन च शरदि व्रीहिभि-
र्वसन्ते यवैर्वर्षासु श्यामाकैरिति कुल्या धान्यानामन्यदाऽपि पाकदर्शनात्सर्वदाऽपि
नवत्वमस्तीति शरद्वसन्तग्रहणमनर्थकं स्यात् । तथा च व्रीहिश्यामाकानामाग्रयणं नियतं
तथा च बह्वृचानां यवाग्रयणं कृताकृतमिति ।

व्रीहीणामग्रपाकस्य यजते तथा श्या-

माकानां यवानामग्रपाकस्य यजते ।

प्रथमपक्वानामेव तदा वा शरदि वा यागः शरदं तु नातीयात्तथा तत्रैव तन्त्रेणेत्यर्थः ।
श्यामाकानां प्रथमपक्वानां वर्षासु शरदि वा समानतन्त्रेण यागस्तदाऽग्रपाकाभावे यदाऽ-

अपाकस्तदैव भिन्नतन्त्रेण । यवानां तु भिन्नतन्त्रेणैव । अग्रपाकशब्देन तत्कालपाकस्य-
ग्रहणम् । न च ब्रौह्मियवानामेककालेऽग्रपाकता संभवति ।

तथा ब्रीहीणां निर्वपणकाले पुराणानां ब्रीहीणा-
माग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति नवानामितराणि ।

तथा च समानतन्त्रभिन्नतन्त्रव्यवस्थायां सत्यां ब्रीहीणां निर्वपणकाले ब्रौह्माग्रयण-
निर्वपणकाले त्वाग्नेयस्य वैशेषिकविधानं न तु भिन्नतन्त्रे श्यामाके यवाग्रयणे वा पुराण-
ब्रौह्माग्नेयोऽस्तीति । इतराणि वक्ष्यमाणानि नवानामेव । तत्र श्यामाके देवताविशे-
षिताऽन्ययोऽस्तु देवतात्रयं समानमेव । न यवाग्रयणे पुराणानां ब्रीहीणां यवानां
वाऽऽग्नेयो नापि नवानाम् । तथा श्यामाके भिन्नतन्त्रेऽप्येकैव देवता नाऽऽग्नेयः ।
तदुक्तं वैखानसेन वसन्ते यवैर्यजेत तेषां ब्रौह्माग्रयणवत्करणो नाऽऽग्नेयश्यामाकाविष्येते
इत्यापस्तम्बेनापि तथा चोक्तम् ।

आग्नेन्द्रमैन्द्राग्रं वा द्वादशकपालं वैश्वदेवं चरुं पयसि
शृतं सौम्यं श्यामाकं चरुं द्यावापृथिव्यमेककपालम् ।

निर्वपतीति पूर्वस्यानुषङ्गः ।

नानातन्त्रं श्यामाकमेके समामनन्ति ।

पूर्वमुक्तस्य समानतन्त्रतैवोक्ता श्यामाकमेकमेव भिन्नतन्त्रं न तत्र देवतान्तरमस्ती-
त्यर्थः ।

उपसन्ने हविष्यप्रोक्षिते शतायुधायेति पञ्चाज्यानीर्जुहोति ।

अदित्या व उपस्ये सादयामीत्युपसन्ने देवस्य त्वेत्यनेनाप्रोक्षिते सति शतायुधा० ये
च त्वा० ग्रीष्मो हेम० इदुवत्स० भद्रान्न इति पञ्चभिर्ऋग्भिः पञ्च गृहीत्वा जुहोत्या-
ग्रयणं निरुप्येता आहुतीर्जुहोतीति श्रुतेः ।

पुरस्तात्स्विष्टकृत एके समामनन्ति ।

स्विष्टकृतः पूर्वं शतायुधायेत्यादिना जुहोतीत्येके शाखिनस्तुल्यश्रुतिवाट्टिकरूपः ।
उभयत्रापि दर्विहोमधर्मेण ।

एक कपालानां वैश्वदेवीयेनैककपालेन कल्पो व्याख्यातः ।

सर्वेषामेककपालानामनुपदिष्टधर्माणामेव न तूपदिष्टधर्मस्य वारुणस्यावभृतीयस्यापि ।
वैश्वदेवं चातुर्मास्ये प्रथमं पर्वं तत्र भवेनैककपालेन कल्पो विधिस्तस्मादतिदिष्टाङ्गाना-
मत्राङ्गोपसंहारो ज्ञेयो न त्ववभृयैककपालात् । ननु कथमत्र तस्यातिदेशो यावता
दर्शपूर्णमासप्रकृतित्वं विकृतीष्टीनामुक्तम् । न च भिक्षुको भिक्षुकाद्याचत इति
न्यायाच्च न विकृतेर्विकृतिरस्ति विना वचनम् । तस्मादग्नीषोमीयमात्रविकृतित्वं हविः
सामान्यादेककपालस्य । न च स्वधर्माणो विकृतयोऽन्यासामस्वधर्माणां प्रकृतयः साह-

इयादिति वाच्यम् । न चात्र सादृश्यमस्ति । न चैककपालत्वसामान्यं देवतासामान्यं देवतासामान्यस्य हविःसामान्यस्यैवाङ्गीकारात् । एककपालत्वं हविर्विशेषणं न तु हविस्तेन हविर्हविर्विशेषणसामान्ययोर्विरोधे मुख्यमेव बलीयो न गुणः । यदि स्यादेककपालत्वेन सादृश्यं तदा वरुणप्रघासादौ वचनेनैतद्भाक्षण एककपाल इति वचनमनर्थकं स्यात् । न च द्यावापृथिव्यत्वं देवतासामान्यमस्तीति वाच्यम् । न हि सर्वे ए(र्वस्मिन्ने)ककपाले तदस्ति दुर्बलं चेत्युक्तम् । नचेदमेककपाल इति नामधेयं येन मासमग्निहोत्रमिवात्राप्यतिदेशः स्यात्तस्मान्नात्रातिदेशप्राप्तिरिति चेत् । उच्यते—स लिङ्गेन गम्येतेत्यतिदेशप्रकरण उक्तं विशेषातिदेशे लिङ्गं नियामकं तदत्राप्यस्ति । तदाऽऽह कात्यायनः—लिङ्गदर्शनादिति । लिङ्गं च व्याख्यातम् । वाजसनेयिशाखागतं वचनं तथा हि श्रूयते—तस्य परिचक्षा यस्यै चैकस्यै च देवतायै हविर्गृह्यते सर्वत्रैव स्विष्टकृदन्वाभक्तोऽथैतं सर्वमेव जुहोति न स्विष्टकृतेऽवद्यति सा परिचक्षा हुतो हुतः पर्यावर्तते सा द्वितीया परिचक्षा । तच्चैतदुभयमप्यनिष्टमित्याज्यस्यैव यागः कर्तव्य इति वचनमाग्रयणेऽष्टौ श्रूयत आज्ययागप्रशंसार्थमेककपालस्य वैश्वदेवीयस्य धर्मो सर्वाहुतित्वं पर्यावृत्तिश्च । न चाप्राप्तयोर्निन्दा तत्रैव च सर्वहुतं जुहोत्यपर्यावर्तयज्जुहोतीति च श्रुतौ धर्मावाऽग्रयणेष्ट्यैककपाले निन्दार्थमनूदितावतोऽत्रापि तद्धर्मातिदेशे सति तथा च सर्वहुतमपर्यावृत्तिरितिदिष्टतयैवान्यैर्हविर्भिरविरुद्धा धर्मास्तेऽप्यतिदिश्यन्ते । त्रेधा बर्हिः संनद्धं भवतीति प्राकृते बर्हिष्यधिको गुणो नेतरैर्बहुभिर्विरुध्यत इति केचिदाहुस्तत्र । एकधा संनहनेन त्रेधा संनहनं विरुद्धमेव । नवप्रयोजत्वमपि । तथा तस्याभ्यस्तस्येन्द्रादिभिर्विरोधो भवति प्राकृतगुणपरित्यागात् । वैश्वदेवत्वप्रणयनं निर्मन्थ्यप्रचारश्च सर्वहुतत्वप्रतिष्ठितत्वादिकं क्रियते विधावपराधे विध्यपराधप्रायश्चित्तं तत एवावभृथैककपाले स्वधर्मणि नातिदेशोऽतो न तद्विकारतेत्यपि सिद्धम् ।

नाऽऽविः पृ(विष्णु)ष्ठं करोति ।

तत्राऽऽविः पृ(विष्णु)ष्ठता विहिता साऽत्र शाखान्तरात्प्रतिषिध्यते । न च न्यायेन प्रतिषेधो भवति द्यावापृथिवीयैककपालमात्रधर्मत्वेनेतरविरोधामावाच । तस्मादप्राप्तप्रतिषेधायोगादवश्यमतिदेशेनैव प्राप्तिरिति लिङ्गमप्यनेनोक्तम् ।

न मासनामभिरभिजुहोति ।

चतुर्भिर्मासनामभिरभिहोमोऽत्र प्राप्तः । स चाऽऽगाम्यान्तरालिकानामप्रयुक्तस्तदभावे तस्मादेव वा शास्त्रात्प्रतिषिध्यते ।

व्रीहिभिरिष्ट्वा व्रीहिभिरेव यजेताऽऽयवे-

भ्यो यवैरिष्ट्वा यवैरेव यजेताऽऽव्रीहिभ्यः ।

प्रकृतौ व्रीहिमद्यवमद्वा शकटमवस्थाप्येति व्रीहिभिर्यजेत यवैवेति शास्त्रमव्यवस्थया

प्रवृत्तमाश्रित्येच्छाविकल्प उक्त इदानीं व्यवस्थितशास्त्रमाश्रित्योच्यते । व्यवस्था
ब्रीह्याग्रयणेनेष्टा यावद्यवाग्रयणेष्टिर्जायते तावत्पर्यन्तं दर्शपूर्णमासौ ब्रीहिभिरेव कार्यौ ।
विकृतावनियमो दर्शपूर्णमासावित्येव भरद्वाजादिभिरभिधानात् । एवं यवाग्रयणेऽपि ।
आयवेभ्यः पक्षेभ्यः पूर्वं मर्यादार्थ आह । यदा यवाग्रयणक्रिया तदैवायं पक्षोऽक्रि-
यायां तु स्वेच्छापक्ष एव । यवाग्रयणे कृतेऽपि स्वेच्छया यागे श्रुतिरापस्तम्बेन दर्श-
ताऽपि वा ब्रीहिभिरेवोभयत्र ते ह वै सूयवरतमा भवन्तीति बह्वृचब्राह्मणमिति ।
मुखेनोपचारार्हा त्रितुषीभावादि मुखसाध्यमित्यर्थः ।

वेणुवानाः श्यामाकमेके समामनन्ति ।

वेणूनां पाकेन यवसदृशं धान्यं वेणुयवास्तेषामग्रपाके सतीत्यध्याहारस्तदा श्यामा-
केष्टिमेके शाखिनः पठन्ति । श्यामाकान्पक्वान्स्थापयित्वा यदा वेणुयवपाकस्तदैव
श्यामाकेष्टिरारण्यकभक्षणाधिकारार्था । तदुक्तं कात्यायनेन — ‘श्यामाकं चाऽऽरण्य-
स्याग्रपाके’ इति । एते श्यामाका आरण्यका एवाथवा वेणुयवानामग्रपाकस्याऽऽ-
ग्रयणमित्यध्याहारो वेणुयवानामाग्रयणं श्यामाकं श्यामाकवन्मासमग्निहोत्रमिति वत् ।
तदुक्तं वैखानसेन—प्रियङ्गुवेणुयवानां यथर्तुं श्यामाकवदिति । तथा च चरोः सोम
एव देवतेति नियमः । आपस्तम्बेन प्रजापत्यादिनानादेवता विकल्प उक्तः । अथ वा
वेणुयवानामेव श्यामाकशब्दाभिधेयानां चरुमेके । यवहाधिकरणे हि यत्रान्या ओषधयो
म्लायन्तेऽथैते मोदमानास्तिष्ठन्तीति वाक्यशेषाद्यवशब्देन दीर्घशूका एव गृह्यन्ते न
श्यामाका यवशब्देन व्यवहियमाणा अपि । तत्तु ग्राम्ययवेष्णवे निर्णायकं नत्वारण्यकवे-
णुयवेषु । तस्मात्त एव श्यामाकशब्दवाच्यास्तेषामेव चरुरिति फलमनन्तरपक्षसमानमेव ।

अपि वा नाऽऽग्रयणेष्टिं कुर्वीत नवै-

रेवामावास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेत ।

अपि वा नवैरेवामावास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेतेति लाघवेन वक्तव्ये न कुर्वीतेति
प्रतिषेधः प्राप्तेष्टिविकल्पार्थ उत्तरत्र वक्ष्यमाण पक्षाः प्राप्तेष्टेरपि समानविकल्पार्था
नवैर्वाऽग्निहोत्रं जुहुयादित्यादिकास्ततस्त्वप्रारब्धदर्शपूर्णमासस्येदं विधानमित्याहुस्त-
न्निरस्तं नित्येष्टिमेवान्यतरस्मिन्पर्वणि नवैः कुर्यात्तावतैवाऽऽग्रयणं कृतमित्यर्थः ।
आपस्तम्बेन समानतन्त्राऽप्युक्ता साऽपि दर्शपूर्णमासयोर्विकृतेश्च संनिपात इत्यत्रैव
व्याख्याता । तत्राऽऽग्नेयो न क्रियते पृथक्पुराणैर्ब्रीहिभिर्नित्याग्नेय एव कर्तव्य-
स्तथा चैन्द्राग्रादीनेव चतुरो नवैर्ब्रीहिभिः श्यामाकैर्यवैर्वा निरुप्य नित्यं हविर्नवैः
पुराणैर्वा निर्वपेत् । नानातन्त्रे श्यामाके तु तां निरुप्य नित्येष्टिं निर्वपेत् । श्यामाक-
मन्यदा भिन्नतन्त्रं वा समानतन्त्रं नित्येन वा हविषा तदा तमेकमेव निरुप्य नित्यह-

विनिर्वेत् । आग्रयणेष्टामाग्नेयः कृताकृत एवाऽऽपस्तम्बपरद्वानादिभिरङ्गीकृतः ।
अनुमतश्चास्मदाचार्येणापि यदयं वक्ष्यत्याग्रयणदेवताभ्यः स्विष्टकृच्चतुर्थीभ्यो हुत्वेति
तथा सोमेन सह चतस्र एवाऽग्रयणदेवता इति ।

नवैर्वाऽग्निहोत्रं जुहुयादग्निहोत्री वा नवानादयित्वा तस्याः
क्षीरेण जुहुयाच्चतुःशरावमोदनं वा पक्त्वाऽऽग्रयणदेवताभ्यः
स्विष्टकृच्चतुर्थीभ्यो हुत्वा तस्यञ्जनं भोजयति भोजयति ॥ २३ ॥
इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयप्रश्नेऽष्टमः पटलः ॥ ८ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे तृतीयः प्रश्नः ॥ ३ ॥

एतेऽनुकरा अप्रारब्धदर्शपूर्णमासस्याऽऽग्रयणकाल आगते नियता एवान्यस्याश-
क्तावेव नवैस्तण्डुलैरेव व्रीहीणां यवामां वा सायंप्रातस्तथैवोक्तमापस्तम्बादिभिरैकापूर्वं
साधनत्वं न तथैव सिध्यतीति नोक्तमाचार्येण क्षीरहोमिणस्त्वग्निहोत्री गां व्रीहीञ्च्या-
माकान्यवान्वा भक्षयित्वा तस्यै भक्षणार्थं दत्त्वा तत्परिणामे सति सायं प्रातस्तस्याः
पयसा जुहुयात्प्रातरग्निहोत्रस्यैतौ पक्षौ यदा दर्शपूर्णमासावनारम्भौ स्यातामाग्रयणकाल
उपस्थिते नियतावेवान्यस्यप्याशक्तौ प्रातःप्रातिषेधबलादित्युक्तमेव । चतुःशरावस्तु
व्याख्यात आधाने तस्य पाको गार्हपत्य इत्यापस्तम्ब औपासनेऽपि वेति वैज्ञानसः ।
होमो वा भोजनं वेति विकल्पेनान्यैरुक्तमाचार्यस्तु हुत्वा तस्यावशिष्टमोदनं कृत्वाऽ-
न्यैर्व्यञ्जनैश्च ब्राह्मणान्यथाशक्ति भोजयेत् । अयं पक्षस्तु पवमानहविषामुत्कर्षे नियतोऽ-
न्यस्याशक्तौ । अग्निहोत्रहोमपक्षयोर्न पर्वनियमश्चतुःशरावस्य चाऽऽग्रयणदेवताभ्य
आग्रयणेष्टिप्रत्याम्नायस्य पर्वनियमः । द्विरुक्तिः प्रश्नसमाप्त्यर्था । अत्र कात्यायनेन
विशेषा उक्ताः—नवाशितायाः पयसाऽग्निहोत्रमित्यभिधाय दीक्षितव्रतं चोपसत्सु
रौहिणौ सुत्यासु सवनीया इति । तत्राग्निनाधायाकृताग्रयणो वसन्ते दीक्षेताऽऽग्रयणका-
लातिपत्तौ प्रासायाःमिदमुक्तं शरदि वाऽनीजान आग्रयणेन वाजपेयाय दीक्षेत तदा-
प्येवमाग्रयणसंपत्तिः कार्या ॥

इति श्रीहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैज-
यन्त्यां तृतीयाधानप्रश्नेऽष्टमः पटलः ॥ ८ ॥

॥ प्रश्नश्च समाप्तः ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां तृतीयः प्रश्नः ॥ ३ ॥